

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΑΝΤ. Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
 ΘΕΜ. ΤΣΑΤΣΟΣ ύφηγητής
 τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΟΥΛΗΣ 1

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ.

Γραφείων: 24-263
 Τυπογραφείων: 28-863

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησίᾳ Δρχ. 150
 Ἐξάμηνες » 75
 Διὰ Τραπεζίας, Ἐταιρείας κλ.
 Ὅργανισμοὺς δρχ. 300

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησίᾳ Λ.Α. 1
 Ἐξάμηνες Σελ. 10
 Εἰς Ἀμερικὴν: δολλ. 4

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 3

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1935
 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ ΣΤ'. - ΤΕΥΧΟΣ 286

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Θ. Δ. ΤΣΑΤΣΟΥ:

Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος.—Τὸ Συμβούλιον τῆς
 Ἐπικρατείας.

Δ. ΣΙΝΑΝΗ:

Ἡ προστασία τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης.

ΘΕΜ. Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ:

Τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας.

ΙΩΑΝ. Γ. ΚΑΡΥΔΗ:

Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος.

RUDOLF AL. MÉTALL:

Περὶ ἐκδόσεως.

Α. Ε. ΕΥΘΥΜΙΟΥ:

Ἡ νομιμοποίησις ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Α. Θ. ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ:

Τὸ Γαλλικὸν φράγκον.

Δ. Ι. ΔΕΛΙΒΑΝΗ:

Τὰ δημόσια οἰκονομικά τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΤΑΚΗ Δ. ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ:

Ὁ ἐν τῇ ἀλευροβιομηχανίᾳ ὑπερπαγγελματισμός.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

Δ. Α. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΥ:

Τριστάνες καὶ Ἰζόλδη.

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ:

Ὁ μῦθος τῶν παιδῶν: ἐξετάσεις, ἐπιδείξεις, παιδικὴ ὁρ-
 χήστρα.

—ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ—

HELLENIC BANK TRUST CO ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.500.000

Δέχεται καταθέσεις και εκτελεί πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό λίαν ευνοϊκών όρων. Οι έχοντες συναλλαγές και συμφέροντα εν Αμερικῇ δύνανται ν' αποστεινώνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U.S.A. εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Τμήμα Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ παρακαλεῖσιν τὴν στήλην ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει πάντως ν' ἀνεύρουν τὸ ὄνομα των, ἐφ' ὅσον ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ των.

Κατὰ τὸ παρελθὸν 150ῆμερον (10—23 Ἰουνίου) ἐνεγράφησαν οἱ κάτωθι νέοι συνδρομηταί:

ΕΝΤΑΥΘΑ

Ο κ. Γεώργ. Τσιμπαλίδης, ὑπάλ. ἐτ. Σόμοπελ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ο κ. Ἰωάν. Χώρας, φοιτ. νομικῆς, Λαύριαν—Κορινθίας.

Ἐπίσης κατὰ τὸ παρελθὸν 150ῆμερον (10—23 Ἰουνίου) κατέβαλον τὴν συνδρομὴν των οἱ ἐξῆς συνδρομηταί:

ΕΝΤΑΥΘΑ

(Ἑτῆσιαν συνδρομὴν)

Οι κ. κ. Ι. Πλατῆς, δικηγ. — Χ. Λαδάς, δικηγ. — Α. Εὐταξίας. — Αλ. Παπαῖς, ἱατρός. — Ἑθνικὴ Κτηματικὴ Τράπεζα (900). — Ἑλληνικὰ Ὑφαντήρια (300). — Ἑταιρεία «Ἑλλοῦλ». — Γ. Παπαδάκης. — Δ. Ματθαίου, ὑπάλ. ΣΕΚ. — Α. Τατάκης, διευθ. Ἑθνικῆς ἀποστ. — Γ. Τσατσαρόνης.

(Ἑξάμηνον συνδρομὴν)

Οι κ. κ. Ν. Κοράκης. — Σωτ. Μπονάκος. — Γ. Τσιμπαλίδης, ὑπάλ. ἐτ. Σόμοπελ. — Ἀδελφοὶ Χοντζοῦμη, δικηγ. — Ἀντ. Παπαγεωργίου. — Κίμ. Κοντοδίνης, δικηγ. — Ἀντ. Σ. Παπαθανασίου, δικηγ. — Α. Ζάππας, ὑπάλ. ΣΕΚ. — Π. Ζαλοκώστα, γρημ. — Αλ. Τσιμπούρας, δικηγ. — Δ. Κούσης, δικ.

ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

(Ἑξάμηνον συνδρομὴν)

Ο κ. Α. Ἀσημακόπουλος, ἐφοριανὸς ὑπάλληλος.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

(Ἑτῆσιαν συνδρομὴν)

Οι κ. κ. Μιμ. Δήμας, διευθ. Τρ. Ἑλ. Ἐμπορ. Πίστεως. Σπάρτην. — Δ. Παπασωτηρίου, προϊστ. Κ.Β.Ε., Ἀρμένιον Λαρίσης. — Ἐμπορικὸς Σύλλογος Κέρκυρας (300). — Γ. Δ. Καραμασούνας, βιομήχ. Χίον. — Δημ. Σόκολος, πρέσβ. κοινότητος, Κεραμίδιον Βόλου. — Φρ. Ἀρχοντάκης, ἐπόπτης Συν. σμῶν Ἀγρ. Τραπεζῆς. Ἀγ. Νικόλαον Κρήτης. — Μ. Μανρογορδάτος, Θεσσαλονίκην. — Δονάτος Δημουλίτσας, Κέρκυραν. — Σος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὁρους Σωκράτης, Ἀρναίαν Χαλκιδικῆς. — Ν. Τσιλαπάτας, Βόλον.

(Ἑξάμηνον συνδρομὴν)

Οι κ. κ. Γ. Χώρας, φοιτ. νομ. Λαύριαν Κορινθίας. — Βασ. Τσαπαλῆς, διευθ. Τραπεζ. Ἀθηνῶν, Μεγαλόπολιν. — Ἀντ. Χρυσόβεργης, διευθ. Τραπεζ. Ἀθηνῶν, Δημητσάνα.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

(Ἑτῆσιαν συνδρομὴν)

Ο κ. Γεώργ. Δαμῆς, Κάϊρον.

(Ἑξάμηνον συνδρομὴν)

Ο κ. Γ. Γεωργιάδης, Κυρηνίαν Κύπρου.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ
ΠΙΣΤΕΩΣ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Οὐδεὶς ἴσως θεσμὸς ἐν Ἑλλάδι ἀπέδωσε περισσότερον, καὶ μάλιστα εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐγέννησεν ἡ λειτουργία του πίστιν ἀνεπιφύλακτον καὶ εἰς τὰς ἀρχάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας διαπνέεται, καὶ εἰς τὴν δικονομικὴν τάξιν, ἡ ὁποία τὸ διέπει.

Τὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ 1927 ρυθμίζονται εἰς τὰ ἀρθρὰ 102—105. Ἡ συνταγματικὴ τοῦ θεσμοῦ κατοχυρώσιν ἦτο ἀπολύτως ἐνδεδειγμένη, καθ' ὅσον τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐλέγχον τὴν διοίκησιν ἐν γένει, ἀλλὰ τὴν κυβερνήσιν ἰδίως, προσκρούει κατὰ τὴν τέλος τῶν ἔργων αὐτοῦ πολλάκις εἰς τὰς κομματικὰς ἐπιδιώξεις τῆς μερίδος ἀπὸ τῆς ὁποίας προέρχεται ἡ κυβερνήσιν, ἡ διαθέτουσα κατὰ κανόνα τὴν κοινοβουλευτικὴν πλειοψηφίαν καὶ δυνάμεν ὡς ἐκ τούτου, ἐάν δὲν ὑπάρχη φραγμὸς συνταγματικὸς, νὰ παραμερίσῃ νομοθετικῶς τὸν ἀκυρωτικὸν ἰδίᾳ ἐλέγχον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἐκπλήσσει ὡς ἐκ τούτου ἡ διατυπωθεῖσα γνώμη (1), καθ' ἣν νὰ ἐξαίρεθῇ ἡ ἰσοβιότης, ἥτις ἠδύνατο νὰ μνημονευθῇ ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀρθρῷ, ὡς συμβαίνει καὶ ἐν ἀρθρῷ 106 τοῦ Συντάγματος διὰ τὰ μέλη τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δὲν ὑπάρχει λόγος περιορισμοῦ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ ἄλλα θέματα, τὰ ὁποία ρυθμίζουν αἱ ἀφορῶσαι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συνταγματικαὶ διατάξεις.

Ὁ συλλογισμὸς ὅτι τὰ θέματα τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπιβάλλουν νὰ καθιερωθῇ συνταγματικῶς ἡ ἰσοβιότης ὑπὲρ τῶν μελῶν καὶ τοῦ προέδρου αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐθαρεσίαν ἐκείνων ἀκριβῶς, τοὺς ὁποίους εἶναι κεκλιμένοι νὰ ἐλέγχωσι, δὲν ἀνατρέπεται ποσὼς διὰ τῆς κατ' ἀρχὴν ἐπικινδύνου ἀναφορᾶς εἰς ὅτι ἄλλαχού συμβαίνει.

Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔχει καθιερωθῇ ἰσοβιότης τῶν συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας ἐν Γαλλίᾳ ἀποδεικνύει ὅχι ὅτι δὲν ἐπιβάλλεται αὕτη, ἀλλ' ὅτι ἐν Γαλλίᾳ τόσος εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν θεσμὸν, ὥστε οὐδεὶς εἶναι δυνατόν οὐδὲ νὰ ὑποθέσῃ κανὼν ὅτι δύναται νὰ παυθῇ σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ πείρα δυστυχῶς ἀπέδειξεν ἐν Ἑλλάδι ὅτι δὲν ἐτηρήθη ὁ οφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὸν θεσμὸν καὶ πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποία τὸν ἐλάμβανον. Ὅστε δὲν δικαιολογεῖται ποσὼς ἡ γνώμη, καθ' ἣν περιττεύει ἡ καθιέρωσις τῆς ἰσοβιότητος τῶν συμβούλων καὶ τῶν παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τῆς

ἀνακριβοῦς ἄλλως τε ἀναφορᾶς εἰς ὅτι συμβαίνει εἰς ἄλλας χώρας.

Ἡ ἀξία τοῦ θεσμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ἀνευ ἀκριβοῦς γνώσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν, τὰς ὁποίας ὁ θεσμὸς θεραπεύει καὶ τῶν ὁρῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίους λειτουργεῖ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ φρονούμεν ὅτι πολλάκις ἐκφέρονται γνώμαι μὴ πηγάζουσιν μὴδ' ἐκ μελέτης τῶν ἐν γένει περιστάσεων, ὅφ' ἂς ἀπέβῃ ἀναγκαῖος ὁ θεσμὸς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, μὴδ' ἐκ γνώσεως τῶν ὁρῶν τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ ἔργου, ὅπερ ἐπέτελεσε παρ' ἡμῖν. Τοῦτο προέρχεται ἐκ δύο διακεκριμένων, ἀλλ' ἐξ ἴσου ἀπαραδέκτων αἰτιῶν ἢ μάλλον αἰτιάσεων:

Α'. Ἡ πρώτη ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἰδρυθὲν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῶν Φιλελευθέρων, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς σχετικῆς συνταγματικῆς ἐπιταγῆς, ἤλεγχε κατ' ἀνάγκην μετὰ τὴν πτώσιν τῆς κυβερνήσεως τῶν Φιλελευθέρων τὰς διοικητικὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος. Καὶ ἡ κυβερνήσιν τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος ἐθεώρησε τὸν θεσμὸν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας θεσμὸν φιλελευθέρων. Ἀλλ' ἡ αἰτία αὕτη καταδεικνύεται ἐντελῶς ἀπαράδεκτος, διότι ἡ ἀπλὴ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀνάγκη πείθει ὅτι τοῦτο ὑπῆρξεν ἀπολύτως, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαίρεσεως, ἀδιὰφορον ἐναντί τῶν κυβερνητικῶν μεταλλαγῶν. Ἡ σύνθεσις ἄλλως τε τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη καθωρίσθη βάσει προσόντων καὶ μόνον, οὐχὶ δὲ βάσει πεποιθήσεων κομματικῶν καὶ ἄλλων. Αὕτη αὕτη ἄλλως τε ἡ κυβερνήσιν τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος εὗρε τὸν αἶνον διάδοχον τοῦ ἀειμνήστου Κ. Ρακτιβάν μετὰ τὸν διορισθέντων ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῶν Φιλελευθέρων.

Β'. Ἡ δευτέρα αἰτία αἰτίας προέρχεται ἀπὸ αἰτίαν ἐντελῶς διάφορον. Ὡς ἐκ τοῦ ζητήματος τοῦ προβαδίσματος παρενεβλήθη ὁ ξεῖς παρεξήγησις μετὰ τῶν τακτικῶν δικαστῶν καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἀσχέτως ὁμως πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου, εἴτε εὐρίσκονται οἱ τακτικοὶ δικασταὶ ἐν δίκαιῳ, εἴτε εὐρίσκονται ἐν ἀδίκῳ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ οἰονδήποτε ἀδίκον ἢ δίκαιον αἰσθηματικῆς εἰς κρίσεις εὐρυτέρας ἐκτάσεως ὡς πρὸς τὸν ἐν γένει θεσμὸν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὁ ὁποῖος ἐπέτελεσε καὶ θὰ ἐπιτελέσῃ πλήρως τὸ μέγα ἔργον αὐτοῦ.

Ἰδίως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταί λόγος περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ὑπὸ μορφὴν νέου τμήματος. Ἀλλὰ περὶ τούτου εἰς τὸ προσεχές.

Θ. Α. ΤΣΑΤΣΟΣ

Βλ. Α. Γιδόπουλου, πρότασις πρὸς τὴν Συνταγματικὴν Ἐπιτροπὴν ὑπερὶ τῆς

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΤΕΓΗ
ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣΕισήγησης του κ. Δ. ΣΙΝΑΝΗ, Γενικού Γραμματέως του
Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών

Ι. ΙΣΧΥΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Η λίαν προσεχής ολοσχερής άρσις της Ισχύος των διατάξεων του άρθρου 18, εν συνδυασμῳ με το άρθρον 26 του νόμου 4784, δι' ὧν καθορίζοντο τὰ όρια του θεμιτου και άθεμιτου μισθώματος και τὰ χρονικά όρια υποχρεωτικής προτιμήσεως ως μισθωτου υπό του ιδιοκτήτου του άκοινοῦτος έμπορικόν, εν τῇ γενικῇ του όρου έννοια, επάγγελμα, εν τῇ στεγῇ καταστάσεως ή γραφείου, θέτει επί τάπητος ζήτημα, του οποίου είναι νομιζόμεν καιρός νά σταθώμεν την σοβαρότητα και νά μελετήσωμεν τὰς συνεπείας.

Δέν πρόκειται νά διηγήσωμεν περί του άρθρου 26, τούτέστι δέν μάς ενδιαφέρει τὸ έννοικιστάσιον, τὸ όποιον διά τὰ καταστήματα και τὰ γραφεία, τύποις μέν θά λήξῃ την 31 Αυγούστου ε.έ. ούσιαστικὰ όμως εις την συνειδησιν όλων ήμῶν, έληξε πρό διετίας ήδη.

Ημῶς ενδιαφέρει ή δευτέρα φραστική παράγραφος του άρθρου 18 ή διαλαμβάνουσα την κάτωθι έννοιαν «...δικαιούται όμως ὁ μισθωτής νά προτιμηθῇ εν τῇ χρήσει του μισθίου επί διετίας έναντι οἰουδήποτε άλλου μισθωτου, διατηρών και τὸ δικαίωμα της μη μεταβολῆς της χρήσεως...».

Η προσέγγισις του χρόνου της ένπνοης της Ισχύος της προστασίας της επαγγελματικῆς στεγῆς, μέλλει νά επιφέρῃ άσύγνωστον άνατροπὴν εις την οικονομικὴν σταδιοδρομίαν των οὔτω σκιαδῶς προστατευθειῶν επιχειρήσεων και όφειλομεν νά εξετάσωμεν τὰς σοβαράς συνεπείας ας συνεπάγεται ή λήξις της Ισχύος του νόμου τούτου.

Η κυριώτερά των συνεπειῶν τούτων είναι πρώτον, ὅτι ἀνακυπτει κυρίαρχος ή βούλησις του ιδιοκτήτου περί της διαθέσεως του μισθίου χώρου και δεύτερον ὅτι ὁ άσκῶν έντός του χώρου τούτου επί μακρὸν χρόνον τὸ έμπορικόν ή επαγγελματικόν του έργον, εύρίσκειται έρμαιοι της έκδηλώσεως της βουλῆσεως ταύτης του ιδιοκτήτου.

Αλλά προτου προβῶμεν εις την εξέτασιν των συνεπειῶν αὐτῶν, είναι ανάγκη νά εξετάσωμεν και νά δώσωμεν τὸν ὀρισμὸν των ὀλίγων λέξεων, αἱτινες ἀποτελοῦσι την μοναδικὴν ἀναγνώρισιν υπέρθεως έννόμου δικαιώματος ολοκληρουμένου την έννοιαν της έμπορικῆς και της έν γένει επαγγελματικῆς κυριότητος εν 'Ελλάδι.

Είναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ή προσδευτική εξέλιξις της ἀνθρωπότητος, εκ των νέων εφευρέσεων και των νέων κατακτητῶν ας επιτυχάνει ή επιστήμη, άφ' ένός μεν γεννᾷ την ἀνάγκην της ἀναγνωρίσεως νέων δικαιωμάτων και νέων μορφῶν έκδηλώσεως των ἀνθρωπίνων σχέσεων και των οικονομικῶν συναλλαγῶν, άφ' έτέρου δέ δημιουργεῖ την ἀνάγκην της προστασίας των σχέσεων αὐ-

τῶν διά νέων νόμων που έρχονται νά προστατεύσωσι και νά νομιμοποιήσωσι, νά δώσωσι τούτέστι σάρκα και ὀστά, εις τὰς πολυποίκιλα γεννήματα του συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Η οικονομική επιστήμη, ακολουθούσα κατά πόδας τὰς θετικές επιστήμας, θέτει τὰς βάσεις της εὐτυχίας των ἀνθρώπων και παραδίδει κτήμα της ἀνθρωπότητος, τὰς εφευρέσεις της άλλης.

Εν τῇ ἀλληλουχίᾳ της διαπλάσεως των έννοιῶν αὐτῶν, μία κεντρική ιδέα διέπει τὸ οικονομικόν ἀποτέλεσμα όλων αὐτῶν των προσπαθειῶν και ή ιδέα αὕτη είναι ή έννοια της ιδιοκτησίας, ή συνιστῶσα την έννοιαν της άστικής κοινωνίας, ως διαπλάσθη αὕτη με τὰς αρχάς και τὰς ιδέας της ελευθερίας των δικαιωμάτων του ἀνθρώπου.

Η πολλαπλῇ έννοια της ιδιοκτησίας έχει την έμφανεστέραν της μορφήν εις την έγγειον κτήσιν ή, διά τὰς κοινωνίας των πόλεων, εις την άκίνητον ιδιοκτησίαν.

Βεβαίως, ή άσκησις του δικαιώματος της άκινήτου ιδιοκτησίας ένέχει τι τὸ ἀπόλυτον και ή βούλησις του ιδιοκτήτου προκειμένου περί διαθέσεως των παρομαρτούντων τῇ ιδιοκτησίᾳ συμφερόντων, είναι ἀπολύτως σεβαστή και πρέπει νά προστατεύται παντοιοτρόπως, οὐδενός δέ διαφεύγει την ἀντίληψιν ὅτι ή καθ' οἰονδήποτε τρόπον δέσμευσις της βουλῆσεως του ιδιοκτήτου διά νόμου τότε μόνον είναι συγγνωστή, εάν και έφ' ὅσον υπηγορεύῃ εκ λόγων ἀνωτέρας βίας, ας συνέβῃ με τὸ έννοικιστάσιον τὸ Ισχύσαν εν 'Ελλάδι και εις τὰ πλείστα των ευρωπαϊκῶν κρατῶν, και τὸ όποιο αἱ δεσμευτικαὶ διατάξεις υπηγορεύθησαν άφ' ένός εκ της νομοματικῆς υποτιμήσεως βιωτικῶν συνθηκῶν, ήτις υπῆρξεν ἀπότοκος του μεγάλου πολέμου. Καί πρέπει νά θεωρηθῇ εὐτύχημα ὅτι διά των νομοθετικῶν τούτων παρεμβάσεων ήμβλύθησαν αἱ συνέπειαι της προκληθείσης ἀνατροπῆς και ἀποκατέστη συν τῷ χρόνῳ ή εἰς φυσιολογικά επίπεδα ἀπόδοσις της άκινήτου ιδιοκτησίας, ένῳ έξ άλλου επέτευχθη εν τῷ μέτρῳ του δυνατοῦ ή Ισορροπία της οικονομικῆς Ικανότητος των χρωμένων την ξένην στεγὴν. Υπό την έννοιαν ταύτην ή λήξις του έννοικιστάσιου, ή έπελθούσα πρό δεκαοκταμήνου, απέδωκε πλήρη και άκεραίαν την τρωθείσαν έννοιαν της ιδιοκτησίας.

Εἰς τὸν τόπον μας ή άκίνητος Ιδιοκτησία είναι έτι μάλλον συμπαθέης, διότι ως επί τὸ πολὺ είναι προϊόν μόθων και στερησεων και είναι ή έπώδός ένός σκληροῦ αγῶνος της ζωῆς, και εἰμεθα εὐτυχεῖς, διαπιστοῦντες ὅτι ή άκίνητος Ιδιοκτησία διετήρησε, παρά τὰς οικονομικάς περιπετείας της χώρας, τὸ μέγιστον μέ-

ρος της οικονομικῆς αξίας της, και δέν εἶδεν έαυτήν στερουμένην των προσόδων της, έντός των ὀρίων βαθμιαίας ἀναπροσαρμογῆς επί τῇ βάσει της εις χρυσὸν αξίας της, ένιστε μάλιστα υπερβάσα κατά πολὺ τὸν γνῶμονα τούτου.

Εκτός του ἀνωτέρω βίᾳ Ισχύσαντος έννοικιστάσιου ή πολιτεία της 'Ελλάδος ως κράτους άστικού, ἀπέναντι της άκινήτου Ιδιοκτησίας, υπῆρξεν έξόχως προοδευτική, διότι, ίνα καλύψῃ την έλλειψιν στεγῆς και ίνα ένισχύσῃ τούς διατέοντας κεφάλαια πρὸς οἰκοδομήν, έξέτισπε νόμους υπεράγαν προστατευτικούς περί άφορολογητόν νεοδημιτῶν άκινήτων, αλλά και πολεοδομικούς, περί επέκτάσεως των σχεδίων των π' ἄεον εις λίαν έκτεταμένα όρια, έτι δέ και ή κλίμαξ ή φορολογική μεταπολεμικῶς του έξ άκινήτων εἰσοδήματος είναι ελαφροτέρα πασῶν, εν τῇ ἀναλογία της ἀπόδοσεως των εις παντοίας μορφὰς εργαζομένων κεφαλαίων, ὥστε δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι εν 'Ελλάδι ή άκίνητος άστική Ιδιοκτησία έτυχε πολλαπλῆς φροντίδος και ἀναλόγου μερίμνης.

Εκτός όμως της άκινήτου Ιδιοκτησίας υπάρχουν και άλλαι μορφαί Ιδιοκτησίας, ως είναι ή Ιδιοκτησία επί κινητῶν, ή πνευματικῇ Ιδιοκτησία, ή εύρεσιτεχνία και άλλαι. Μία των μορφῶν της Ιδιοκτησίας, της οποίας ή έννοια ὀφίσταται υπό λανθάνουσας μορφῆν εν 'Ελλάδι και της οποίας τὰ όρια και τὸ περιεχόμενον δέν έχουσι ἀκόμη κυρωθῇ νομοθετικῶς, είναι ή λεγομένη έμπορικῇ Ιδιοκτησία, ή περιλαμβάνουσα τὰ στοιχεῖα της έμπορικῆς περιουσίας.

Αἱ ποικίλαι μορφαί τῇ Ιδιοκτησίας είναι διά των νόμων τῶσον σαφῶς κεχωρισμένα, ὥστε δέν δύναται νά υπάρῃ σύγκρουσις ή διαβάθμισις πλεονεκτικῆς εις τὰς διαφόρους μορφὰς της Ιδιοκτησίας, αλλά μόνον παράλληλος άσκησις τούτων.

Αλλ' αν τὸ δικαίωμα Ιδιοκτητήτου άκινήτου είναι τῶσον σπουδαῖον και ἀπρόσβλητον άκὼμῃ από την κυρίαρχον βούλησιν του κράτους, άλλο τῶσον σπουδαῖον και Ιερὸν είναι τὸ δικαίωμα της Ιδιοκτησίας επί κινητῶν, ή τὸ δικαίωμα της Ιδιοκτησίας επί κινητῶν και Ιδανικῶν αξιῶν, ὡς νοεῖται και είναι ή έμπορικῇ Ιδιοκτησία, ή Ιδιοκτησία της έμπορικῆς περιουσίας.

Η έμπορικῇ Ιδιοκτησία όμως υπό την πίεσιν εθνικῆς ἀνάγκης, έχει ήδη ὑποστῇ και ὀφίσταται εἰσέτι παντοίας παρεμβάσεως της πολιτείας εν τῇ ελευθερᾷ ένασκήσει των δικαιωμάτων της. Οἱ περιορισμοὶ επί των συναλλαγῶν, εἴτε υπό μορφήν έλέγχου, εἴτε υπό μορφήν πραγματικῶν περιορισμῶν εις την ελευθερίαν εκ του έξωτερικοῦ προμήθειαν έμπορευμάτων, εἴτε υπό την μορφήν ὑποχρε-

ωτικῆς διατηρήσεως των ρευστῶν κεφαλαίων εις έν και μόνον νόμισμα, έστῶ και τὸ έθνικόν τοιοῦτον, εἴτε υπό την μορφήν της ἀναγκαστικῆς μετατροπῆς των εις ξένον συνάλλαγμα ἀποταμιεύσεων εις δραχμάς, εἶναι μέτρα κατά μείζονα λόγον δεσμευτικά της ένασκήσεως της ελευθερίας βουλῆσεως του εκμεταλλευομένου τὰ έν τῷ μισθῷ εἰσοκμισθέντα κεφάλαια του και εις τὰ μέτρα ταῦτα ἀνυρσκαί τις εύρύτεραν την έννοιαν του κοινου συμφέροντος και του δικαιώματος της πολιτείας, νά παρεμβαινῇ εκ της αἰτίας ταύτης πρὸς έναρμόνισιν των σχέσεων του κοινωνικοῦ συνόλου.

Αλλ' ὡς ή έννοια του δικαιῶν δέν ἀνέχεται την έπιβολὴν ὧρων εν τῇ ένασκήσει του δικαιώματος της άκινήτου Ιδιοκτησίας, άλλο τῶσον ή σύγχρονος ἀντίληψις της δικαιοσύνης δέν ἀνέχεται την αὐθαίρετον μείωσιν εν τῇ ένασκήσει του δικαιώματος οἰασθῆποτε μορφῆς Ιδιοκτησίας.

Πολὺ περισσότερο δέν είναι δυνατόν ή πολιτεία μονοπλευρῶς νά παρελθῇ την προστασίαν της ή την περιοριστικὴν επέμβασίν της, και ν' ἀφίην τὸν έμπορον μετά τούς τῶσους περιορισμοὺς τούς έπιβληθέντας εις αὐτόν, έκτεθειμένον ἀπέναντι της έκδηλώσεως της βουλῆσεως του Ιδιοκτήτου του άκινήτου, ὅστις, κατά τὸ Ισχύον δικαίον, ελαφρᾷ τῇ συνειδήσει, ὀχυρούμενος εις τὸ γράμμα του νόμου ή της Ιδιωτικῆς συμβάσεως, ἀποκρύπτων όμως ένιστε κερδοσκοπίαν ἀθέμιτον ή και ἀπλοῦν πείσμα, δύναται νά καταστρέψῃ εν ὅλῳ ή εν μέρει την εύμεροῦσαν επιχείρησιν του μισθωτοῦ του, διά της έκβολῆς αὐτοῦ εκ του μισθίου.

Οὕτε είναι ἀνεκτόν υπό τὰ δόγματα της συγχρόνου Ιδεολογίας ὁ συναγωνιστῆς νά δύναται, προσφέρων ὕπερογον μισθῶμα, νά εξαγκάξῃ έμμέσως διά τὸν Ιδιοκτήτην τὸν μισθωτὴν νά έκκενῶσῃ τὸ μισθιον, ίνα ἀκολουθῶς έγκατασταθῇ οὗτος έντός της αὐτῆς στεγῆς και νά καρπωθῇ τούς κόπους, τούς ὁποίους κατέβαλεν ὁ προκάτοχος του διά νά ἀναδείξῃ την θέσιν ταύτην εις κέντρον έμπορικῶν αὐτοῦ τοῦ ίδιου εἶδους έμπορίου, ὡς δέν είναι έπίσης δικαίον νά καρπωθῇ ὁ Ιδιοκτήτης τὰ πλεονεκτήματα αὐτῶν τὸ κτήμα του έκέρδισεν διά των βελτιώσεων ή και της καλῆς φήμης ήν προσέδωκεν εις τὸ άκίνητον ή επί σειράν έτῶν άοκνος έργασία του μισθωτοῦ.

Μήπως όμως τὸ αὐτὸ και έτι περισσότερο δέν δύναται νά λεχθῇ και διά τούς έμπορους εκείνους των νέων μεγάλων συνοικιῶν, των έντός δεκαετίας πολλαπλασιασθεισῶν εις έκτασιν και πληθυσμὸν μεγάλων πόλεων, τούς εἰσελθόντας τότε εις νεοδημιτῶν χώρους και εἰσνεγκόντας τὰ κεφάλαια των και κυρίως διά της προσωπικῆς έργασίας των ἀναδείξαντας έμπορικά συνοικιακά κέντρα και προσδῶσαντας πολλαπλασίαν αξίαν εις τὰ άκίνητα τὰ στεγάζοντάς επιχειρήσεις αὐτῶν; Είναι δικαίον οἱ επαγγελματίαι αὐτοὶ νά χάσωσι την επαγγελματικὴν στεγὴν και νά καταστραφῶσιν οικονομικῶς;

Καί πῶς είναι δυνατόν νά ἀφεθῇ ἀνυπεράσπιστος ένας ὀλοκληρὸς κόσμος επαγγελματιῶν, ἀπειλούμενων νά χάσωσι την επαγγελματικὴν στεγὴν και νά ἀποδοτικὴν ήν ἀναμένει παρ' αὐτοῦ ή κοινωνία και τὸ κράτος, εάν εύρίσκειται εις μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι των άλλων οικονομικῶν παραγόντων και εάν δέν αἰσθάνεται έπαρκή ἀσφάλειαν κατά την σταδιοδρομίαν αὐτοῦ.

Μία των κυριωτέρων βάσεων, έφ' ής στηρίζεται ή σταδιοδρομία του έμπορου, του βιομηχανοῦ και του επαγγελματιῶν εν γένει, είναι ή στεγὴν εἰθα στεγάζει την έμπορικὴν αὐ-

τῶν των και μαζί με αὐτοὺς νά ριφθῶσιν εις τούς δρόμους άνεργοὶ χιλιάδες οικογενειάρχαι, εργαζόμενοι ήδη ως υπάλληλοι έντός των ἀπειλούμενων επιχειρήσεων;

Η πολιτεία διά νά θεραπεύσῃ την ἀνισότητα της ἀποδόσεως της ἀνθρωπίνης εργασίας και διά νά επιτύχῃ την Ισορροπίαν των οικονομικῶν ἀγαθῶν, θεσπίζει νόμους περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων και άλλους περί έκτελέσεως μεγάλων δημοσίων έργων πρὸς παροχὴν εργασίας εις τούς άνεργους.

Εἶναι ἀδύνατον υπό την σύγχρονον ἀντίληψιν του δικαίου νά επιτρέπῃται ἀπολυταρχικῇ ένασκήσει οἰουδήποτε δικαίωματος και διά τὸν Ιδιοκτήτην του άκινήτου είναι ἀδύνατον νά νοηθῇ πῶς δύναται νά έχῃ ταύτης έκτάσεως δικαίωμα, ὥστε έξ ἀπλῆς ἀρρεσκείας ή μη της φυσιογνωμίας του μισθωτοῦ του νά δύναται νά λέγῃ πρὸς αὐτόν: «Δέν ἀνανεῶνών την μισθῶσιν, διότι έτσι μου ἀρέσει».

Ο μισθωτῆς αὐτός, ὅστις διέθεσε ρευστὰ περιουσιακά στοιχεία και έγκατέστησεν έντός του μισθίου την επιχείρησιν του, απέκτησεν ἀσφαλῶς ἀνάλογα δικαιώματα επί της χρήσεως του μισθωτοῦ του νά δύναται νά λέγῃ πρὸς αὐτόν: «Δέν ἀνανεῶνών την προϋπόθεσιν της εξακολουθητικῆς ένασκήσεως του ίδιου έργου εν αὐτῷ ή της ὀπωσθῆποτε παραγωγῆς και συμπληρώσεως του έργου τούτου».

Διότι ὁ μισθωτῆς αὐτὸς διά της καλῆς διαγωγῆς του, διά της έμπορικῆς του ιδιοφυίας ή και της τεχνικῆς ταυτότης, ἀνεδείχθη μέν αὐτός, άλλ' ἀνέδειξε και τὸν θεσιν (locus) εν ή ήσκησιν έπιτυνῶς τὸ έργον του και προσέδωκεν ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα εις αὐτὸ τὸ άκίνητον τὸ στεγάζον την επιχείρησιν του, και ὁ μισθωτῆς αὐτοῦ δέν επιτρέπεται διά της μονομεροῦς, της οὔτω καθισταμένης βίας έκδηλώσεως της βουλῆσεως του Ιδιοκτήτου του, νά στερηθῇ της επαγγελματικῆς στεγῆς του και μαζί με την Ιδίκην του οικονομικὴν καταστροφήν νά δημιουργηθῶσι σωρεία δυστυχῶν άνεργων.

Εκ των ἀπειλούμενων συνεπειῶν τούτων ἀνακύπτει ἀδυσώπητος ή ἀνάγκη νομοθετικῆς ρυθμίσεως του ζητήματος της επαγγελματικῆς στεγῆς, ὡς ἀποτελέσεως μέρος των εκ της έμπορικῆς Ιδιοκτησίας ἀπορρεόντων δικαιωμάτων.

Τὸ έλληνικόν έμπόριον επέτελεσε πάντοτε την ὕψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολήν ἀπέναντι του κράτους και της κοινωνίας, και ὕπηρεε παράγων οὐχί ριζοσπαστικῶς, άλλ' άκρῶς συντηρητικῶς και στοιχειν οὐχί διασπαστικόν άλλ' ἐναρμόνιζον την καθεστηκυῖαν τάξιν εις ὅλα τὰ στάδια της οικονομικῆς και της κοινωνικῆς ζωῆς.

Τὸ έμπόριον όμως δέν δύναται νά έχῃ την ἀποδοτικότητα ήν ἀναμένει παρ' αὐτοῦ ή κοινωνία και τὸ κράτος, εάν εύρίσκειται εις μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι των άλλων οικονομικῶν παραγόντων και εάν δέν αἰσθάνεται έπαρκή ἀσφάλειαν κατά την σταδιοδρομίαν αὐτοῦ.

Μία των κυριωτέρων βάσεων, έφ' ής στηρίζεται ή σταδιοδρομία του έμπορου, του βιομηχανοῦ και του επαγγελματιῶν εν γένει, είναι ή στεγὴν εἰθα στεγάζει την έμπορικὴν αὐ-

τοῦ περιουσίαν, και την άτομικὴν αὐτοῦ δραστηριότητα.

Αλλεπάλληλα γεγονότα, αντίξοοι περιστάσεις, εθνικά συμβάντα, ἀπειμάκρυναν ὅλους ήμᾶς από την προσήλωσιν πρὸς τὰ καθαρῶς επαγγελματικά και κοινωνικά ήμῶν έργα, άλλ' ήδη ὁ καιρὸς δέν είναι πλέον μενετέος και ήγικεν ή ὥρα νά συζητήσωμεν περισσότερο τ' άφορῶντα την ἀπειλούμενην στεγὴν ήμῶν.

Η προστασία της επαγγελματικῆς στεγῆς, έξέρχεται των ὀρίων του στενοῦ άτομικοῦ συμφέροντος και ἀνάγεται εις γενικωτέρους ὀρίζοντας οικονομικῶν σχέσεων, ἀντανακλώσα εις ὀρίζοντας εύρύτερων συμφερόντων, των πισωτῶν, των όφειλετῶν, της πελατείας, των εργαζομένων ὀλοκληρῶν και εργατῶν, των πολεοδομικῶν συμφερόντων της πόλεως και τῶσαν άλλων παραγόντων της οικονομικῆς ζωῆς.

Ισῶς υπάρεθώσι τινες Ισορριζόμενοι ὅτι ή έμπορικῇ Ιδιοκτησία δέν έθεσμοθετήθη εἰσέτι εν 'Ελλάδι και δέν ὀφίστανται εν τοῖς πράγμασιν έννομοι σχέσεις Ικαναὶ νά προκαλέσωσι νομοθετικὴν ρύθμισιν των κατά μέρος δικαιωμάτων των συνιστῶντων ταύτην, ὡς είναι τὸ δικαίωμα της επαγγελματικῆς στεγῆς.

Η έννοια όμως της έμπορικῆς Ιδιοκτησίας, ὅχι μόνον ὀφίσταται εν τοῖς πράγμασιν και παρ' ήμῖν, ὅχι μόνον έχει ὀριμᾶσει εις την συνειδησιν των πολιτῶν, αλλά και από δεκαπενταετίας και πλέον έχει ἀποτελέσει πεδιον εύρείας συναλλαγῆς, και εκ της συναλλαγῆς επί της νομικῶς ἀναπόκριτον ταύτης Ιδιοκτησίας, έδημιουργήθησαν νέαι σχέσεις και νέα οικονομικῇ ἐμφάνισις εν τῇ αγορά ή ή άστική δικαιοσύνη πολλακίς ήσυχολήσῃ με τὰς αἰτίας ταύτης γεννηθείσας δίκας.

II. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΙΣ.

Καί έρωτᾶται: ποία είναι τὰ δικαιώματα τὰ συνιστῶντα την μορφήν της έμπορικῆς Ιδιοκτησίας και ποῖος ὁ ειδικός ὀρισμός ταύτης;

Εν Γαλλίᾳ από εικοσιπενταετίας ήδη, ὁ έμπορικὸς και επαγγελματικὸς κόσμος, αγωνιζόμενος νά εὕρῃ τὸ δικαίον του, έδωκε λίαν προφανεῶς τὸν ὀρισμὸν της Propriété commerciale — έμπορικῆς Ιδιοκτησίας—

από δεκαπενταετίας δέ ὁ ὅρος οὗτος ἐγένετο δεκτός κατά τὰς εν τῇ γαλλικῇ Βουλῇ συζητήσεις και τέλος από τὸ 1926 συνεληρώθη νομοθετικῶς ή περιεκτικότης των δικαιωμάτων της Ιδιοκτησίας ταύτης και έδόθη εις αὐτήν διά νόμου ὁ ὀρισμός «Έμπορικῇ Ιδιοκτησίᾳ, ένῳ ήδη από τὸ 1909 είχε νομοθετικῶς καθορισθῇ μέρος των δικαιωμάτων των συνιστῶντων ταύτην και είχε δοθῇ Ικανότης έκχωρήσεως και ένεχυριάσεως εις τὸν κάτοχον έμπορικῆς περιουσίας (fonds de commerce)».

Ο γαλλικὸς νόμος του 1909, ένῳ ἐξησφάλιζεν εις τούς έμπορους, τούς βιομηχανοῦς, τούς βιοτέχνους και τούς επαγγελματίαις εν γένει τὸ δικαίωμα της πρὸς τρίτους έκχωρήσεως και ένεχυριάσεως του συνόλου των εκ του επαγγέλματος περιουσιακῶν στοιχείων και συμφερόντων των, ὅπως αὐτοὺς άνευ επαρκούς εἰσαγωγῆς επί του πεδίου της μισθωτικῆς σχέσεως, εις τρόπον ὥστε εκ της

αίτιας ταύτης έμειοῦτο καὶ ἡ ἰδανικὴ ἀξία, ἣν τὸ ἔμποριον προσοῖδε εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ συνεχῆ λειτουργίαν μιᾶς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καὶ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἥς τὰ πλεονεκτήματα τῶσαν πρὸς δημιουργίαν ταύτης, ὅσον καὶ πρὸς συνέχισιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καταβληθείσης προσπάθειας δὲν ἦδυνάτο νὰ χρηρῶνται. Ἡ δὲ ἔκθεσις ἡ δὲ ἐπαγγελματίας, διότι εὐρίσκειτο ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐκβολῆς ἐκ τοῦ μισθίου ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀκινήτου εὐθὺς ὡς ἤθελε λήξει ὁ χρόνος τῆς μισθώσεως.

Ὁ ἰδιοκτῆτης, ἄσκων ἐν προκειμένῳ τὴν ἐνάσκειν τῆς ἐλευθερίας βουλήσεώς του, ἠδύνατο νὰ ἐπιρὴ εἰς τὸν μισθωτὴν του, «δὲν θέλω πλέον σὲ ὡς μισθωτὴν», ἀνεὺ οὐδεμιᾶς δικαιολογίας, ἔχων ἐν προκειμένῳ ὅλην τὴν προστασίαν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων, ὡς ἄσκων ἱερὸν καὶ ἀπαράβιαστον δικαίωμά του, ἐκτελῶν τοὺς ὅρους τῆς γραπτῆς συμφωνίας μετὰ τοῦ μισθωτοῦ του.

Ἄλλ' ὁ γαλλικὸς λαὸς καὶ τὰ πολιτικά κόμματα, ἀνεὺ ἐξαιρέσεως, ἀνεγνώρισαν ὅτι κατὰ τὴν σύγχρονον ἀντιλήψιν τοῦ δικαίου, ὁ μισθωτὴς ἐπαγγελματικῆς στέγης, δὲν εἶναι μόνον κύριος τῶν ἐμπορευμάτων του, τῶν ἐπιπλῶν του, τῆς ἐπωνυμίας του, τοῦ κατατεθειμένου τυχόν σήματός του, τῶν ἐν τῷ ταμείῳ καὶ παρὰ Τραπεζαίᾳ μετρητῶν του, τῶν ὅσον δικαιοῦται λαμβάνειν ἀπὸ τοὺς χρεώστας του, τῆς ἐμπορικῆς πίστωσης, ἥς ἀπολαμβάνει, ἀλλ' ἔχει ἐπίσης ἀνάλογα δικαιώματα ἐπὶ τῆς μισθωτικῆς σχέσεως τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης του, ὅτινα δύνανται νὰ ἀσκῇ ὑπὸ ὠρισμένων νομίμων περιορισμῶν, ὡς συμβαίνει καὶ διὰ τὰ λοιπὰ δικαιώματά του, διότι ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ στέγη ὁμοίως μετὰ τῶν ἀνωτέρω, ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῶν πραγματικῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἀξιών, ἐξ ὧν συνίσταται ἡ ἐμπορικὴ ἰδιοκτησία του, καὶ ἀπὸ τοῦ 1926 τὸ ζήτημα τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης ἐρρυθμίσθη ἐν Γαλλίᾳ νομοθετικῶς ἀντὶ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

Α'. 1) 18 μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐνοικιάσεως, ὁ ἐνοικιστὴς ὀφείλει νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην αἰτήσιν παρατάσεως.

2) Αὕτη συζητεῖται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μετὰ δύο μῆνας, ἐφ' ὅσον φυσικὰ δὲν συμφωνήσῃ ἐν τῷ μεταξύ.

Β'. 1) Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἰδιοκτῆτης δέχεται τὴν παράτασιν, ὁ καθορισμὸς τοῦ ἐνοικίου ἀνατίθεται εἰς δύο διαιτητάς, καὶ ἐν περιπτώσει διαφορίας εἰς τὸ δικαστήριον, γίνεται δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ τῶν λεπτομερειῶν στοιχείων, ἅτινα προσκομίζουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἰδιοκτῆτης ἰσχυρίζεται ὑπαρῆν ἄλλον ἐνοικιαστὴν, ἐξακριβωταί ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ.

Ἐάν τελικῶς ζητηθῇ ἀπὸ τὸν ἐνοικιαστὴν ἐνοίκιον μὴ συμφέρον, ὁ ὅτος δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐξ ὧσεως, ἣν καταβάλλει ὁ νέος ἐνοικιστὴς ἡ ὁ ἰδιοκτῆτης.

2) Ἐάν ὁ ἰδιοκτῆτης ἀρνήσῃ τὴν ἀνανέωσιν, ὀφρεῖται ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἐνοικιαστὴν, ἀναλόγως τῆς ζητίας ἣν ὑφίσταται ὁ ὅτος.

Γ'. Ἐάν ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ

τῆς ἐξώσεως τοῦ ἐνοικιαστοῦ, χρησιμοποιοῦν τὸ μίσθιον διὰ τὸ αὐτὸ ἔμποριον, καρποῦνται δὲ ὁ ἐνοικιστὴς ὠφέλην ἐκ τῆς πελατείας τοῦ προὔπαρξαντος, ὀφρεῖται εἰς συμπληρωματικὴν ἀποζημίωσιν, ἀνάλογον πρὸς τὰ ὠφέλην ταῦτα.

Ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω ἀναπτυχθείσας ἀρχὰς τοῦ γαλλικοῦ νόμου, δὲν ἐπιζητεῖται πλέον ἡ πρόσκαιρος ρύθμισις τῶν μισθωτικῶν σχέσεων, ἡ ἐπιβαλλομένη ἐξ ἀνωτέρας βίας, ὡς συνέβη διὰ τὰς ἐκ τοῦ ἐνοικιοστασίου σχέσεις, ἀλλὰ πρόκειται περὶ νέου θεσμοῦ δικαίου, τοῦ ὁποῦ κύριος μὲν σκοπὸς εἶναι ἡ ρύθμισις τῆς μισθωτικῆς σχέσεως τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης, ἀπώτερος δὲ σκοπὸς ἡ διὰ τῆς ρυθμίσεως τῆς σχέσεως ταύτης ὁλοκλήρωσις τῆς ἐνοικίας τῆς ἐμπορικῆς ἰδιοκτησίας.

Διὰ τοῦ ἐπιζητουμένου νομοθετήματος τῆς προστασίας τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης, δὲν πρόκειται νὰ κατενεχθῇ οἰονδήποτε πλῆγμα εἰς τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν, ἀλλ' ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς εἶναι νὰ ἐπιτευχθῇ ἰσορροπία κοινωνικῇ, διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἰδιοκτησίαν, ἐφ' ὅσον καὶ αὕτη εἶναι κατ' ἐξοχὴν προῖον τῆς καταβολομένης ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ ἀκίνητος τοιαύτη.

Κατὰ βάθος τὸ δικαίον τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας, παραμένει ἀθικτον. Δὲν προσβάλλεται δὲ κατ' οἰονδήποτε τρόπον, διότι ὁ ἰδιοκτῆτης, τῇ ἀπολύτῳ συγκαταθέσει του, ἥτοι ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ βουλήσεως καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει, παρεχώρησεν εἰς τὸν μισθωτὴν τὸν μίσθιον χώρον, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ μετέλθῃ τὸ ἔμποριον ἡ τὴν βιομηχανίαν του καὶ ἐκμεταλλεῖται τὸ εἰσοκομιστὴν κεφάλαιον αὐτοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως, τοῦ ἐκ τῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως θὰ ὑποστῇ ἀλλοίωσιν, εἶναι ἡ γενικὴ ἀρχὴ τοῦ δικαίου ἡ σύμβασις ἐπέχει ἰσχύον νόμου διὰ τοὺς συμβαλλομένους. Σύμφωνα μετὰ τὸ γράμμα τῆς συμβάσεως, ὁ μισθωτὴς μετὰ παρέλευσιν ὠρισμένου χρόνου, ἔχει ἀναλλάβῃ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κενώσῃ τὸ μίσθιον.

Τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας ἐπιβάλλει τὴν ἀνάγκην νὰ προστατευθῇ ἡ ἰδιοκτησία τῶν κινήτων, ἡ ἐμπορικὴ ἰδιοκτησία, διότι ἀποτελεῖ πλοῦτον ἐθνικὸν ἴσος ἀξίας μετὰ τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ προσήλωσις εἰς τὴν γενικὴν ἀρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ γράμματος τῶν ἰδιωτικῶν συμφωνιών.

Ἰνα ὅμως ἡ νέα κατάστασις, ἥτις θὰ δημιουργηθῇ διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς πολιτείας, ἔχει ἀπολύτως δικαίαν ἀφετηρίαν καὶ ἵνα μὴ ἀποβαίνῃ κατὰ ἐκάτερον τῶν ἐκ τῆς μισθωτικῆς σχέσεως τῶν συμβαλλομένων, πρέπει νὰ διέτῃται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἐπιδιώκει τὴν ἄριστον τῆς συγκρούσεως τῶν συμφερόντων, ἅτινα ἐκπηγάζουσιν ἐκ τῶν δύο μορφῶν τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀφ' ἑνὸς, καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀσχυρῶν ἐπιχειρήσεως ἀφ' ἑτέρου καὶ τὴν παράλληλον θεραπείαν τῶν συμφερόντων ἀμφοτέρων τῶν ἐμάτων.

Ἐν τῷ ἔμφορῳ ἔπιμελητηρίῳ Ἀθηνῶν ἐτέθη ὑπ' ὀψεως ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκπροσωπούσης πολλὰς παραγωγικὰς καὶ ἐμπορικὰς τάξεις καὶ

ἥς ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ μετάσχῃ, ἡ ὡς ἀνω γαλλικὴ νομοθεσία.

Εἰδικώτερον, ἐτέθη ὑπ' ὀψεως ἐπιτροπῆς ἡ ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1933 πρότασις νόμου πρὸς τὴν Βουλὴν μετὰ ἐμπεριστατωμένης αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ βουλευτοῦ Ἀθηνῶν κ. Κ. Ψάρρα «περὶ ρυθμίσεως τῶν σχέσεων μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐκμισθωτῶν ἐπὶ ἀνανεώσεως μισθώσεων ἀκινήτων πρὸς ἐπαγγελματικὴν, βιοτεχνικὴν καὶ ἐμπορικὴν χρῆσιν (προστασία στέγης ἐπαγέλματος)». Ἡ ὡς ἀνω πρότασις νόμου ἀποτελεῖ σχεδὸν πιστὴν μεταφράσιν τοῦ γαλλικοῦ νόμου τοῦ ἐκτεθέντος ἀνωτέρω.

Ἐτέθη δὲ μᾶλλον συγκεκριμένως πρὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης τὸ ζήτημα ἂν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ υλοθετηθῇ ἡ πρότασις νόμου τοῦ κ. Ψάρρα ἐν τῷ συνόλῳ τῆς. Ὑπ' ὀψεως ἡμῶν εἶχον καὶ ἔχομεν πολλὰ ἀπὸ στοιχεῖα τῆς ἐξελέξεως ἥς ἔσχον ἡ ὑπόθεσις ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὰς σοβαρώτατας συζητήσεις, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῇ γαλλικῇ Βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ, κατ' ἃς ἐξετέθησαν αἱ γνώμαι τῶν κορυφαίων Γάλλων νομοδιδασκάλων καὶ πολιτικῶν.

Τὸ πρὸ ἡμῶν πρόβλημα δὲν ἦτο μόνον ἡ ἐξέυρεσις τῆς θεωρητικῶς ὀρθῆς λύσεως ἡ τῆς ἀντιγραφῆς ἐνός θεσμοῦ ξένου καὶ τῆς πολιτογράφσεως αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι. Προσεκρούσαν ἀμέσως ἡ πείρα ἡμῶν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀντιλήψεις περὶ ἀποζημιώσεως. Τί θὰ ἦτο εἰς τὸν τόπον μας ἡ ἀποζημιώσις ἡ διδομένη ἀπὸ τὸν γαλλικὸν νόμον εἰς τὸν ἀπερχόμενον μισθωτὴν; Τί θὰ ἀντεπροσώπευεν αὕτη; Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἰσοδυναμῇ τὴν ἰδανικὴν ἀξίαν τῆς θέσεως ἣν χάνει ἡ ἐμπορικὴ ἰδιοκτησία διὰ τῆς ἀλλαγῆς στέγης εἰς ὁ κυρίως ἀπέβλεψεν ὁ Γάλλος νομοθέτης, ἀλλ' ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἐν Ἑλλάδι, θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀπλὴν ἀποζημιώσιν ἐνοικίων, προσφερομένη ἀπὸ τὸν ὀπισθεν τοῦ ἰδιοκτῆτου καταδοκούντα συναγωνιστῇ.

Ἄλλ' ἐν Γαλλίᾳ, χώραν με ἐπαγγελματικῶν πλεονεκτημάτων, προσερχόμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν σπλάγχων ἐκάστης πόλεως, εἶθα καὶ ἡ οἰκονομικὴ σταδιοδρομία τῶν ἐπιχειρήσεων δὲν ἐπηρεάζεται ἐκ τοῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ καὶ τῆς ἀστυφιλίας, δύνανται αἱ ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαι ἀρχαὶ ν' ἀποτελῶσι, καὶ κατὰ τὰς κρατούσας ἐκεῖ συνήθειας, ἐπαρκὲς ἔρεισμα ἀσφαλείας διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν στέγην.

Αἱ κοινωνικαὶ ὅμως καὶ ἐπαγγελματικαὶ συνήθειαι ἐν Ἑλλάδι καὶ ὅτι εἰς τὰ μεγάλα κέντρα αὐτῆς, εἶναι ὅλως διάφοροι ἡ εἰς Γαλλίαν καὶ ἄλλα.

Κατόπιν πολλῆς μελέτης, ἐκρίθη ὁ πρὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἔπιμελητηρίου Ἀθηνῶν ὡς ἀπρόσφορος ἡ ἐν τῷ συνόλῳ ἐφαρμογὴ τοῦ γαλλικοῦ νόμου τοῦ 1926 παρ' ἡμῶν καὶ προεκρίθη σχέδιον ἐκπονηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Κωνστ. Νικολετοπούλου, τοῦ διαπρεποῦς νομικοῦ συμβούλου τοῦ ἔπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

Βάσις τοῦ σχεδίου τούτου εἶναι ἡ καθιερωμένη ἤδη ἀρχὴ εἰς τὸν νόμον 4784 τῆς προστασίας τοῦ ἐπαγγελματικοῦ μισθωτοῦ διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς παραμονῆς του ἐν τῷ μισθίῳ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν «τοῦ θεμιτοῦ μισθώματος», θεσμοῦ ἀρμονικῶς λει-

τουργήσαντος παρ' ἡμῖν καὶ γενομένου συμπαθοῦς ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Τὸ σημεῖον δὲ εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἐξάραμεν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Κ. Νικολετοπούλου, εἶναι ὅτι τὸν θεσμὸν θεμιτοῦ μισθώματος ἐπαναφέρει ὅχι πλέον μετὰ τὴν μορφήν τοῦ νόμου 4784 ὡς ὑπολειμματικὸν τοῦ ἀνωτέρω βίαιου σχύσαντος ἐνοικιοστασίου, ἀλλ' ὑπὸ νέαν ὅλως μορφήν, τὴν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀναπτυχθείσης πόλεως, τῆς ἐιδικῆς θέσεως τοῦ ἀκινήτου καὶ τῆς ἔστω καὶ μερίμνῃ καὶ μόχθῳ τοῦ μισθωτοῦ ἀναδείξεως τῆς θέσεως ὡς ἐμπορικοῦ κέντρου τῆς πόλεως, καὶ ἀκόμη καὶ ἐν ἀναλογία τῆς σημασίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστης πόλεως.

Ἐτερον σημεῖον ἐπαινετὸν ἐν τῷ σχεδίῳ τούτῳ εἶναι ὅτι ἡ ἐξέυρεσις τοῦ θεμιτοῦ μισθώματος ὑπὸ ὠρισμένας προϋποθέσεις, ἀνατίθεται εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἡ εἰς ἀνάτονον οἰκονομικὸν ὀργανισμόν.

Κατὰ τὰ λοιπὰ, ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ κ. Νικολετοπούλου διατηρεῖται ἀφ' ἐνός μὲν τὸ ἀριστον σύστημα τοῦ νέου γαλλικοῦ νόμου τῆς διὰ τῆς διαιτητικῆς ὁδοῦ ἐπιλύσεως τῶν ἐκ τῆς μισθωτικῆς σχέσεως διαφορῶν καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς δικαστηριακῆς ὁδοῦ τῆς ἐπιδεχομένης δικολαβίας καλυσιεργίας καὶ ἀπευκτεῖς, ἀφ' ἑτέρου δὲ προνοεῖ διὰ τὰς περὶ τῆς ἰδιοχρήσεως καὶ ἀνοικοδομήσεως ἀνάγκας τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀκινήτου, κατὰ τρόπον θέτοντα τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν ἐν ἀπολύτῳ ἀ-

σφαλείᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὸν σεβασμὸν τῶν δικαιωμάτων τῆς. Διὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα πλεονεκτήματα, ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἔπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, προέκρινε τὸ σχέδιον τοῦ κ. Νικολετοπούλου καὶ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ προτιμῇ ἐπίσης τὸ σχέδιον τούτου, ὡς ἀνταποκρινόμενον πλήρως πρὸς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ ἐμπορικὴ ἰδιοκτησία, θὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὅστα παρ' ἡμῖν καὶ θὰ θεραπευθῇ ὑψίστη κοινωνικὴ ἀνάγκη.

Ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας καὶ μετὰ τὰς κρατούσας σημερινὰς ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς κρατικῆς ἐπεμβάσεως πρὸς χαλιναγώγησιν τῶν διαφορῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἀποσόβησιν ἐπικινδύνων καὶ ἐπιζημιῶν συγκρούσεων μεταξὺ τούτων, δὲν δύνανται νὰ νοηθῇ ἀπόλυτος ἐλευθερία, ἐλευθερία μέχρις ὑπερβολῶν.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἰδιοκτησία δὲν ἀποτελεῖ — δὲν πρέπει ν' ἀποτελῇ — ἐπιχειρήσιν ἀλλ' ἀπλῶς ἀσφαλὴ τοποθέτησιν χρημάτων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν αὐτὰ αἱ τάξεις τῶν ἐπιχειρηματιῶν, ὕφιστανται πολλαπλᾶς δεσμεύσεως, ἡ δὲ ἐμπορία τοῦ χρήματος, ἂν καὶ πολλάκις συνεπαγομένη κινδύνους πολλούς, περιορίζεται με ἀνώτατον ὅριον τῶν, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δικαίον ν' ἀφεθῇ ἡ ἰδιοκτησία ἀχαλίνωτος, ὑπὸ τὰς σημερινὰς μάλιστα περιστάσεις, ὅτε ἡ ἀπὸ τινος σοβοῦσα δεινὴ κρίσις ἐξεδηλώθη ἐν τῷ νῶτα καὶ διεπιστώθη διὰ τῶν μέ-

τρων τῶν ληφθέντων εἰς βάρος τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου. Ἀποτελοῦντες μίαν τάξιν κατὰ βάσιν συντηρητικὴν καὶ νομιμόφροναν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόστασις εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὴν ὑπαρξίν καὶ διατήρησιν ἀπολύτου ἀρμονίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἔχομεν ὑποχρεώσιν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων προκύπτοντα κοινωνικὰ ζητήματα ἐν πνεύματι εὐρείας ἀντιλήψεως, εὐθυδικίας καὶ συνέσεως, θέλομεν δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον κρίνομεν, καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ὑποδεικνύομεν, θὰ εὐρύνουν σύμφωνον ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν καὶ θὰ υλοθετηθῶσι παρὰ τοῦ κράτους, διότι εἶναι ἀνάγκη, ἀντιλαμβάνομενον τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος, νὰ προβῇ εἰς ὀριστικὴν νομοθετικὴν ρύθμισιν τοῦ ὑπὸ κρίσιν ζητήματος.

ΥΓΕΙΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μόνον τὰ παγκοσμίου φήμης προνομιούχα Ἑλαιο-ορυκτήρια «ΛΑΣ-ΣΛΟ» συνδυάζουσιν ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα. Εἶνε ὕγιεινά, οἰκονομικά καὶ τελειῶς ἄσπρα, λειτουργοῦσι δὲ μόνον διὰ τὸ ἀπολυμαντικὸν ἐλαίου «ΔΕΖΟΤΟΡΙΝ» χωρὶς νὰ χρῆζον δαπανῶν ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων. Οἱ Ἀθῆναι, Θεσσαλονίκη, Καρδίτσης, Καβάλλας, Δράμας, πολλοὶ Κοινοῖτες τοῦ Κράτους (Πόρος, Βίλια, Μάνδρα, Ἀλμυρὸς κλπ. κλπ.) Λιμενικά ἔπιτροπαὶ Κεφαλληνίας, Ἡγουμένιοις ἀναγνωρίζουσιν τὰ πλεονεκτήματα τῶν, ἐγκατέστησαν τὰ Ἑλαιο-ορυκτήρια «ΛΑΣΣΛΟ». Τὸ Τμήμα Μελετῶν τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ἐνέκρινε ταῦτα καὶ ἤρξαντο αἱ ἐγκαταστάσεις εἰς τὴν χαρτογραφικὴν ὑπηρεσίαν Στρατοῦ, Στρατιῶν Χαλκίδος κλπ.

Εἰς παρομοίας ἐγκαταστάσεις ἔχουν προβῇ καὶ πολλὰ κοσμικά κέντρα Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν (καφεναί, θεάτρα, ἐστιατόρια κλπ.). Προτιμῶντες τὰ Ἑλαιο-ορυκτήρια «ΛΑΣΣΛΟ» προστατεύετε τὰ συμφέροντάς σας καὶ πρὸ παντὸς τὴν ὑγίαν σὰς. Ἀποστέλλοντα συνεργεῖα εἰδικὰ κατ' ἄπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Ο ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΔΗΜ. ΚΑΠΡΟΥΛΑΣ

Μενάνδρου 44

Τηλέφ. 24-240

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Καὶ με τοὺς καλύτερους ὄρους ΜΟΝΟΝ στὴν ὁδὸν Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 6.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΠΡΟΣ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ, ὁδὸς Σοφοκλέους 11, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου 23.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρυμίου.

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγ. Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55.

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαρρῶν.

ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μετὰ τοῖς πλησιέστερον συντοκιακῶν παράρτημας ἀποφεύγετε τὰ ἐξόδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος οὗτος θὰ ἔχη βεβαίως περὶ αὐτὸν διοικητικὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ποιοῦν θὰ δύναται νὰ φέρῃ, πρὸς λήψιν ἀποφάσεων, τὰ μεγαλύτερα καὶ σπουδαιότερα ζητήματα — ἀφοῦ ὀρίσθουν ταῦτα. Το συμβούλιον ἡμῶς αὐτό, τὸ ποιοῦν πρέπει ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν σημερινήν 'Ιερὰν Σύνοδον, θὰ ἐργάζεται κατὰ ἐντελὲς διάφορον τρόπον ἀπὸ τὸν σημερινόν. Θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ 5-7 μέλη τὸ πολὺ, ἐκλεγόμενα ἀριστίνδην, ὄχι ἑμῶς αὖτε τὴν κυβερνήσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἰδίους μητροπολίτας ἀνὰ τριετία, ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς 'Ιεραρχίας, εἰς τὴν ποίαν θὰ ὑποβάλλεται ἀπολογισμὸς πεπραγμένων καὶ θὰ γίνωνται ἐισηγήσεις διὰ τὴν λήψιν τῶν σπουδαιότερων ἀποφάσεων. Οἱ μητροπολίται ποὺ θ' ἀποτελεαὺν τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας, θὰ ἐκλέγονται ἀναλόγως τῆς δράσεως τῶν καὶ ἀπαλλασσόμενοι τοῦ φόρου τῆς ὑπηρεσίας τῶν Μητροπόλεων τῶν, διὰ τοῦ διορισμοῦ τοποθετητῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας.

Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Α'. Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως.

1.—Τί είναι ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος; Ὡς γνωστόν, όταν λέγωμεν Σύνταγμα ἀπό οὐσιαστικῆς ἀπόφωσις ἐννοούμεν τὸ σύνολον βασικῶν κανόνων, οἱ ὅποιοι διέπουν τὴν ἐσωτερικὴν ὁργάνωσιν τῆς πολιτείας καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς, ἀρχέτους τοῦ τύπου ὑπὸ τοῦ ὅπολου περιβάλλονται· καὶ σημερινὰ Σύνταγματα τὸν διαφορὸν κρατῶν, ἐξαιρέσει τῆς Ἀγγλίας, παρουσιάζονται καὶ ὑπὸ τὴν τυπικὴν αὐτῶν ἀσποφιν, αἱ νομικαὶ δηλαδὴ διατάξεις, αἵτινες εἰς αὐτὰς κυρίως οὐσιαστικοὶ συνταγματικοὶ κανόνες, περιβάλλονται ὑπὸ ἰδιαιτέρων τύπων, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται πηγάζουν ἐκ τῆς συντακτικῆς ἐξουσίας (ἐξουσία ἀρχοῦν δια καὶ διατυπώσῃ τὸ Σύνταγμα), προϋποθέτουν τὴν λεγομένην συντακτικὴν διαδικασίαν καὶ προσλαμβάνουν ἐμπνευσμένην τυπικὴν δύναμιν (εἶναι ἀνώτεραι τὸν συνήθον νόμον). Ἡ σύνταξις τοῦ Συντάγματος ἀνήκει εἰς τὴν συντακτικὴν ἐξουσίαν, τὴν ὅποian ἀσκει ὁ λαὸς εἴτε ἀμέσως διὰ τὸν ἀντιπροσώπων τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγόμενον, εἴτε ἀμέσως, κατὰ τελευταίον βαθμὸν, ὁπότε ἔχομεν τὸ λεγόμενον συνταγματικὸν δημοψήφισμα· εἶναι ὅμως δυνατόν να λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀνώτατος Ἀρχὼν, ἐφ' ὅσον τυγχάνει τοιούτου ὁ βασιλεὺς (π.χ. ἡμέτερον Σύνταγμα τοῦ 1844). Εἶναι δὲ ἡ συντακτικὴ ἐξουσία κυρίαρχος καὶ ἀπερίοριστος ἐξουσία, ἥτις δημιουργεῖ καὶ καταργεῖ τὸ πολίτευμα, ὁρίζεια κυρίαρχικώς τὰς συνταγμένας ἐξουσίας (νομοθετικὴν, ἐκτελεστικὴν —πρόεδρος δημοκρατίας ἢ βασιλεὺς, ὑπουργοὶ κ.ά.—δικαστικὴν κλπ.) καὶ οὕτω υπερῶν αὐτὸν.

Τὸ Σύνταγμα ἔχει ἐπηρξημένον τυπικὴν δύναμιν, δηλαδή εὐρίσκεται εἰς ποιὸν τινὰ ἀνωτερότητα ἐναντὶ τῶν κοινῶν

ας των, θά ἔχουν διακεκριμένη θέ-
σιν, ἀναλαμβάνοντας καὶ ἔργα ἐπι-
θεωρητῶν-μητροπολιτῶν κλπ. κλπ.

Εἰς μίαν τοιαύτην ὀργάνωσιν τῆς
διοικήσεως τῆς ἐκκλησίας, δὲν θά ὀ-
πάρχῃ βέβαια ἕνας-κάποιος ἀρχιμαν-
δρίτης ὡς ἀρχιγραμματεῦς. Θά ὀ-
πάρχουν 45 μητροπολῖται ὡς τη-
ματάρχαι, τρόπον τινά, τῶν διαφο-
ρῶν κλάδων τῆς ἐκκλησιαστικῆς
δράσεως, ὡς λ.χ. ἡ κοινωνικὴ πρό-
νοια καὶ φιλανθρωπία, ἡ ἐκκλησια-
στικὴ ἐκπαίδευσις καὶ διακονία, ἡ
ἀμύνα κατὰ τὸν προπαγανδόν, ἡ
ὀργάνωσις τῆς κοινωνικῆς ἐργασι-
ας κλπ., ἀπὸ τὰς ὁποίας θά ἐξαρ-
τῶνται: ὑπηρεσία παρακολουθήσε-
ως τοῦ τύπου καὶ τῆς κινήσεως τῶν
ἰδεῶν ἐν γένει, ἱερατικῆς ἀστυνομί-
ας καὶ ἐπιθεωρήσεως τοῦ Κλήρου,
κοινωνικῆς διαφωτισέως καὶ διαδο-
σεως τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν κλπ.
κλπ. Οὕτω καὶ μόνον δυνατόν ἡμπο-
ρεῖ νὰ γίνῃ ἀρχὴ τοῦ ἔργου τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς μὲς ἐξυμνήσεως.

νόμων· τούτο ἀποτελεῖ τὸν αὐστηρὸν αὐτοῦ τύπον, καθόσον δὲν δύναται νὰ μεταρρυθμισθῇ κατ' ἀρχὴν παρὰ τὸν ὀργάνων τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας· ἀλλὰ καὶ ὅπου ἀνεγνωρίσθῃ εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα ἀρμόδιότης ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, τὸ ἴδιον Σύνταγμα καθόρισε διάφορον δυσχερέστεραν διαδικασίαν ἐκείνης, ἥτις ὠφέλιθ διὰ τὴν ψήφισιν τὸν νόμων καὶ ὁ λόγος εἶναι φανερός, ἀφοῦ τὸ Σύνταγμα ὀρίζει τὰς συνταγματικὰς ἐξουσίας, εἶναι δ' ἄλλως τε ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλιστεῖται ἡ σταθερότης καὶ πανίτητος εἰς τὸν νομικόν.

Ὅσας λέγονμεν ἀνὰθεωρίην ἡ μεταρρῆθῃσιν τοῦ Συντάγματος ἐννοούμεν τὴν τροποποίησιν διατάξεων τινῶν τοῦ Συντάγματος, συμφώνως πρὸς τὰς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτοῦ διαπιστωθείσας ἀνάγκας ἡ καὶ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ διὰ νέων διατάξεων ἀποβλεπουσῶν εἰς τὴν πληρώσιν κενῶν, τὰ ὅποια ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος κατέδειξεν ἡ τέλος καὶ τὴν κατάργησιν ἐνίοτε διατάξεων τινῶν, μὴ θεμελιωδῶν, τὰς ὁποίας ἡ πέτρα ἑξαεταίρησιν ὡς ἐπισημίας.

Ἡ ἀνὰθεωρήσις εἶναι ἄρα περιωρισμένη ἀρμοδιότητος ἡ ἐξ ἄλλων περιωρισμένη ἐξουσία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συντακτικὴν τοιαυτὴν δεσμεύεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦτοῦ τοῦ Συντάγματος εἶναι περιωρισμένη ἐξουσία, ἥτις ὑφ' ὠρισμένους ὅρους, περιλαμβάνουσιν εἰς τὸ Σύνταγμα, ἐνεργεῖται κατὰ κανὼν ὑπὸ τινος συνταγματικοῦ ὀργάνου αὐτῇ ἀνθεωρεῖται, ἥτοι μεταβάλλει, καταργεῖ, θέτει ὀριζόμενας διατάξεις τοῦ Συντάγματος μεταβάλλει ἐπὶ παραβῆται τὴν διατάξιν τὴν ὀριζομένην τὸ δικαίωμα τῆς προτάσεως τῶν νόμων, καταργεῖ τὴν ἀφορώσαν εἰς τὸ ἀπόρητον τῶν τηλεγραφημάτων, προσηθεῖ ἐτέραν κατοχυρώσαντα τὸ δικαίωμα ἐκαστοῦ πολίτου πρὸς ἐξέυρεσιν ἐργασίας κλπ.

Διὰ τῆς ἀναθεώρησεως προφυλάσσεται τὸ Σύνταγμα ἐναντί τῆς καταλυτικῆς δυνάμεως τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀνατροπῆς αὐτοῦ ἐκ μέρους τῆς ἐπαναστάσεως αὐτοῦ, ὡς γνωστὸν, τυχερὰς αἰτίας ἐν ὁρισμένῃ κοινωνικῇ, οικονομικῇ καὶ πολιτικῇ καταστάσει, ἣν καὶ ἀντικατοπτρίζει ἄλλ' ὅπως εἶπε ποτε ὁ σοφὸς Ἡράκλειτος ἐπὶ πάντα ῥεῖν· μεταβάλλονται ὅθεν, προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ αὐτὸ ἡθῆ, ὅφ' ἃς συνετάγη ὁρισμένον Σύνταγμα καὶ ὡς ἐν τούτῳ καθίσταται ἀπαραίτητον καὶ μεταβολὴ αὐτοῦ, ὡς πρὸς ὁρισμένας τοὺς λαχοῦσαν διατάξεις ἄλλως παύει νὰ ἐξυπηρετῇ τοῦτο τὰς ἀνάγκας τοῦ συνόλου ἢ ἀνευκατικῇ ἐπίσει ἐξέλιξις καὶ διὴ αὐτὴ προοδευτικαὶ ἰδεολογίαι ἐπιβάλλουν, ὅπως τὸ Σύνταγμα εἶναι κμὴ ἀσπότην, ἵνα προσαρμοσθῇ αὐτοῦ πρὸς τὰς ἐκάστοτε κοινωνικὰς τάσεις· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κινδυνεύει νὰ παρουσθεῖ ὁλόκληρον τὸ οικοδόμημα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ λαίλαπος τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐπιτυχνοῦσα μὲν δημιουργεῖ ἴδιον δικαίον καὶ συντάσσει νέον συνταγματικὸν χάρτην, ἀποτυχοῦσα δὲ λυποῦσθαι ποθεῖται τῆς αἰ-

2.—Τίς δύναται νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀναθεώρησιν; Τὴν ἀναθεώρησιν δύναται νὰ ζητήσῃ α) εἴτε ὁ λαός, ὅποτε ἔχομεν

την λεγόμενη «λαϊκήν συνταγματική πρωτοβουλία»· τούτο παρουσιάζεται ως ένας έξεγερθὸς ἐκ τοῦ λαοῦ σόσσωμος καὶ ἐκ τῆς τῆς μεταρρυθμιστῶν ἡ, ὅπερ καὶ τὸ συνθηθέτερον, ὅταν ὠριμένον κόμμη κατέλθῃ με τοιούτων προγράμματα εἰς τὴν ἐκλογὰς καὶ συγκέντρωση κατ' αὐτὰ τὴν πλειοψηφίαν· β) εἴτε τὸ Κοινοβόλιον, ὅπως οἷζει π.χ. τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα τοῦ 1927 εἰς τὴν δευτέραν ταίαν τὴν περιπτώσιν εἶναι δυνατόν νὰ οὐκί τὸ Σύνταγμα, ὅτι μετὰ τὴν περὶ ἀναθεώρησης ἀπόφασιν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, ὁδὸν νὰ προκαλῆται ὁ λαὸς νὰ ἀποφασίσῃ, ἂν ἐπιθυμῇ τὴν ἐν λόγω ἀναθεώρησιν, ὁπότε ἔρχομεν τὸ συμβόλιον τοῦδε συνταγματικὸν δημοψήφισμα· ἢ προδημοψήφισμα· τοιαύτην διατάξιν δὲν περιέχει τὸ νῦν ἱσχύον Σύνταγμα μας. Ὁ λαὸς, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ μόνη πηγὴ πάσης νομοτατικῆς ἢ συνταγματικῆς ἐξουσίας, διὰ τούτου ἡ πρός ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος πρωτοβουλία αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος πρωτοβουλίας (νομοθετικὰ σώματα), χωρὶς νὰ ἀναμνησθῇ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐτελεστικῆς ἐξουσίας (βασιλεὺς ἢ ἐτελεστικὸς ἐκτελεστικὸς) ἀποτελεῖ γνῶρισμα τῶν δημοκρατικῶς κυβερνωμένων λαῶν ἐν τῇ πράξει ὡς, πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων τοῦ τύπου τῆς ἀμεσῶς Δημοκρατίας (κατόντι τῆς Ἑλβετίας), ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ ἀνήκει συνήθως εἰς τοὺς ἐκτελεστικούς τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον ἡ εἰς τὸν λαὸν ἀπ' εὐθείας ἀνάθεσις αὐτῆς προϋποθέτει ἀνωτέραν «πολιτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν πολιτῶν», ὅπως φρονεῖν συνταγματολόγοι τινές, ὅπως οὐν, ὅπως τοιοῦτον οὗτοι, εἶναι ἀδύνατον νὰ διαμορφωθῇ εἰς τὴν λαϊκὴν μάζαν συγκρομένην εἰς τὴν ἀντιλήψιν τοῦ τοιαύτου διατάξεως δέον ν' ἀναθεωρηθῇ. Ἡ ἀνωτέρα αὕτη πολιτικὴ διαπαιδαγώγησις γινώσκει ὅτι ἡ ἀντιλήψις αὕτη

προκειμένου περί αμετάκλητων αποφάσεων, προκειμένου φέρωσιν συνταγματικῶν διατάξεων, διὰ τὰς ὅσας δέον νὰ ἔχη τὴν εἰδικὰς γνώσεως, ὡς π.χ. διὰ τὴν μεταρρυθμίαν τῶν ἄρθρων τῶν ἀφορώ- των ἐνσωμάτων κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, εἰς τὴν δι- κλῃ. Προκειμένου δὲ ἐπιψηφίσωσι τὸν νόμον ἡλιθίων διατάξεων, ὅπως εἶναι αἱ καθο- ριζούσαι τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα (δι- κιοκρατία κ.λπ.), αἱ περὶ θρησκείας, ἱ- περὶ πολιτεύματος (βραβυλία, δημοκρα- τία κ.λπ.), αἱ κατοχυροῦναι τὴν ἀνε- φέρειαν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας κ.ἄ. φρονιμένοι, εἰ καὶ πολὺ μὲ τὴν συνή- θη πολιτικαὴν μέθοδον εἶναι εἰς ἔσ- πιν νὰ κρίνωσι κατὰ πόσον δέον ᾖ ἀνα- θεωρηθῇ αὐταί, π.χ. ἂν πρέπει νὰ ἔ- χουν τὸ δικαίωμα νὰ ἰδρῶσι Σωματεία, ἂν πρέπει νὰ ἀποστρέφονται πρὸς τὴν ἀπαιτιωμένη ἡ ἰδιοκτησίαν αὐτῶν ἡ ἀ- δημοσίαν ὠφέλειαν κ.τ.τ. Ὅσον ἀφορᾷ πάλιν εἰς τὴν ἀποφιν, εἰς τὴν τυχόν ἀναγνωρίσθησιν εἰς τὸν λαὸν συναγερ- μιστικῆς πρωτοβουλίας θὰ ἔχη ὡς συνέπαι- νον τὸν συναγεμῶν τῶν πολιτικῶν κοι- νωμάτων, τοὺς πολιτικοὺς διαφιλοφρο- νεῖς συγκροτοὺς τῶν κοινωνικῶν ὁμί- λων.

—

5
 7
 8
 9
 10
 11
 12

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, showing the stitching and the adjacent page. The overall tone is warm and slightly yellowed.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. There is no text or other markings on the page.

μεων κλπ. θς ᾠδυνάτο τις νά ἀντιπα-
στήσῃ, ὅτι δια ταῦτα ἀπό ἀπόψεως
ἀριστερῆς ἐμφανίσεως καί μεγαλυτέ-
ρας κατοχυρώσεως τοῦ Συντάγματος ὁν
ἀποτελοῦν μειονετηματα, δοθέντος ὅτι
διὰ τῆς πάλης ταύτης, ὁ λαός λαμβά-
νει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν μεταρρυθμι-
σιν τῶν συνταγματικῶν διατάξεων καί
εἰς τὴν ἀνανεώσιν ἐν γένει τοῦ Συντάγ-
ματος, ἀφοσιοῦται περισσότερο πρὸς
τὸ ὑψίστατον πολιτικόν, προσαπίσιν
τοῦτο κατὰ πάσης προσβολῆς.

3.—Ποίον τὸ ἀρμόδιον ἀναθεωρητικὸν ὄργανον; Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται, ἀφ’ οὗ προ-
βλεπθῇ ὡς οὐδὲποτε ἡ ἀναθεώρησις, ποί-
ον ὄργανον εἶναι ἀρμόδιον, ὅπως προ-
βῇ εἰς ταύτην; Διακρινόμεν ἐνταῦθα
τὰς ἐξῆς περιπτώσεις:

α) 'Οσάκις τὸ Σύνταγμα διατηρεῖται ἀσύτρητον αὐτοῦ τύπου, ὀρίζει διὰ τοῦ τῆν πρὸς ἀναθεώρησιν ἀπόφασιν, δέον εἶναι καὶ ἐκτελεῖ εἰδικὴ συνέλευσις μὴ ἀναθεωρητικῆν ἀρροδιότιμα· τὸ σύστημα τοῦτο ἀπ' ἑνὸς μὲν ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι γίνεται εἰδικὴ ἐκπαιστώσις τοῦ λαοῦ, ἀπ' ἑτέρου δὲ τὸ μειονέκτημα, διὰ δυσχεραίνει τὸ ἀναθεωρητικὸν ἔργον καθόσον εἶναι δυνατόν οἱ ἀντιπροσωποὶ τοῦ λαοῦ νὰ μὴ δεχθόντι εὐδόλος νὰ ἀποβάλουν τὴν ἰδιότητα των συντομεύοντες τὸ πρὸς ἀναθεώρησιν χρονικὸν διάστημα· τοιαῦτα Σύνταγματα εἶναι τὸ ἑλληνικόν, τὸ 1864 καὶ 1911, τὸ βουλγαρικόν, τὸ γιουγκοσλαβικόν, ρουμανικόν, ἑλβετικόν, βελγικόν, ἰσπανικόν, δανικόν καὶ ὀλλανδικόν.

β) Ἀναθεωρητικὸν ὄργανον δύναται νὰ ἀποτελέσουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα νομοθετικά σώματα (Βουλὴ καὶ Γερουσίαι) ἐννοημένα εἰς ἔθνη καὶ συνέλευσιν τῶν ἀσπασίμων τοῦτο πλεονεκτηεῖ εἰς τὰ γεγονότα, ὅτι ἀποφεύγεται ὁ σάλος νέων ἐκλογῶν καὶ διεκδικεῖται τὸ ἀναθεωρητικόν, ἔργον, οὐχ ἥτιον ὅμως μειονεκτηεῖ καθόσον δὲν συνεπύκναι ὁ λαός, γίνεται δὲ ἀναθεώρησις ἀπὸ ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ εἰς οὓς δὲν ἔδωκε τοιαύτην ἐξουσίαν. Τοιαῦτα συνέτηγάμα ἐλαί τοι ἡμεῖς ἐν τῇ 1927, τοῦ τοῦ γαλλικοῦ συνταγματικοῦ νόμου τοῦ 1875, τοῦ νοθερητικόν, πρὸς ἑνὶν, προποταλὸν καλ.

γ) Τα δύο νομοθετικά σώματα έχουν ζήματα χειρισμένων, όπως και και την κατάσταση των νόμων το σύστημα τούτο, καιτοι χαρακτηρίζει εκ της της σφύρας Συντάγματος διλήσεων ασπρά, εν τοις ύστεροι του δεύτερου συστήματος, καθο το νομοθετικό σώμα το συνέχονται εις εθνική συνέλευση δοθέντος ότι είναι δυνατόν να βραδί περισσότερον ή ένταθα ή αναθεωρητική διαδικασία και επί πλέον δεν επιτυγχάνεται ή επαφή ή άμεσος μεταξύ το νομοθετικών σωμάτων, όπως θα ητο δυνατόν δια της από κοινού συζήτησης να επιτύχ περισσότερον το έργον αναθεωρήσεως τοιαύτην διαδικασίαν ρίζει το γερμανικόν, αυστριακόν, τσεχοσλοβακικόν, τουρκικόν, της Εσθονίας, Λεττονίας, Λιθουανίας, το πολωνοσυνδικόν, το έλβετικόν δια μερικην μεταβολήν και το ισλανδικόν.

δ) Ἄλλα Συντάγματα, ὡς τὸ τῆς Βασιλείας, Σαξωνίας, Πρωσσίας κλπ. ὅπου ἔχουν, ὅτι ὁ λαὸς δύναται εἴτε νὰ πρὸς καλέσῃ εἴτε νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἀνάθεσιν.

ε) Τέλος, Συντάγματα τινά δείξουν ότι ο 'Ανώτατος 'Αρχων ή η έπικλεσά κή εξουσία έχουν δικαιώματα ή συμμαχούν εις τήν ανάθεσθαι π.χ. τής Σηρίας, Βελγίου, 'Αλβανίας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαβίας και 'Ολλανδίας

λόγῳ διατάξεις, ὡς ἀντικλιβάνεται τῇ ἀποτελεῖ ὑποκλίμα τῶν πολιτευμάτων τῆς ἀπόλυτου μοναρχίας, διὰ τοῦτο περὶ τῆς ἀπολύτου μοναρχίας, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δὲν ἔχει αὐτὴ οὐδεμίαν θέσιν, δὲν εἶναι δυνατόν ἐν ἄλλαις λέξεσι, νὰ παραδεχθῇ τις, ὅτι ἓνα συγχρονοῦν ὁμόνομον Σύνταγμα πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὴν ἀπολύτου διατάξιν.

4.—Περιορισμοὶ ἀναθεωρήσεως: Ὁ
 σὺν ἀφορᾷ ὡς εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς
 ἀναθεωρήσεως, ὡς καὶ εἰς τὴν ἔκτασιν
 αὐτῆς, διακρίνομεν διαφόρους περιορι-
 σμούς, οἵτινες ἀποσκοποῦν ἀφ' ἑνὸς με-
 εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀναθεωρητέου
 ἔργου ἐπὶ ἐπιπέδου ἀνωτέρου τοῦ νομο-
 θετικῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν στερεώ-
 σιν τῶν πολιτευμάτων διὰ τῆς παρεμ-
 δίσεως τῆς συνεχούς καὶ ριζικής μετα-
 βολῆς τῶν συνταγματικῶν κατ' αὐτόν,
 ὅποτε δὲν θά εἴναι δυνατόν νὰ δομη-
 σθοῦν, διὰ τὰ ἐξακριβωθῇ κατὰ πόσον
 τυγχάνουν εὐεργετικά τὰ ἐκάστοτε λαχ-
 οντα πολιτεύματα.

α) Καί, πρώτον, δσον αφορά εἰς τὴν διαδασκασίαν, ἔχομεν περιορισμοὺς ἐν τὰς περιπτώσεσι, καθ' ἃς ἀναθεωρητικὰ ὄργανα τυγχάνουσι τὰ ὑπάρχοντα νομοθετικά σώματα, ἵνα ἐξουδετερωθῶσι οἱ κίνδυνοι, οἵτινες προβάλλουν μὲ τὸν μετασχηματισμὸν τῆς ἀσθητικότητος τῶν ἐν λόγῳ Συντάγμάτων· τοιοῦτοι περιορισμοὶ εἶναι: ἡ ὑπαρξίς ἀπαρτίας, μεγαλειότης τῆς ἑπαυρομένης κατὰ τὴν συνήθη νομοθετικὴν διαδασκασίαν, εἰς τὴν συζητήσιν καὶ δι' ἣν τὴν ψήφισιν τῶν ἀναθεωρητῶν διατάξεων, ἡ ἐπίσχις πρὸς τὴν μέντοι πλειοψηφίαν διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεως, ὁ χρόνος ἀναθεωρήσεως ἀπὸ τὸ ἰσχύον τὸ Συντάγμα καὶ ἡ δυνατότης τῆς ἐνεργείας συνταγματικοῦ κυριεζικοῦ δημοψηφίσματος.

Ἡ ἀπάτησις τοῦ συνταγματικῶν νομοθετοῦ, ὅπως διὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ μεταρρυθμίσεις τοῦ Συνταγματος ἐφασταται ἀνωτέρα τῆς ἀπαρίας καὶ πλημψίας κατὰ τὴν συζητήσιν καὶ λήψιν ἀποφάσεως συντελεῖ ἐμπέσεις καὶ ἐπὶ τῇ ἀναγνώρισιν τῶν καμάτων ὡς πλεονεκτημάτων ὀργάνων, καθόσω διὰ τὴν πίστευν τῆς ἐλεημένης ἀπαρίας καὶ πλειοψηφίας τυγχάνει ποῦνός καὶ παραίτησις ἡ συνδρομὴ τῶν μικροτέρων ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ κομμάτων, τῆς μετοψήφιας δηλαδὴ τῆς ἐπὶ συντελεσμοῦ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων· ὅτω καὶ ὀφειστέωρα καθίσταται ἡ μεταρρύθμις τῶν συνταγματικῶν διατάξεων, ἀφ' ἡ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ γνώμη τῆς μετοψήφιας καὶ παγιώτερον χρονίως καθίσταται τὸ Σύνταγμα.

Ἡ ἀπαγόρευσις ἐπίσης τῆς ἀναθε-
ρήσεως ἐπὶ ὀρισμένον χρονικὸν διάστη-
μα ἀπὸ τῆς ψήφισως τοῦ Συντάγμα-
τος ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, ἵνα δοκιμασθῶν
τῇ πράξει αἱ διάφοροι αὐτοῦ διατάξεις
οὗτοι το Σύνταγμα μας τὸ 1911 ἀπὸ
ἐκείνην ἐπὶ 10ετίαν τῇ ἀναθεώρῳσιν.

Σχετικώς με το κυρωτικό συνταγμα-
τικόν δημοψήφισμα, πολλά Συντάγμα-
τος και το ήμετερον τοῦ 1927, ἐπι-
πλέον, τινά δὲ καὶ ἐπιβάλλον, ὅπως
ἀναθεωρηθεῖσαι διατάξεις δύναται
δεῖν καὶ θεσθὶν καὶ ὑπὸ τῇ κρίσει
κυριώρου λαοῦ, ὅπως τίθενται αὐ-
εἰς ἐφαρμογὴν μόνον, ἐφόσον ἐγκριθ-
καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοιοιτοτρόπως δὲν τί-
ται εἰς ἰσχύιν διατάξεις, τὰς ὁποίας
ἐγκρίσῃ ὁ λαὸς καὶ συνεπὸς δὲν θά-
βασθῇ τοῦτο εἶναι τὸ λεγόμενον προ-
στατικὴν ἢ ὑποκεκολλημένην συνταγματι-
κοῦ κυρωτικόν δημοψήφισμα.

β) Δεύτερον, ἀναφορικῶς πρὸς

ἐκτασιν τῆς ἀναθεωρήσεως, ὁ περιορι-
σμός συνίσταται εἰς τὴν διάκρισιν τῶν
συνταγματικῶν διατάξεων εἰς θεμελιώ-
δεις καὶ μὴ θεμελιώδεις τοιαύτας καὶ
εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀναθεωρήσεως
τῶν θεμελιωδῶν τοιούτων τῶν περιορι-
σμῶν τούτων παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὸ
παρ' ἡμῖν ἰσχύον Σύνταγμα τοῦ 1927. Ὁ
ἐν λόγῳ χαρακτηριζόμενος τῶν συνταγμα-
τικῶν διατάξεων καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς
ἀναθεωρήσεως τῶν θεμελιωδῶν κατέστη
βεβαίως ἀπαράλτῃς χάριν τῆς διατη-
ρήσεως τοῦ πολιτεύματος, καθόσον ἡ ἀ-
ναθεωρήσις τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων
καὶ δὴ τὸν ἀφορῶσάν εἰς τὴν βάσιν
τοῦ πολιτεύματος, θὰ ἐσημαινε νέαν σύν-
ταξιν τῆς πολιτείας ἥτοι τὴν δημιουργί-
αν νέου Συντάγματος. Ἡ διάταξις ὅμως
αὕτη καθιστᾷ τὰ Συντάγματα δύναμι-
πτα καὶ ὁδηγεῖ ταῦτα πρὸς τὴν εξαφ-
νισίν τῶν, δεδομένου ὅτι τὰ τοιαῦτα
Συντάγματα δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμε-
νην ἐλαστικότητα, διὰ τὸ ἐξελίχθαι ἀ-
ναλόγως τῶν κοινωνικο-οικονομικῶν
περιστάσεων· ἐν ἧ δὲν περιπτώσει δὲν
καθορίζονται εἰδικῶς αἱ θεμελιώδεις δι-
ατάξεις, δημιουργεῖται τότε ὁ κίνδυνος
μελλοντικῆς παρεμφερείας καὶ καταστρα-
φῆς τῆς ἡμετέρας τῶν ἐν λόγῳ Συνταγμάτων
ὑπὸ τῶν ἐκαστοτε κυβερνήσεων· ἐπὶ δι-
αφρονίας σχετικῶς μὲ τὸν χαρακτηρι-
σμὸν διατεθείς τινος ὡς θεμελιώδους ἡ
μὴ, δύο λύσεις ὑπάρχουν· ἡ ἀπόφασις
τοῦ ἀναθεωρητικοῦ σώματος ἡ ἡ διάλυσις
τῆς Βουλῆς, ἢ ἀποφασθῇ ὁ λαός.

Ὅπως κατεδείχθη ἐκ τῶν ἀνωτέρω
τὰ σήμερινα γραπτὰ Συντάγματα ἔχον-
τα ἀποβλέπει μέγα μέρος τῆς παλαιᾶς τυπι-
κῆς αὐτῶν ἀσυνερότητος καὶ τείνουν νῦν
καταστῆσαι ἐνδεχόμεναι καὶ ἁπλοῦ-
στεραν τὴν ἀναθεώρησιν καὶ τὴν διαβί-
κασίαν αὐτῆς τὴν πρώτην ἐν προκειμέ-
νῳ θέσιν κατέχουν τὰ Συντάγματα τῆς
Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας, ἐν ἀντίθεσιν
πρὸς τὸ ὑπερανιστῶν τῶν Ἑνωμένων
Πολιτειῶν τῆς Β. Αμερικής, τοῦ 1787
Τινὰ μάλιστα Συντάγματα ἐπιβάλλουν
τὴν ἀναθεώρησιν καὶ ὀρισμέναι χρο-
νὰ διαστήματα, π. χ. τὸ πολωνικὸν κα-
τὰ 25ετηρίαν καὶ τὸ πορτογαλικόν.

Ἡ ἐλάττωσις τῆς αὐστηρότητος τῶν
Συνταγμάτων σχετικῶς πρὸς τὴν μετα-
ρῥῆμιν αὐτὸν εἶναι καὶ αὕτη προϋπό-
θεσις μεταπολεμικῆς κυρίως ἐποχῆς.
ῤαγδαία ἐξέλιξις τῆς ζωῆς ἐν γένει, τῆς
ἐπὶ ἐπικολούθησεν, ἐπέβαλεν, ὥστε τὰ
Συντάγματα διατυπώγεται κατὰ τοιοῦ-
τον τρόπον, ὥστε νὰ προσαρμόζονται
πρὸς τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας νο-
μονομίας, οἰκονομικὰς καὶ πολιτικὰς
συνθήκας!

ΙΩΑΝ. Γ. ΚΑΡΥΔΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΒΥΪΖΙΑΝΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Διπλωματοῦχος τῆς Ὀ-
δοντοϊατρικῆς Σχολῆς
Παρισίων Ε.Ρ.Π.

Τηλέφωνο 24568

Δέχεται 9-1 κς 3-7

[illegible]

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΥΠΟ RUDOLF ALOD. METALL

B².

Καὶ οὕτω συνέβαινεν, ὃ φυχὰς καὶ μὴ εὐρίσκη ἀσυλον: ἦτο μάλιστα καὶ ὁ μόνος ὁ ὁποῖος παρεδίδοτο, ἐνῶ κανεὶς δὲν ἐνδιεφέρετο διὰ τὸν κοινὸν ἐγκληματιαν. Τὰ τῆς τοιαύτης ἐκδόσεως ἐκάνονίζοντο ἐν ἐκάστη ἐιδικῇ περιπτώσει: τὸ πρᾶγμα εἶχε χαρακτῆρα μέτρου διοικητικοῦ, λαμβανομένου κατόπιν ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας τοῦ ἡγεμόνος, οὗτινος εἶχον προσβληθῇ τὰ πολιτικά συμφέροντα, τὸν χαρακτῆρα πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἐγειρομένης ἀπὸ μέρους ἐνὸς ἡγεμόνος, μεριμνούντος περὶ τὸν κυριαρχικὸν αὐτοῦ δικαίωμα.

Ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ ἐξέλιξις ἐπραγματοποιεῖται αὐτομάτως καὶ μὴ νομικῇ τοιαύτην καὶ διὰ τῆς ἀπομικρῆς ταύτης ἐκδόσεως ἀνῆρχετο ἐν πῇ νομικῇ κλίμακι εἰς μίαν βαθμίδα σχετικῶς ἀνωτέραν τῆς προηγουμένης: εἰς τὴν βαθμίδα ταυτέστι τὴν ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων.

Ἡ κοινωνικὴ δὲ ἐξέλιξις βοδίζει γοργῶ τῷ βήματι καὶ ταύτην ἀκολουθεῖ ἡ νομικὴ τοιαύτη. Ἡ ἀπόφασις περὶ τοῦ ἐάν ἐν τῇ ἐιδικῇ περιπτώσει δέον νὰ λάβῃ χώραν ἐκδοσις ἢ νὰ χορηγηθῇ ἀσυλον ἐκφέρει πλεον τῆς διαδικασίας τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ πρέπει νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἀνεξαρτήτων δικαστηρίων — ἐξέλιξις, ἡ ὁποία ἄλλως τε καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἐκπληροῦται ὅτι πλεον τῆς δικαιοδοσίας. Εἰς τὰ διοικητικὰ δικαστήρια, τὰ ὁποία εὐκολώτερον ὑπεύκτον εἰς λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος, ὑποκαθίστανται δικαστήρια παράγοντα περισσότερας ἐγγυήσεως ἀντικειμενικότητος: εἰς τὴν θέσιν τῆς διοικήσεως, ὑποκαθίσταται εἰς τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης ἀρχῆς, ὑπεισέρχεται ἡ ἀνεξάρτητος δικαιοσύνη, εἰς τὴν διοικητικὴν πράξιν ὑποκαθίσταται ἡ ὑπόφασις.

Αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι μεταβάλλονται καὶ μετ' αὐτῶν μεταβάλλεται καὶ ἡ πολιτικὴ ὄψις τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ὅπου πρότερον ἐνεφανίζοντο μορφὰι πολιτευματος θεμελιωδὸς ἀνάλογοι — μοναρχία, ἀστικά ἀριστοκρατία — τῶρα ὑπάρχον αἱ πλεον ποικίλαι μορφὰι πολιτικῆς ὀργάνωσης. Οὕτω, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν τῇ τῆς Ἰταλίας καὶ περὶ αὐτῆν βλέπομεν δημοκρατίας, θεοκρατίας, συνταγματικὰς καὶ ἀπολύτους μοναρχίας, δικτατορίας. Τὸ κοινὸν συμφέρον διὰ τὴν καταστολὴν τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων ἔχει ἐξασφαλισθῇ, ἐνῶ ἀντιθέτως καθίσταται ὁ λὼν ἐνταπεινωτικὸς ὁ κοινὸς ἀγὼν ἐναντίον τῶν ἐνόχων ἐγκλημάτων τοῦ κοινῶν δικαίου, καὶ δλονεν στενωτέρω ἡ ἀλληλλεξάρτησις τῶν κρατῶν ἐν τῷ ποινικῷ πεδίῳ.

Οὕτω, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κοινὴν προῖουσαν κοινωνικὴν ἐξέλιξιν, ἐκτυλίσσεται ὁλονεν πλεον ἀκά-

θεκτος ἡ ἐιδικὴ νομικὴ τοιαύτη. Ἡ ἐκδοσις τῶν κοινῶν ἐγκλημάτων ρυθμίζεται πλεον ἐν ταῖς γενικαῖς αὐτῆς γραμματαῖς ἐξ ἴσου δὲ γενικῶς ἀποφεύγεται ἡ ἐκδοσις τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι εἰς ταύτην φαίνεται ὅτι ἀντιτίθεται ὁλόκληρος σειρά ἠθικῶν αἰτίων, πρᾶγμα ὅμως τὸ ὁποῖον συχνὰ δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ εἰς ἀπλούς πέπλος ἰδεολογικός, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ συγκαλύψῃ τὴν πραγματικὴν ἀδιαφορίαν κρατῶν τόσο διαφορετικὰ ὀργανωμένων ἐν σχέσει πρὸς τὴν κοινὴν καταδίωξιν τῶν τοιούτων ἀδικημάτων. Διὰ τῆς γενικῆς ρυθμίσεως, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως ἐξικνεῖται μέχρι τῆς νομοθετικῆς ὀριμότητος καὶ ἐισέρχεται εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ διεθνικοῦ δικαίου. Ἡ νομοθεσία ρυθμίζει τὴν ἐκδοσιν, ἰδιαίτερα συμφωνοῖ μετὰ τῶν κρατῶν, δλονεν πληθυνόμεναι, ἀσχολῶνται μετὰ τὴν ἐκδοσιν. Εἶναι ἡ σύγχρονος περίοδος.

Τόσον ἡ ὑπὸ τῶν ἀπλῶν νόμων πραγματοποιηθεῖσα ρύθμις ὅσον καὶ ἡ ὑπὸ ἀμφοτερῶν συμβάσεων τοῦ διεθνικοῦ δικαίου κατεστημένη πλεον τῆς ἀντικειμενικῆς ἐπεξεργασίας. Μία ἐνδιάμεσος ὁμοῦ βαθμὶς ἐλήφθη σχετικῶς ὀλίγον ὑπ' ὅψιν ἡ μάλλον ἐντελὴς παρελήφθη: πρόκειται περὶ τῆς βαθμίδος μετὰ τῆς καθ' ἑκάστον βασιλικῆς διὰ τῆς νομοθεσίας θεσμοθετήσεως καὶ τῆς τῶν διεθνῶν διατάξεων, περὶ τῆς βαθμίδος ταυτέστι τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου. Ἀφοῦ ὁ θεσμός τῆς ἐκδόσεως, κατακτῆσας ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ καὶ τοῦ ὁκράτου τοῦτο, ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ θεωρητῇ ἀξίος νὰ ρυθμίζεται καὶ ὁδὸς ὑπὸ τῶν συνταγματικῶν νόμων, ἀπέκτησε καὶ τὸ ναί φανερόν πῶς ἐγένεν ὁλονεν ζωηρότερα ἡ ἀπλότος ἀνάγκη μίας συστηματικῆς ρυθμίσεως καὶ τοῦ δι- τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου. Οὕτω, βλέπομεν σημαντικὸν ἀριθμὸν συνταγμάτων, τὰ ὁποία προαγαγεύονται περὶ τῆς ἐκδόσεως. Θὰ πραγματοποιηθῶμεν κατωτέρω περὶ αὐτῶν. Δὲν θὰ πρόκειται ἐμὴ πρὸς ἄλληλα, πρῶτης συνθέσεως τῶν πηγῶν, αἱ ὁποῖαι, τῆδε κακεῖσε κατεσοπαρμέναι, εἶναι πολλὰκις δυσπρόστοι. Ἐνεκα τούτου λόγου τοῦτο θὰ πρέπει κατ' ἀ- τὴν δευτέραν γραμμὴν ἡ ἐρμηνεία τῶν καθ' ἑκάστον ἐπιταγῶν. Οὐχ ἦ- τῶν πηγῶν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ πε- ριλαμβάνῃ καὶ μίαν κατάστασιν συμ- φωνίας πρὸς κριτήρια ἐπιστημονικά, δεδομένου ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ κατὰ τὰς τοῦ δικαίου συμφωνίας πρὸς δύο ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι περιέ- χονται θεμελιωδῶς ἐν τῇ διαίρεσει.

Μία πρώτη ὁμάς, ἀποτελουμένη ἐκ

συνταγματικῶν ἐπιταγῶν αἱ ὁποῖαι ἀφορῶσι τὴν ἐκδοσιν, ἔχει ὡς χαρα- κτηριστικὸν τὸ γεγονός ὅτι ἀποτε- λεῖται ἐκ συνταγματικῶν διατάξεων τυπικῶν, ἐξ ἐπιταγῶν περὶ τῆς κατα- στατικῆς ὀργανώσεως, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς μελλούσας νομικὰς ἐπιτα- γὰς, ἐχούσας ὡς περιεχόμενον τὴν ἐκδοσιν. Ἐν αὐταῖς τὸ κυρίαρχον στοιχεῖον δὲν ἔγκειται τὸν ὅσον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν, ὡς ἐπιταγῶν ἀφορῶ- σῶν τὴν ἐκδοσιν, ἀλλ' ἐν τῇ χαρα- κτηρῇ αὐτῶν ὡς δικαίω καταστα- τικῷ.

Πρόκειται, κατὰ πρῶτον λόγον, περὶ συνταγματικῶν βάσεων, ἐνῶ τὸ ρυθμιζόμενον θέμα δὲν ἀποκτᾷ πλε- ον ἰδιαίτερον σημασίαν ἐμὴ εἰς δεύ- τερον χρόνον. Κατὰ ταῦτα, αἱ τοιαύ- ται διατάξεις καθορίζουσι κατὰ πρῶτον λόγον τὴν ἀρμοδιότητα ὀρι- σμένων ὀργάνων τοῦ κράτους ὅπως συνάπτωσι γενικῶς διεθνέας συμβά- σεις καὶ ἐιδικὰς συμβάσεις ἀφορῶ- σας τὴν ἐκδοσιν πρὸς τοῦτο, ὀρί- ζουσι ποῖα θὰ εἶναι τὰ ἀρμόδια ὀρ- γανα ἐν σχέσει πρὸς ζητήματα σύμ- φυτα πρὸς τὴν ἐκδοσιν.

Προκειμένου περὶ συμπολιτεϊκῶν κρατῶν, αἱ συνταγματικοὶ χάρται καθορίζουσι κατόπιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν νομοθεσίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ποῖα ἡ ἀρμοδιότης ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ καθ' ἑκάστον κράτος καὶ εἰς τῶν ἐκδόσεως καὶ προβλέπουσι τέ- χνη ἀμοιβαίας ἐκδόσεως τῶν ἐν- κλημάτων, ὡς καὶ περὶ τῆς ὑπο- χρεώσεως αὐτῶν ὅπως ἀποδεχόμεναι τὰς αἰτήσεις περὶ ἐκδόσεως, τὰς γι- νομένους ἀπὸ μέρους τῆς συμπολιτε- ίας, εἰς τρόπον ὅστε νὰ δύναται ἡ τελευταία αὕτη νὰ ἐκπληρῇ ἐνδε- χόμενος τὰς διεθνέας αὐτῆς ὑποχρε- ώσεις. Ἐνταῦθα πρόκειται πάντοτε περὶ λεπτομερειῶν φύσεως τεχνικῆς, αἱ ὁποῖαι δευτερευόντως μόνον συν- ἀμῶφωσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐκδόσε- ως. Τοιαῦτα συνταγματικὰ διατά- ξεις εἶναι χρονολογικῶς αἱ πρῶται. Ἡ νομικὴ αὐτῶν σπουδαιότης εἶναι πάντοτε ἡ αὕτη μόνον δὲ τότε καθί- σταται ἀνωτέρα, ὅταν ἔχουν συστη- θῇ ὀργανισμοὶ καθῆκον ἔχοντες νὰ ἐπιβλέπωσι τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα διατάξεων.

Τὴν κορωνίδα αὐτῶν εὐρίσκει ἐν- ταῦθα εἰς τεχνικῶς καλῶς συντατα- γμένους καταστατικὸς χάρτης διὰ τῆς οὐ, τὸ ὁποῖον διὰ σχετικῶν δικαιοσυ- ρῶν διατάξεων ἐγγυᾶται μετὰ ἄλ- λων καὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐν τῇ ἀρ- μοδιότητι τοῦ τιθεμένων ὀρίων.

Συνεπῶς εἶναι δυνατόν, ὑποδια- ροῦντες, νὰ διακρίνωμεν καὶ μίαν δευτέραν ὁμάδα, μίαν ὁμάδα δηλο- νῶτι τυπικῶν ἐπιταγῶν σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκδοσιν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν

ἀναγῆ εἰς τὸν βαθμὸν συνταγματι- κῶν ἐπιταγῶν.

Αἱ τοιαῦται ἐπιταγαὶ εἶναι κυρίως διατάξεις προγραμματικαί. Ὁ νομο- θέτης χαράσσει ἐν τῷ συνταγματικῷ χάρτι τὰς κατευθυντήριους γραμ- μὰς καὶ καθορίζει τὰ ὅρια τῆς κοι- νῆς νομοθεσίας. Τινὲς τῶν οὐσιωδῶν καὶ ἰσχυροῦσιν διατάξεων τοῦ δικαί- ου τῆς ἐκδόσεως κηρύσσονται συν- ταγματικὰ ἐπιταγαί. Τοιαῦται ἐπι- ταγαὶ εἶναι τὸ προϊόν βραδείας καὶ πληρεστάτης ἐξελίξεως. Ἡ γένεσις αὐτῶν συνδέεται κυρίως πρὸς τὴν ἐν τῷ συνταγματικῷ πεδίῳ παραδοχὴν «θεμελιωδῶν δικαίων». Ἐνταῦθα δὲν πρόκειται νὰ συζητήσωμεν περὶ τῆς ἰδεολογικῆς ἀξίας ἢ μὴ ἀξίας αὐ- τῶν ὅτι ὅμως ἡ σημασία τοῦ- τῶν «θεμελιωδῶν δικαίων» ἀμέτρως πολλὰκις ὑπερετιμήθη, ὅπως ἀκρι- βῶς συμβαίνει μετὰ τὴν 6 ἡ 9 ἐν «ἐ- λοκληρωτικῇ λειτουργίᾳ» αὐτῶν, ὅτι ταυτέστι ἀποτελοῦσι τὸν οὐσιωδῆ πυρῆν παντὸς συνταγματος, τοῦτο ἔχει ἤδη πλήρως κατανοηθῇ, ὅπως ἄλλως τε παρατηρεῖται ὁ χαρακτήρ αὐτῶν ὡς ἰδεολογίας ἐξυπηρετούσης ὀρισμένα συμφέροντα πολιτικο-με- τανομικά ὅτι πρὶν ἐξ ἐναντίας τοι- αῦτα «θεμελιώδη δικαιᾶ» ἔχουσι πραγματικὴν νομικὴν σπουδαιότητα ἐκεῖ ὅπου μία καλὴ τεχνικὴ συγκρό- τησι τοῦ συστήματος τῶν συνταγ- ματικῶν νομικῶν διατάξεων, καὶ ἰ- δία ἡ ἴδρυσις συνταγματικοῦ δικα- στηρίου, ἐξασφαλίζουσιν εἰς αὐτὰς ἐγγυήσιν συνταγματικῆν, ὡς ἐπὶ πα- ραδείγματι, εἰς τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ τέλος καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τὸ τοι- οῦτον, λέγομεν, ἔχει ἤδη ἀποδει- χθῇ ὑπὸ τῶν πλεον αὐθεντικῶν συγ- γραφῶν.

Κατελθέμεν λοιπὸν εἰς τὸ συμ- πέρασμα ὅτι πρέπει νὰ διακρίνωμεν δύο ὁμάδας: μίαν πρῶτην ὁμάδα τυ- πικῶν συνταγματικῶν ἐπιταγῶν με- περιεχόμενον παρεμπιπτόντως μόνον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐκδοσιν, καὶ μίαν δευτέραν τοιαύτην τυπικῶν πε- ρὶ ἐκδόσεως ἐπιταγῶν, ἐπεχουσῶν ὁ- μως τάξιν ἐπιταγῶν συνταγματικῶν.

Ἡ ἀνάλυσις τοῦ θετικοῦ δικαίου θὰ ἀποτελέσῃ τὸ μέσον διὰ νὰ παρα- σκεψῇ ἡ ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀκριβεί- ας τῶν θεωρητικῶν παρατηρήσεων, αἱ ὁποῖαι διευτυώθησαν ἀνωτέρω, θὰ πραγματοποιηθῶμεν δὲ πρῶτον περὶ τῶν συνταγματικῶν ἐκείνων ἐπιτα- γῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι μέρος τῆς πρῆτης ὁμάδος, καὶ ἀμέσως κα- τὸπιν θὰ ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὰς ἀφο- ρώσας τὴν ἐκδοσιν ἐπιταγὰς τὰς ἐ- χούσας τάξιν συνταγματικῶν ἐπιτα- γῶν.

Ἀπλὴ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀρ- μοδιότητος εἶναι ἡ περιλαμβανομένη ἐν τῷ ἀρθρ. 4 § 2 τοῦ ὁλλανδικοῦ συν- ταγματος τῆς 30 Νοεμβρίου 1887: «Ὁ νόμος κανονίζει πότε γίνονται δεκτοὶ καὶ πότε ἀπελαινόμενοι οἱ ἐ- νοι, ὡς καὶ τοὺς γενικοὺς δρους ὑ- πὸ τοὺς ὁποῖους εἶναι δυνατόν νὰ συ- ναφθῶσι μετὰ ξένων κρατῶν συμβά- σεις περὶ ἐκδόσεως». Ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἐπιτάσσει πρωτίστως τὴν ψήφισιν νόμου κανονίζοντος τὰ τῆς ἐκδόσεως, συγχρόνως δὲ καθιστᾷ αὐτὴ ἀδύνατον τὴν ὑπερβασιν τῶν ὀ- ρίων ὅτινα ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ διαγράφονται ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἐκδό-

σεως: αἱ ὁλλανδικαὶ ταυτέστι συμ- βάσεις περὶ ἐκδόσεως εἶναι ὑποχρε- ωμένα, ἐπὶ τῇ βάσει συνταγματικῆς διατάξεως, νὰ περιστραφῶσιν ἐντὸς τῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα ὁ νόμος ἐπι- βάλλει εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν συννομολόγησιν τῶν. Διὰ τῆς ἐπιτα- γῆς ταύτης, ἄλλως τε, ἡ ὁλλανδικὴ Κυβέρνησις ἀπλῶς ἐπεκύρωσε διὰ νόμου συνταγματικοῦ νομικὴν κατὰ- στασιν προϋπάρχουσαν ἤδη, δεδομέ- νου ὅτι 12 ἡ 9 ἐπὶ ἐνωρίτερον, ἤτοι τῇ 6 Ἀπριλίου 1875, εἶχε ψηφισθῇ νόμος περὶ ἐκδόσεως.

Διάφοροι τὴν φύσιν εἶναι αἱ ἀφο- ρώσας τὴν ἀρμοδιότητα διατάξεις εἰς τὰ συντάγματα τριῶν ἑλβετικῶν καντονίων. Εἰς ταῦτα καθορίζεται ποῖα εἶναι ἡ ἀρμόδια ἀρχὴ ὅπως ἀ- ποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἐκδόσε- ως ἀρμόδια κατὰ ταῦτα εἶναι πάν- τοτε ἡ διοικητικὴ ἀρχή. Τὸ σύνταγ- μα τῆς 7 Μαΐου 1857 τοῦ καντονίου τοῦ Φριμπουργκ ὀρίζει ἐν ἀρθρῷ 52 τὰ ἐξῆς: «Εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ κράτους (ὅπουργ. συμβούλιον) ἀνή- κει: νὰ δέχεται αἰτήσεις περὶ ἐκδό- σεως συμφώνως πρὸς τὰς συνθή- κας». Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἐκφρα- σὶς «συμφώνως πρὸς τὰς συνθήκας» φαίνεται νὰ δικαιολογῇ τὴν ἐρμηνεί- αν ὑπὸ τὴν ἑνωσίαν ὅτι δὲν εἶναι δυ- νατὴ ἡ παραδοχὴ αἰτήσεως περὶ ἐκ-δόσεως, ἐάν δὲν ὑπάρχῃ ρητὴ περὶ τούτου βάσις, δεδομένου ὅτι, ἀφοῦ αἱ συμβάσεις κηρύσσονται ἐνταῦθα ὡς δεσμεύουσαι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν δικαίον, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχουσιν ἐλ- δικῶς καθορισθῇ ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν συμβάσεων ποῖοι εἶναι οἱ ἐγ- κληματιαί, διὰ τοὺς ὁποῖους παρα- χωρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσε- ως. Τοιοῦτος περιορισμὸς ἔχει ἀγνο- ηθῇ ὑπὸ τῶν συνταγμάτων τῶν δύο ὁλλανδ. καντονίων. Τὸ σύνταγμα τοῦ κράτους τοῦ Γκουτεμβάλτεν τῆς 27 Ἀπριλίου 1913 ὀρίζει ἐν ἀρθρῷ 60: «Τὸ Ἐκτελεστικὸν Συμβούλιον ἔχει τὰ ἐξῆς δικαιώματα καὶ καθή- κοντα... Ἀποφασίζει ἐπὶ τῇ αἰτή-σει τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς ἐν σχέ-σει πρὸς αἰτήσεις περὶ ἐκδόσεως ἀ- πὸ μέρους τῶν λοιπῶν καντονίων». Τέλος, τὸ σύνταγμα τοῦ Γκρί ὀρίζει ἐν ἀρθρῷ 62, ὡς μετερρυθμίθη τοῦ- το ὑπὸ τοῦ δημοψηφισματος τῆς 5 Μαΐου 1929: «Εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ κράτους ἔνι καὶ νὰ αποφασίζῃ ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἐκδόσεως».

Ἀλλῇ τούτων τῶν σημασίαν ἔχου- σιν αἱ ἀπάντι σχετικά πρὸς τὴν ἀρ- μοδιότητα ἐπιταγαί: ἀφορῶσι δὲ αὐ- τὰ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ συμπολι- τεϊακοῦ κράτους καὶ τῶν καθ' ἑκά- στον ἀποτελούντων αὐτὸ κρατῶν.

Τὸ συμπολιτεϊκὸν σύνταγμα τῆς Αὐστρίας τοῦ 1920—1929 ὀρίζει ἐν ἀρθρῷ 10: «Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς συμπολιτείας ἀνήκει ἡ νομοθετικὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν θεμάτων: 3)... αἱ ἐκπτώσεις, ἐξα- φανίσεις, ἀπελάσεις, ἐκδόσεις καὶ διαβάσεις ἐκδοθέντων». Ὡς πρὸς τὴν ἐκδοσιν λοιπὸν ἰσχύει ὁ ἀπλοῦστε- ρος καὶ ὁ πλέον συγκεντρωτικὸς ἐκ- τῶν ἐνδεκα τύπων τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ὁποῖους παραδέχεται τὸ αὐ- στριακὸν σύνταγμα. Οὐχ ἦττον κα- τὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 102 ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἐλάμβανε χώραν διὰ μέσου ἐιδικῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμέ- νων συμπολιτεϊκῶν ὀργάνων (ἀμε- σος συμπολιτεϊκὴ διοίκησις), ἀλλὰ

ἐνεργείας τῶν καθ' ἑκάστον καθε- στηκυῶν ἀρχῶν ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τῆς συμπολιτείας (ἐμμεσος συμπολι- τεϊακὴ διοίκησις). Ἐν προκειμένῳ ἐγενήθη ζήτημα ἀμφισβητούμενον φύσεως συνταγματικῆς: κατὰ τὸ ἀρ- θρον ταυτέστι τὸ τοῦ συμπολιτεϊακοῦ συνταγματος ἀπαιτεῖτο ἡ συγκατά- θεσις καὶ ἐπικύρωσις τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸ κύρος πασῶν τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν, ὁσάκις διὰ τοῦ περιεχομέ- νου αὐτῶν τροποποιεῖται οἱ ἐν ἱ- σχύϊ νόμοι. Ἐρωτάται: θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν αἱ περὶ ἐκδόσεως συμ- βάσεις ὡς πολιτικαὶ συνθήκαι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀρθροῦ 50 καὶ συνεπῶς θὰ ἀπαιτεῖται δι' αὐτὰς ἡ συγκατά- θεσις τοῦ κοινοβουλίου; Ὑπὲρ τῆς καταφατικῆς ἀπαντήσεως συνηγο- ροῦν λόγοι ἱστορικοί, πολιτικοί, δι- εθνικοὶ δικαίου, πρακτικοὶ καὶ συγ- κριτικοί.

Τὸ νέον αὐστριακὸν σύνταγμα τῆς 1 Μαΐου 1934 δὲν μετέβαλε τὴν ἀ- νωτέρω κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Ἐπὶ τῶν ζητημάτων ἐκδόσεως ἡ νο- μοθετικὴ ἀρμοδιότης τῆς συμπολι- τείας παραμένει ἡ αὐτὴ ἐπὶ τῇ βά-σει τοῦ ἀρθροῦ 34 § 3. Ἀντιθέτως ὁμοῦ ἐγένετο καὶ νέον βῆμα πρὸς τὴν συγκέντρωσιν, δεδομένου ὅτι ἐν τῷ ἀρθρῷ 120 μετὰ τῶν θεμάτων, μετὰ τὰ ὁποῖα αἱ συμπολιτεϊακαὶ ἀρ- χαὶ δύναται ἀμέσως νὰ ἀσχοληθῶσι περὶ λαμβάνεται καὶ ἡ ἐκδοσις, μετὰ ὅμως περιορισμὸν: ταυτέστιν ἐάν τὸ ἀπαιτήσωσιν αἱ περιστάσεις.

Τὸ σύνταγμα τῶν Ἑνωμένων Πο- λιτειῶν τῆς Βραζιλίας τῆς 24 Φε- βρουαρίου 1891 ἐπιτάσσει ἐν ἀρθρῷ 34: «Ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις ἔχει ἀ- ποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα... 32) νὰ ρυθμίζῃ τὰ ζητήματα ἐκδόσεως με- τὰ τῶν καθ' ἑκάστον πολιτειῶν». Κατὰ μείζονα λόγον φαίνεται θὰ ἔ- δεῖ νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνήκει καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότη-ς τῆς ὅπως ρυθμίζῃ τὰς περιπτώσεις τῆς ἐκδόσεως ἐναντὶ τῶν ξένων κρα- τῶν.

Τὸ νέον βραζιλιανὸν σύνταγμα τῆς 16 'Ιουλίου 1934 ὀρίζει ἐν τῷ ἀρθρ. 5: «Εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότη-τητα τῆς Ἑνώσεως ἀνήκει... 19), ἡ νομοθετικὴ ἐπὶ ζητημάτων... ἐκ-δόσεως».

Τὸ σύνταγμα τῆς Ἰσπανικῆς δημο- κρατίας τῆς 9 Δεκεμβρίου 1931 πε- ρεῖ ἐν τῷ ἀρθρῷ 14 ἀριθ. 10, ἀ- νάλογον διάταξιν: «Εἰς τὴν ἀποκλει- στικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἰσπανικοῦ κράτους ἀνήκει ἡ νομοθετικὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων... ἐκδόσεως». Ἦδη τὸ σχέδιον τοῦ συν- ταγματος τῆς Ἰσπανικῆς δημοκρατί- ας, τὸ ἐκπονήθη ἐν τῇ παρεδρι- κῇ νομικῇ ἐπιτροπῇ προέβλεπεν ἐν τῷ ἀρθρῷ 4 ἀριθ. 14 τὴν «ἀπο- κλειστικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἰσπανι- κοῦ κράτους, ἀρμοδιότητα μὴ δυνα- μένη ποτὲ νὰ μεταβιβασθῇ εἰς τὰς αὐτονομίας ἐπαρχίας» ἐπὶ ζητημά- των ἐκδόσεων... Καὶ ὁ καταστατι- κὸς χάρτης ἐπίσης τῆς Καταλανίας ἐν τῷ 15 Σεπτεμβρίου 1932 διαγράφει τὴν 15 δευτέραν τίτλῳ (δικαιοδοσίαν τῶν ἀρχῶν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Καταλανίας) ἀριθ. 8 τὴν ἀρ- μοδιότητα τῆς συμπολιτείας (Δημο- κρατίας) ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων: με- τανάστευσις (εἰσοδος καὶ ἔξοδος), διαβάσεις, ἐκδόσεις καὶ ἀπελάσεις».

αποτελεσμα της ψηφοφορίας υπήρξε 262 ψήφων υπέρ, έναντι 264 κατά και 60 άποχών και η κυβερνήσις έπασσε με μειοψηφίαν 2 μόνον ψήφων. Είς τούτο συνετέλεσεν η παρασπονδία του ριζοσπαστικού κόμματος, εκ του οποίου, παρά τας εκκλήσεις του προέδρου των και ύπουργού της κυβερνήσεως, 65 έψηφισαν κατά και 30 άπεσχον.

Μετά την νέαν ταύτην κυβερνητικήν κρίσιν άνετέθη διαδοχικώς υπό του Προέδρου της Δημοκρατίας εις τους κ. κ. Λαδάλ και Πιερρί η έντολη σχηματισμού κυβερνήσεως, αλλά άμφότεροι ήναγκάσθησαν να καταθέσωσιν την έντολήν πρό των εμφανισθεισών δυσχερειών εκ μέρους των άριστερών ιδίων κομμάτων να τοις εξαφαιλωσιν την άπαραίτητον έξουσιοδότησιν. Έν τω μεταξύ εύθως μετά την πτώσιν της κυβερνήσεως Μπουισόν, έγένετο άπόπειρα γενικωτέρας συγκεντρώσεως των άριστερών κομμάτων, από του ριζοσπαστικού μέχρι και του κομμουνιστικού, ήτις, κατά τὸ έκδοθέν ανακοινωθέν, απέβλεπεν εις «τόν σχηματισμόν κυβερνήσεως εξ εύρείας δημοκρατικής πλειοψηφίας, αλληλεγγύην και τελεμνήρας, στηρίζομένης επί των εργατικών έργων, των και των δημοκρατικών δυνάμεων της χώρας». Επρόκειτο περί άνασυστάσεως του «καρτέλ» του κατ'ιδίαν άποσπασθέντος κατά την λαϊκήν εξέγερσιν των Παρισίων της 6 Φεβρουαρίου 1934, και μάλιστα επεκτεινομένου και μέχρις αυτών των κομμουνιστών. Άλλ' ως ήν επόμενον, οι συνεννοήσεις αύται δεν κατόρθωσαν να ευδοδώσιν, κατόπιν των άπαρξάμενων απαιτήσεων των σοσιαλιστών, οιτινες εξήτησαν, μεταξύ άλλων, την ένδικονομήσιν των μεγάλων βιομηχανιών, ηλεκτρισμού, ασφαλειών κλπ., την κάλυψιν του έλλείμματος του προϋπολογισμού διά γραμματίων του Οθσακουφολακίου, ύποχρεωτικώς προεξοφλουμένων υπό της Τραπεζής της Γαλλίας, δηλαδή καθαρόν κεκαλυμμένον πληθωρισμόν, την δημιουργίαν ένδικού ταμείου κατά της άνεργίας. Κατά συνέπειαν, εις την συνεδρίασιν της 6 'Ιουνίου του ριζοσπαστικού κόμματος, ο πρόεδρος αυτού κ. Ερριώ επικαλούμενος την άναγκάσαν προφυγην εις την άποταμίευσιν, ήτις θα άπεδαρύνετο εκ της συμμετοχής εις την κυβερνήσιν των σοσιαλιστών, πρώτως τους συνόδους: «Ποιες εξ ύμών θα έτόλμα να άπαιτήσιν υπό τους όρους τούτους τον σχηματισμόν κυβερνήσεως του κοινού μετώπου (του συντακτικού όλων των άριστερών από των ριζοσπαστών μέχρι και των κομμουνιστών);»

Έν τω μεταξύ έγνώσθη και η άρνησις του κ. Δελμπό, του ριζοσπαστικού κόμματος, όπως άποδεχθῇ την γενομένην αυτώ πρότασιν εκ μέρους του Προέδρου της Δημοκρατίας προς σχηματισμόν κυβερνήσεως, και τὸ συνέδριον κατέληξε με την ψήφισιν της επομένης ήμερησίας διατάξεως:

«Τὸ ριζοσπαστικόν κόμμα και η κοινοδολευτική του όμάς, άφού προέβησαν εις όλας τας δυνατόας προσπάθειάς ινα υποστηρίξωσιν άρχήν, εφ' ης όμοφωνούσιν, άλλ' άποφασισμένοι άφ' έτέρου να μη έκθέσωσιν την χώραν εις δυσκολίας, ών θα έπωφελευόντο οι έχθροι της Δημοκρατίας, εκφράζουσι την έμπιστοσύνην των εις τους έντελοδόχους των όπως λάθωσι τας άποφάσεις, αιτινες θα τοις έφαινοντο άναγκαι-αι διά τον σχηματισμόν μιας κυβερνήσεως» και ούτω «δέν έχάθησαν οι άποικίαι διά να σωθώσιν οι άρχαι».

Κατόπιν της άποφάσεως ταύτης τὸ έδαφος ειχεν έκκαθαρισθῇ και ο κ. Λαδάλ, κληθείς εκ δευτέρου υπό του Προέδρου της Δημοκρατίας, ήδυνήθη έντός λίγων ώρών να κατάρτιση την νέαν κυβερνήσιν, εύρειας δημοκρατικής συγκεντρώσεως, όπως και οι τρεις προηγούμεναι, εις ήν μετέσχον ως ύπουργοί άνευ χαρτοφυλακίου οι πρόεδροι των τριών μεγάλων κομμάτων, ο κ. Μακρέν, της δημοκρατικής όμοσπονδίας, ο κ. Φλαντέν, της δημοκρατικής ένώσεως και ο κ. Ερριώ, του ριζοσπαστικού κόμματος.

Τὸ ύπουργεῖον ένεφανίσθη την 7 'Ιουνίου ένώπιον της Βουλῆς και εις τας συντάξεις προγραμματικής της τῶν δημοσίων οίκονομικῶν εἰ-επικρεμάμενος κίνδυνος. Τὸ εις να καταστῇ τούτο απρόσβλητον. Μόνη η εξακολουθήσις ένός μεγάλου έλλείμματος του προϋπολογισμού, εξατλούσας τὸν δημόσιον ταμῖον και άνησυχούσα την άποταμίευσιν, θα ήδύνατο να τὸ διξῇ, εάν μετεφράζετο εις μίαν άμεσον ένέργειαν την άκλόνητον θέλησιν της άπεραιότητος του νομίσματος. Η άναβολή της συζητήσεως των έπερωτήσεων άπερρίφθη διά ψήφων 412 κατά 137 και εύθως άμέσως η κυβερνήσις υπέβαλε τὸ νομοσχέδιον έξουσιοδότησεως, ταυ-τέσημον με τὰ υπό των προηγούμενων κυβερνήσεων υποβληθέντα, με μόνην την διαφοράν ότι η έξουσιοδότησις περιωριζέτο νύν εις μόνην την πάλην κατά της κερδοσκοπίας και την υποστήριξιν του φράγκου, άλλ' εις τας προγραμματικές δηλώσεις της είχε καθορίσει σαφώς ποιες ήτο ο μόνος άπειλὼν τὸ φράγκον κίνδυνος. Η κοινοδολευτική επιτροπή ένέκρινε την φοράν ταύτην τὸ νομοσχέδιον διά ψήφων 19 κατά 14 και από συμφώνου η μὲν Βουλὴ διά ψήφων 324 κατά 160 και 107 άποχών, η δὲ Γερουσία διά ψήφων 229 κατά 15 και 59 άποχών, τὸ ριζοσπαστικόν κόμμα, μη θέλον να επεκτείνῃ την παρασπονδίαν μέχρι καταψήφισεως, εμφανίζεται εις τας άποφάσεις με 72 βουλευτάς και 41 γερουσιαστάς. Πάντως, η θέσις της κυβερνήσεως έσταθεροποιήθη μέχρι τέλους Οκτωβρίου.

Μένει να εξετασθῇ πῶς παρουσιάζεται η θέσις του φράγκου κατά την άνάληψιν της άρχῆς υπό της νέας κυβερνήσεως. Τεχνικῶς, αὕτη είναι άκλόνητος. Η τελευταία κατάστασις της Τραπεζῆς της Γαλλίας, της 7 'Ιουνίου, εμφανίζει άπόθεμα εις χρυσὸν φρ. 70.725.192.087 έναντι συνόλου εν έψει ύποχρεώσεων φρ. 96.173.166.971 ήτοι κάλυμμα 73.54%. Από των άρχών του τρέχοντος έτους η μείωσις του άποθέματος χρυσοῦ άνέρχεται εις 11.277 εκατομμύρια, ήτοι 14%, άλλ' η άναλογία του καλύμματος πίνει μόνον κατά 7.20%, περίπου τὸ ήμισυ. Είναι δε προφανές ότι η ασφάλεια ένός νομίσματος δεν εξαρτάται εκ του όγκου του χρυσοῦ άποθέματος, οὔτε εκ της άποκρυσταλ-λώσεως αὐτοῦ, άλλὰ εκ της άναλογίας αὐτοῦ προς τὸ σύνολον των ύποχρεώσεων. Εις την έποσίαν έκθεσιν του προς τοὺς προηγούμενους χρήσεως 1930 ο τότε Διοικητής της Τραπεζῆς της Γαλλίας κ. Μορέ έλεγε: «Καθὼς της επιδόλλει ο νομισματικὸς νόμος του 1928, η Τράπεζα της Γαλλίας κατά τὸ 1930, ως και κατά τὸ 1929, περιωρίσθη εις τὸ να δέχεται τας εἰς τας θυρίδας της παρουσιαζόμενας ράβδους χρυσοῦ και να χορηγῇ τας ζητούμενας. Μακρὰν του να προσελκύη τον χρυσὸν εις τὰ ταμεία της, έτι πλέον ια τον διατηρῇ, προσεπάσθηεν, υποβιβάσασα δις τον προεξοφλητικὸν τέ-κον, είτε να επιβραδύνῃ τον ρυθμὸν της εισαγωγῆς του μετάλλου, είτε να ένδαρρύνῃ την εξαγωγήν του». Και την εποχὴν εκείνην τὸ μὲν εις χρυσὸν άπόθεμα άνήρχετο εις 53 1/2 δισεκατομμύρια φράγκων, η δὲ άναλογία προς τας ύποχρεώσεις εις 53%. Επομένως όχι μόνον οι γενόμενοι ήδη άναλήψεις, άλλὰ και πολύ άνώτεροι ένδεχόμε-νοι τοιαῦται, δεν δύνανται να διξωσιν την σταθερότητα του φράγκου, εφ' όσον η άναλογία του καλύμματος εύρίσκεται εις ύψηλὸν επίπε-δον.

Βεβαίως, η θέσις θα ήτο επισφα-λείς αν εύρισκόμεθα πρό άνεπαρ-ώς της άναλογίας κάτω των επιτρέ-πομένων ορίων, ως παρουσιάσθη εν κατά την εποχὴν της συγχωνεύσε-ως της Τραπεζῆς και των κρατικών γραμματίων, επετράπη εις την Τρά-ποσιν να θεωρῇ ως κάλυμμα και μισίων λίρών χαρτοφυλακίου κρο-ένδεχόμενον δεν υπάρχει κίνδυνος λόγους. Πρωτον, ότι τὰ δάνεια της Τραπεζῆς προς τὸ κράτος άνέρχον-ται εις τὸ σταθερὸν ποσὸν των 3.200 άσημαντον. Δεύτερον, διέτι πάσα άνάληψις χρυσοῦ εκ των ταμείων ποσὸν προσφορὰν φράγκων, των ό-ποιων ο χρίθμος δεν είναι άπεριόρι-φράγκων, είτε δια της κυκλοφορίας μεθόδου της ύψώσεως του προεξο-φλητικὸυ τέκνου, είτε δια μειώσεως έπ'εφε, δια της Τραπεζῆς, θα τευργίας του νόμου της προσφορὰς της Τραπεζῆς, αὕτησιν της ζητή-σεως των φράγκων και συνεπῶς θα χρειασθῇ άλλως να ληφθῇ έτε-ρον μέτρον, ως λ.χ. η άναγώρευσις της έλευθέρας χορηγήσεως χρυσοῦ,

τὸ όποῖον, άντικείμενον εις την έ-λευθέραν λειτουργίαν του χρυσοῦ κανόνος, θα ήτο τὸ χειρότερον κα-τά του νομίσματος πλῆγμα, καθὼς εδῆλωσε και ο κ. Καγιώ.

Ετερος κίνδυνος, όστις ένεφανί-σθη εις τας Ηνωμένας Πολιτείας και έσχάτως εν Βελγίῳ, εις ός χώ-ρας ήναγκάσθησαν να θυσιάσωσι τὸ νόμισμα, η μὲν πρώτη κατόπιν του έκραγέντος τραπέζιου κράχ, η δε δεύτερα πρό του φόβου παρεοίου ένδεχομένου, είναι επίσης άνύπαρ-κτες εν Γαλλίᾳ, καθότι άπασαι οι μεγάλοι Τράπεζαι, ως έμφαίνεται εκ των δημοσιευμένων Ισολογι-σμών των, έχουσιν εξαίρετικὴν ρευ-στότητα, διατηρούσαι άναλογίαν δι-αθεσίμων προς ύποχρεώσεις 70-80%.

Χαρακτηριστικὸν της έπελθούσης βελτιώσεως της οίκονομικῆς θέσε-ως της Γαλλίας είναι και οι τιμαὶ των κρατικῶν χρεωγράφων εις τὸ Χρηματιστήριον. Οὔτω, οι τιμαὶ των κυριωτέρων τούτων, την 23 Μαΐου, ήμεραν καθ' ήν ηυξήθη ο προεξο-φλητικὸς τέκος από 2 1/2 εις 3%, ά-ναβιβάσθεις άργότερον εις 4 και κατόπιν εις 6 %, και την 13ην 'Ιου-νίου, τελευταίαν γνωστήν ήμιν, εί-ναι:

Ράντα 3%	23 Μαΐου 13 'Ιουν.
Δάνειον 4% 1918	76.30 79.45
Δάν. 4 1/2% 1932	79.— 81.15
	84.10 85.50

Οὔτω, παρά τον υπερδιπλασια-σμόν του προεξοφλητικὸυ τέκνου, ό-στις έδει ως εκ της άκρίβειάς της κε-φαλοποιήσεως να φέρῃ έκπτώσιν των τιμών, αύται όχι μόνον δεν έ-κάμψθησαν, άλλὰ και παρουσιάζου-σι σημαντικὴν υποτίμησιν, διὰ την Ράνταν 3% περί τας 3 μονάδας.

Απομένει όθεν μοναδικὸς κίνδυ-νος, καθὼς τὸ εδῆλωσε και ο κ. Λα-δάλ, η εξακολουθήσις της άνισοκα-λίας του προϋπολογισμοῦ, όστις θα ήναγκάσε τὸ κράτος να προσφύγῃ εις την Τράπεζαν, άμέσως η έμμέ-σως και να δημιουργηθῇ οὔτω πλη-θωρισμός με όλα του τὰ επακόλου-θα. Άλλ' η νομισματικὴ υποτίμησις δεν λύει τὸ ζήτημα τούτο. Η άνατί-μησις του μεταλλικοῦ άποθέματος της Τραπεζῆς και η έντεῦθεν δια-φορὰ θα έκάλυπτεν ίσως τὸ υπάρ-χον έλλειμμα, άλλὰ δεν θα ήμπο-δίσε την δημιουργίαν νέου, εφόσον

τὰ έξοδα δεν προσαρμεσθώσιν εις τὰ έξοδα. Θα ένεφανίζετο τούτο άρ-γότερον, όποτε θα έκάλυπτετο πά-λιν δια νεωτέρας υποτίμησεως και οὔτω καθεξῆς, μέχρι τελικῆς εξα-φανίσεως αὐτοῦ. Προφανὼς τοιαύτη προοπτικὴ δεν είναι έλυστική. Άλλως τε έχομεν και τὸ παράδειγ-μα της Αγγλίας, ήτις δεν περιωρί-σθη εις την υποτίμησιν του νομί-σματος, δεν έχρησιμποίησε καν την έντεῦθεν διαφοράν προς ίσοῦ-γισιν του προϋπολογισμοῦ της, άλλ' έστράφη άποφασιστικῶς προς την έ-δὸν της προσαρμωγῆς των έξόδων προς τὰ έξοδα. Είναι οὔτως ο μόνος τρόπος, τον όποῖον επιδόλλει η λο-γική, και η λογική τιμάται ιδιαι-τέρως εν Γαλλίᾳ από της εποχῆς τουλάχιστον του Δεκαρτ.

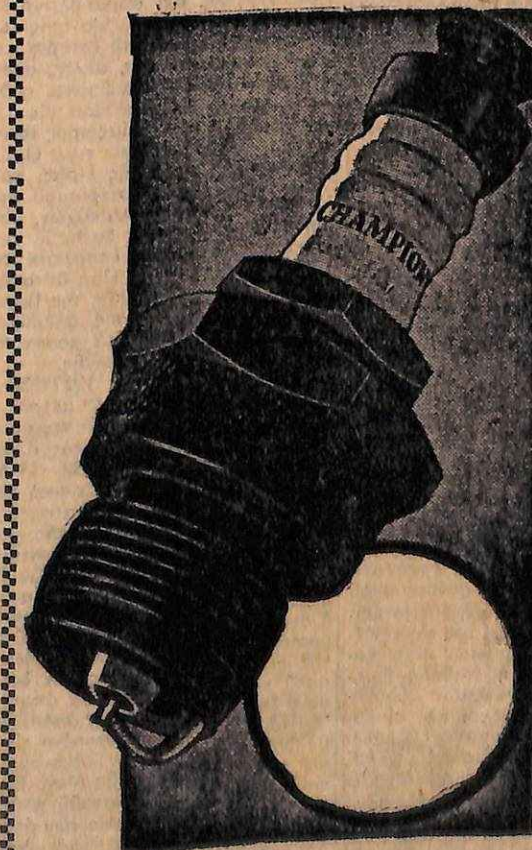
A. Θ. ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Παρισίων Ancien Resident. Κλινικής Κα-θηγητοῦ Παρισίων Laignel. Δέχεται: 10 π.μ.—1 μ.μ. και 5 μ.μ.—8 μ.μ. ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ, Στουρνάρα 33, Αθήνα. Τηλέφωνον 23—435.

CHAMPION

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ
ΜΠΟΥΖΙ
ΟΛΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΕΛΦΙΝΚΟ Α. Ε.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 25-814

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ο ΕΝ ΤΗ ΑΛΕΥΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΥΠΕΡΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ κ. ΤΑΚΗ Α. ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ

Κατόπιν της εγγενούς φιλοξενίας ήν τ' έγκριτον επιστημονικόν περι-οδικόν «Εργασία» —καθρέπτης των ζωτικών της εθνικής μας οικονομίας ζητημάτων— μᾶς προσέφερεν, νομίζομεν ὅτι ἀρκετὰ ρεαλιστικά καὶ σα-φῶς, διὰ τοῦ ἀρθροῦ μας «Ο ἀπο-λογισμὸς τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀλευρο-βιομηχανίας κατὰ τὸ 1934» (δημοσι-ευθέντος εἰς τὰ τεύχη τῆς «Εργασί-ας» 272 καὶ 273) ἀπεικονίσαντες, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν τρομερὰν κατὰ τὸ ἔτος αὐτοῦ τοῦ κλάδου τούτου κατιούσαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν νέαν ζοφερὰν κρί-σιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ 1932 καὶ ἐντεῦθεν καὶ δι' ὅς μὴ ἔδει, ὁ κλάδος οὗτος μαστίζεται. Ἐπίσης διὰ τοῦ ἀρθροῦ μας «Ἡ θέσις καὶ ἡ σημασία τῆς ἑλληνικῆς ἀλευροβιο-μηχανίας ἐν τῇ ἐθνικῇ μας οἰκονο-μίᾳ» (δημοσιευθέντος εἰς τὰ τεύχη τῆς «Εργασίας» 276, 277 καὶ 278) πληρῶς ἀπεδείξαμεν νομίζομεν ὅτι ἡ ἐθνικὴ μας αὕτη βιομηχανία καὶ κα-λυτέρας τύχης εἶναι ἀξία καὶ καλυ-τέρας παρὰ τοῦ κράτους μεταχειρί-σεως καὶ εὐμενεστέρως ἐκ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης κρίσεως ὅτι δέον νὰ τύχη.

Ἦδη, καὶ πρὶν ἢ εἰσελθόμεν εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ πρὸς ἐξυγιάνειν τοῦ κλάδου τούτου ἐνδεδειγμένον γενέ-σθαι, ὡς τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς μας οικονομίας ἀπαιτεῖ, ἐπιβεβλημένον νομίζομεν εἶναι νὰ προτάξωμεν μίαν ἀναλυτικὴν ἀπει-κόνισιν τοῦ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ ὑ-περεπαγγελματισμοῦ, τοσοῦτο μάλ-λον, καθ' ὅσον καὶ εἰς τὰ προηγού-μενα μᾶς ἀρθρα προτρέξαντες διὰ-κρίαν ἐπισημασθέντα τοῦ ὅτι ὁ κλά-δος οὗτος οὐχὶ μόνον λόγῳ ἐξω-τερικῶν αἰτίων κλυδωνίζεται, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐνδόν του καὶ δι' αὐτοῦ σοβαρωτέρως τῶν κινδύνων διατρέ-χει. Τοῦτο δὲ κυρίως λόγῳ τοῦ νο-σηροῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ καὶ τῶν ἀποτόκων τούτου συνεπειῶν τ.ἐ. λυσσώδους καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀ-θέμιτος μεταξὺ τῶν ἀλευροβιομηχα-νῶν ἀνταγωνισμῶς, πειθαναγκαστικῆς παρωθήσεως τῶν εἰς ἐπισημασθέντα βερσε-δία, μοιρολατρικῆς τῶν ἀδράνειας καὶ ἐγκαταλείψεως ἐκ μέρους τῶν πάσης παραστάσεως διὰ μίαν συνεχῆ καὶ εὐ-θαρροῦ παρὰ τοῦ κράτους διεκδίκη-σιν τῶν δικαίων τοῦ κλάδου τῶν καὶ σκεδὸν παντελῆς ἑλλειμὸς συστημα-τικῆς διαφωτιστικῆς κράτους τε καὶ κοι-νῆς γνώμης ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῶν.

Τὴν ἀπεικόνισιν ὅμως τοῦ μαστι-ζόντος τὴν ἀλευροβιομηχανίαν ὑπε-ρεπαγγελματισμοῦ (τὸ πρῶτον φε-ρομένῳ εἰς δημοσιότητα) ὁμολογοῦ-μεν ὅτι καὶ ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς ἐ-κρίναμεν σκόπιμον.

Θὰ ἠθέλαμεν νὰ πιστεύομεν ὅτι,

ἐάν οἱ ἰθύνοντες θὰ ἤθελον, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐρευνῇ τοῦ ζητήμα-τος, νὰ ἐπιληφθῶσι τῶν ἀριθμῶν, οὓς κατωτέρω θὰ δώσωμεν, συναφῶς μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἰς τὰ προ-ηγούμενά μᾶς ἀρθρα παρετάξαμεν, ἀσφαλῶς νομίζομεν ὅτι, εἰς τὴν πρῶ-τῃν σοβαρὰν τῶν ἀλευροβιομηχανῶν προσπάθειαν πρὸς γενικὴν τῶν συ-νενοήσιν καὶ τὴν ἐξ ἰδίων τῶν ἐξυ-γιάνειν ἐκ τοῦ ὑπερεπαγγελματι-σμοῦ τοῦ κλάδου τῶν, δὲν θὰ προέ-βαλλον τὴν γνωστὴν πείσμονα καὶ, ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ ἢ φράσις, δημοκο-πικὴν ἀντιδρασιν, οὐδὲ τέλος ὅτι, ὑ-πὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τῆς ἀ-πληροφορήτου κοινῆς γνώμης, θὰ ἔ-φθαναν διὰ νόμου ἀντισυνταγματι-κοῦ καὶ σοσιαλίζοντος, τοῦ 6376 «πε-ρὶ διατάξεων ἀφορῶν τὴν ἀλευ-ροβιομηχανίαν», τὴν ἀξίειαν τού-την τῶν ἀλευροβιομηχανῶν προσπά-θειαν θὰ συνέτριβον.

Ἀντιστρόφως μάλιστα φρονοῦμεν ὅτι δημιουργοῦνταν παραλλήλως τῶν ἰθύνοντων συνείδησιν ὅτι ἡ τᾶ-σι πρὸς καταστροφὴν κλάδου, φθά-σαντος ν' ἀπασχολῇ ὑπὲρ τὸ 1½ δι-σεκατομύριον δραχμῶν εἰς κεφά-λαια, ὑπὲρ τὰς δεκαπεντακισχίλιας ἐργατικὰς χεῖρας ὡς μόνιμον προ-σωπικόν, πολλῶ πλείονος εἰς ἐπικου-ρικούς τῇ ἀλευροβιομηχανίᾳ κλά-δους, ἀπαραίτητον διὰ τὴν χώραν διὰ κατὰστάσιν πολέμου τε καὶ εἰρή-νης, ἀπορροφώντας τὴν ἐγγύριον οἰ-τοπαγωγὴν, ἀκατάλληλον οὖσαν κατὰ ποιοτήτα καὶ κόστος παραγω-γῆς πρὸς ἐξαγωγήν, στενώτατα συν-δεδεμένον μὲ τὰ πιστωτικά ἱδρύμα-τα, ναυτιλίαν καὶ λοιπὴν συγκοινωνί-αν, γεωργίαν, κτηνοτροφίαν καὶ ἄλλους συναφεῖς κλάδους, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς περιωρισμέ-νη ὑπόθεσις, ἐνδιαφέρουσα τὰ ἰδιω-τικά συμφέροντα 100—200 ἢ καὶ 500 ἀτόμων, ἀσφαλῶς καθ' ὅλους ἀντί-στροφον τρόπον τὸ ζήτημα τοῦτο θ' ἀντίκρουζον καὶ τελικῶς θὰ ἐχειρίζον-το. Ἀντιλαμβάνομενοι δηλονότι ὅ-τι, ὅτι ἡ ἐπίτευξις ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ εὐρυθμίας εἶναι ζήτημα γενι-κοῦ διὰ τὸν τόπον ἐνδιαφερόντος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἀλλ' οὐκ ἀντὶ λοιδοριῶν καὶ διωγμῶν εἶναι τῆς πάσης τιμῆς ἀξίον, διότι ἐκ τοῦ μη-δενὸς καὶ μὲ κόπους καὶ μόχθους εἰς δύο γενεὰς ἀλευροβιομηχανῶν ἐδημιούργησαν τὴν σοβαρωτάτην διὰ τὸν τόπον τῶν βιομηχανῶν, ἅμα τῇ πρῶτῃ τῶν προσπαθειᾶν πρὸς ἐξυγι-άνειν ἐκ τοῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ τοῦ κλάδου τῶν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς φωνασκίας 4—5 αὐτοκλήτων ἀν-τιληπτῶν τῆς κοινῆς (ἐπιπολαί-ων δημοσιογραφῶν ἢ ἐργατοπατέ-ρων) ἢ καὶ ἐτέρων 20—30 ἐνδιαμέ-

σων μεταξὺ ἀλευροβιομηχανῶν καὶ ἀρτοποιῶν θιγομένων εἰς τὰ συμφέ-ροντά των, θὰ εἶχον τὸ θάρρος τὴν προσπάθειαν ταύτην νὰ τὴν θέσουν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν. Παρωθόντες δὲ ἢ καὶ ἐξαναγκάζοντες καὶ τοὺς ἐκ τοῦ κλάδου τῆς ἀλευροβιομηχανίας ἐλαχίστους ἀντιθάσσους, δυσκόλου ἢ στρεβλῆς ἀντιλήψεως, δυσκόλου ἢ ἀδικαιολογητῶς νὰ προσχωρή-σουν καὶ οὗτοι εἰς ἐν μελετημένον καὶ δικαίον «σχέδιον ἐξυγιάνσεως» τοῦ κλάδου τούτου θὰ ἐδικαίουντο ἀ-πολύτως μετὰ ἑπὶ νὰ σεμνύνωνται, ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐρείαν τῶν ἀντι-ληψιῶν καὶ ἀποφασιστικότητά ἐν τοι-αύτης δημιουργικῆς σοβαρότητος ἐρ-γον, ἴσως δὲ καὶ πρότυπον καὶ δι' ἄλλους βιομηχανικοὺς κλάδους, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν συνετελέσθη.

Α' — ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΤΙ-ΝΩΝ ΟΡΩΝ.

Καὶ ἤδη, πρὶν ἢ εἰσελθόμεν εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος, ἐπειδὴ ἀναπό-φευκτος μᾶς καθίσταται ἡ ἀνάγκη χρησιμοποιοῦσεως τεχνικῶν τινῶν ὁ-ρων, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ προτάξω-μεν μίαν διασαφήνισιν τούτων.

Ι.—«Ἀλεστικότητα» ἢ «ἡμερη-σία ἀλεστικότητα».

Μὲ τὸν ὅρον τούτον γενικώτερον μὲν νοοῦμεν τὴν εἰς ἐν συνεχῆ καὶ πλήρως (ἀνεῦ ἐλαχίστης διακοπῆς) 24ωρον δυνατότητα ἐνὸς ἀλευρομύ-λου νὰ μεταποιῇ ποσότητα τινὰ οἴτου εἰς ἀλευρά, ἔτοιμα πρὸς κατα-νάλωσιν, ὡς καὶ ὑποπροϊόντα (πίτυ-ρα, σκιβᾶλα κλπ.) διὰ τὴν ἐναλλα-κτικὴν κατεργασίαν, καθαρισμόν καὶ πλυσίματος οἴτου, ἀλέσεις, κο-σκινίσματα καὶ ἐπανασυνθέσεις (χαρ-μινιάσματα). Εἰδικώτερον δὲ διὰ μὲν τὴν προηγμένην ἀλευροβιομηχα-νίαν τὴν σήμερον νοοῦμεν τὴν μέσσην νεφερτήτων 24ωρον δυνατότητα μεταξὺ δύο ἀ-νὸς δι' ἀλέσιν βαθμοῦ 78% καὶ τοῦ ἑτέρου δι' ἀλέσιν 92% καὶ ἐπὶ οἴτου μέσης σκληρότητος (ἡμισκληρού). Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο λέγομεν, δι-ότι, ὡς γνωστόν, ἔχομεν τρεῖς τύ-πους οἴτου, ἴητοι σκληροῦς, ἡμισκλη-ροῦς καὶ μαλακοῦς μὲ ποικίλλοντα βαθμὸν σκληρότητος ἐντὸς τῶν τρι-ῶν τούτων ὁρίων. Διὰ δὲ τὴν ἀλευ-ροβιομηχανίαν νοοῦμεν τὴν δυνατό-τητα τῆς διὰ τῶν μολολλῶν διαθρί-ψεως (ἀνεῦ ὡς φυσικῶν τῶν κατερ-γασίων καθαρισμοῦ, πλυσίματος καὶ ἐντὸς 12—15 κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν νήθειαν ὥρων ἡμερησίας ἐργασίας, πρὸς παρασκευὴν τοῦ γνωστοῦ μω-σαϊκοῦ ἀλευροκονιάματος τύπου 100

τοῖς ἑκατόν. Καὶ τέλος διὰ τὴν ἀλευ-ροποιίαν ἐνοοῦμεν τὴν ἐντὸς 24 ὥ-ρων δι' ἀτελῶν κατεργασιῶν πλυσί-ματος, διαθρίψεως καὶ κοσκινήσεως δυνατότητα μεταποιήσεως ποσότητος τινὸς οἴτου πρὸς παρασκευὴν παρα-πλήσιου πρὸς τῆς ἀλευροβιοτεχ-νίας ἀλεύρου, τραβήγματος ὡμῶς κατὰ τὴν εἰς τοὺς ἀλευρομύλους τούτους προτίμησιν 85% γύρω.

II. Ἡ ἀλεστικότης δὲν εἶναι τι τὸ ἀπόλυτον.

Καίτοι εὐνόητον, ἐν τούτοις χάριν τῆς ἀκριβολογίας δὲν λείπομεν νὰ διασαφήνωμεν ὅτι ἡ ἀλεστικότης ἐνὸς κυλινδρῶν μύλου δὲν εἶναι ἀριθ-μὸς ἀπόλυτος, ἀλλὰ σχετικὸς, μάλ-λον κατὰ προσέγγισιν μέσος ὅρος, καθ' ὅτι δύνανται ὁ ἀριθμὸς οὗτος ν' αὐξομειωθῇ ἀναλόγως τῆς σκλη-ρότητος τοῦ πρὸς ἀλέσιν οἴτου, τῆς ὥρης τοῦ, τοῦ βαθμοῦ ἀλέσεως (65%—78%—92%) καὶ τῆς ἐκαστοῦ ἐπι-διακομῆς ποιότητος ἀλεύρου κατὰ τε τὴν ἀφὴν καὶ τὴν ὄψιν. Διότι καὶ φυσικῶν ἄλλων τε εἶναι ὅτι ἄλλην (μεγαλυτέραν) ποσότητα θὰ κόψῃ ἕνας μύλος ὅταν ἀλέθῃ ἕνα εὐκο-λοδούλευτον ἡμισκληρὸν οἶτον καὶ ἄλλην (μικροτέραν) ὅταν ἀλέθῃ ὑ-πέρσκληρον οἶτον (πῶσις ἀλεσι-κότητος). Ἀλλὰ (μικροτέραν) δὲ-ταν θὰ πρόκειται νὰ κόψῃ ἀλευρά πρὸς παρασκευὴν συμμιγῶν ἢ πέντε τύπων ἀλεύρων ἢ ἐν γένει πο-λυτελέας τοιούτων καὶ ἄλλων (με-γαλυτέραν) ὅταν παρασκευάζῃ ἀ-λευρά τύπου 78%, ἀκόμη δὲ μεγαλυ-τέραν ὅταν παρασκευάζῃ ἀλευρά τύπου 92%. Πρὸς δὲ καὶ ἄλλην πο-σότητα θὰ φθάσῃ ἐν ἡμέραις ἀθρόας ζήτησεως, λόγῳ προβλεπομένων ὑ-ψωμῶν, δυνάμενος τότε εἰς κυλινδρῶ-μυλος ἀκόπως νὰ φθάσῃ καὶ μέχρις 25% ὑπερβάσεως ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δι-αγράμμάτος τοῦ ὁριζομένης ἀλεστι-κότητος τῶν τελευταῶν αὐτοῦ ἐν τοι-αύτῃ περιπτώσει ἐλάχιστα ἐνδιαφε-ρομένων διὰ τὸ ἐξαιρετικὰ λεῖον τῆς ἀφῆς, ὡς καὶ διὰ τὴν ὑπαρξιν ὀλί-γων στιγμάτων εἰς τὰ ἀλευρά, ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τῶν ἀρτοποιητικῶν ἱκανότητων τῶν ἀλεύρων, τῆς εἰς ἄρτον ἀποδό-σεως, τῆς διογκώσεως κλπ. Ὡς ἐπί-σης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐλάχιστα σκοτιζόμενων τῶν ἐνδιαφερομένων ἀ-λευροβιομηχανῶν ἐάν λόγῳ τῆς ὑ-περπαραγωγῆς τοῦ μύλου τῶν δια-φεύγει καὶ ὀλίγον περισσότερο ἀ-λευρον εἰς τὰ πίτυρα.

III. Ἐτησία ἀλεστικότητα. Ὡς ἔτησία ἐμίνιμου δυναμικότης ἀλέσεως ἐνὸς κυλινδρῶν μύλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ σῶφρων ἀλευροβιομη-χανος δέον νὰ καταμερίσῃ τὸ σύνολον τῶν πάσης φύσεως καθ' ὅλον τὸ ἔτος δαπανῶν (μεταφοράς, κατεργα-σίας, διαθρίψεως κλπ.) πρὸς ἀνέυρε-σιν τῶν κατ' ὅκαν κόστους ἀλεστι-κῶν ἐξόδων τοῦ κυλινδρῶν μύλου τῶν φρονούμεν ὅτι δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὁ-ψιν ἡ ἡμερησία ἀλεστικότης ἐκάστου κυλινδρῶν μύλου, πολλαπλασιαζομένη ἐπὶ 250 εἰκοσιτετράωρα πλήρους ρυθμικῆς ἀλέσεως. Τοῦτο δὲ φρονούμεν ἔχοντες ὑπ' ὁ-ψιν, πλὴν ὅσον προαναφέραμεν καὶ τὰ κάτωθι: Ἐκ τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἔτους δέ-

ον ν' ἀφαιρεθῶσιν:

α) Αἱ Κυριακαί, ἡμέραι 52.

β) Αἱ κεκατονισμένα παρὰ τοῦ κράτους ἐξαίρεται, ἡμέραι 20.

γ) Αἱ ἡμέραι αἱ ἀπαιτούμεναι διὰ τὸ ἐτήσιον γενικὸν καθάρισμα τοῦ κυλινδρῶν μύλου, λύσιμον κινητηρίου μηχανῆς καὶ ὅλων τῶν συσκευῶν τοῦ μύλου, γενικὴν ἐπιθεώρησιν, καθάρι-σμόν καὶ ἀπαραίτητους ἐπισκευάς, περίπου ἡμέραι 15.

δ) Αἱ ἡμέραι αἱ ἀπαιτούμεναι διὰ τὸν ἀπαραίτητον ἐβδομαδιαῖον καθά-ρισμόν τῶν κοσκινιστηρίων, ἀντικα-τάστασιν ἢ κολλήματα μεταξὺ τῶν, καθαρισμόν ἀναβατορίων, ἀτερμό-νων, ἑλίκων, λουκιῶν κλπ. μικροε-πισκευάς, μικροσυντεταστάσεις, γε-νικὰ γρσαρίσματα κλπ. ἥτοι ἀνά ἕν ὀκτάωρον ἐβδομαδιαῖως, περίπου ἑτήσιως ἡμέραι 17.

ε) Αἱ ἡμέραι ἀναγκαστικῆς ἀργί-ας καθ' ὅλον τὸ ἔτος διὰ σπᾶσιμον ἐνὸς λουριῶ, ἀπὸ μπουκαρίσματα, διὰ μίαν ἀπρόσποτον ζημίαν ἢ διὰ πά-σης ἄλλης φύσεως σταματήματα, ἡ-μέραι περίπου ἑτήσιως 11.

Ἐπομένως σύνολον ἑτήσιως ἀπα-λεινῶν ἡμερῶν περίπου ἡμέραι 115, ἡ-τοι ἡμέραι συνεισπείρας πλήρους ἀλέ-σεως 250 ἔναντι ἐργασιῶν ἡμερῶν 293 τ.ἐ. ἐπὶ 365 ἡμερῶν ἀφαιρετέαι 72 (ἡτοι 52 Κυριακαὶ καὶ 20 ἐξαι-ρετέαι).

Ἐν τούτοις, εἰς καλὸς κυλινδρῶν-μυλος μὲ καλὴν πελατεῖαν, μὲ ἐπιμε-λῶς συντηρούμενα μηχανήματα καὶ συσκευάς, κάμων καὶ μερικῶν τῶν ἐβδομαδιαίων καθαρισμῶν Κυριακῆν πρᾶϊ καὶ ἐργαζόμενος κατὰ τὰς πε-ριόδους ἡτήσεως ὑπὸ ἐντατικῆν ἄ-λεσιν ἢ καὶ μερικὰς ἐκ τῶν Κυρια-κῶν καὶ τῶν ἐξαίρετέων, χωρὶς ἀλ-λοίων τῆς ποιότητος, ἀλλὰ μόνον μὲ μεταβολὴν τῶν ἀλεστικῶν ἐξόδων οὐχὶ μόνον δύναται, ἀλλὰ καὶ πρέ-πει νὰ ὑπερβῇ καὶ 250 24ωρα ἑτήσιως ἀλεστικότητος, διότι τοῦτο μόνον μὲ ἐλαχίστην ὑπέρβασιν τῶν γενικῶν τῶν ἐξόδων θὰ ἐπιτευχθῇ καὶ συνε-πᾶς οὕτω μόνον θὰ κατορθωθῇ νὰ τῷ ἀπομείνῃ καὶ ἐν καλὸν βιομηχα-νικὸν περιθώριον κέρδους εἰτε πρὸς ἀμεσον ἀπολαύσιν εἰτε πρὸς χρησιμο-ποίησιν τοῦ διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐν τῷ ἀνταγωνισμῷ.

Τὴν ὑπέρβασιν δὲ ταύτην, δυναμέ-νην ἀκόπως νὰ φθάσῃ καὶ εἰς 25% ὑπὲρ τὴν ἑτήσιον ἀλεστικότητα μίνι-μου, χρῆσιμον ἄλλως τε περιθώρι-ον καὶ διὰ τὰς ἐποχὰς ἀπρόσποτον ζήτησεως ἀλεύρων δνομάζομεν «ἐτη-σίαν ἀλεστικότητα μάξιμουμ».

IV. Ἡ ἑτήσια ἀλέσις εἶναι ἀν-τιστρόφως ἀνάλογος τῶν ἀ-λεστικῶν ἐξόδων.

Κατὰ ταῦτα, ὡς ἀνωτέρω ἐξηγή-σαμεν, εἰς κυλινδρῶν μύλους ὑπὸ μι-κρὰν αὐξάνειν τῶν παραγωγικῶν του δαπανῶν τ.ἐ. μὲ τὰ αὐτὰ περίπου ἐρ-γατικά, τὰς ἰδίας ἀποσβέσεις, ἀσφα-λιστρα, ἀνταλλακτικά, μισθοῦς καὶ μόνον μὲ μικρὰν αὐξάνειν τῆς καυσί-μου ὕλης καὶ μεταφορικῶν δυνάτε-ων ἀλευροβιομηχανίου καθίσταται τὸ πῶς ν' αὐξήσῃ τὴν κατανάλωσιν του. Ἐν συνεχείᾳ ἐπίσης αὐτονόητον καθίσταται τὸ διατὶ, ὀγκομένου ὁ-σημέραι τοῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ καὶ προστεθέντος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πεισματος καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς αὐ-

νομήσεως ἐκ καυσίμου ὕλης κλπ. ἀντιληπτὸν καὶ εἰς μὴ εἰδικούς καθί-σταται ὅτι ὑπὸ σημαντικὴν πτώσιν ἀλέσεως φέρ' εἰπεῖν 30 % μόνον ἀ-σημαντὸς ἐξοικονόμησις ἀλεστικῶν ἐξόδων 5—10% δύναται νὰ ἐπέλθῃ.

Κατόπιν τούτων, αὐτονόητον καθί-σταται ὅτι ἡ σχέσις μεταξὺ ἑτήσιος ἀλεστικότητος ἐνὸς κυλινδρῶν μύλου καὶ τῆς ἐπιτυγχανομένης ἀλέσεως ἡ δὲ περ ταυτόσημον ἀλέσεως καὶ ἀλε-στικῶν τῶν ἐξόδων εἶναι ἀντιστρό-φως ἀνάλογος, ἀκόμη δὲ ὅτι πέραν ἐνὸς ποσοστοῦ ἡ ἀναλογία αὕτη ὑπὸ γεωμετρικὴν πλῆον πρὸσδον βαίνει. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ φυσιο-λογικὴ μείωσις τῶν ἀλεστικῶν ἐξό-δων προσκορπεῖ ἐπὶ τοῦ ὑπερεπαγ-γελματισμοῦ τοῦ κλάδου τούτου, ἡ ἐξυγιάνεις ἐκ τοῦ κακοῦ τούτου ἀ-πολύτως παραλλήλως πρὸς τὸ τῶν ἀλευροβιομηχανῶν καὶ τὸ γενικώτε-ρον συμφέρον τῆς καταναλώσεως ἐ-ξυπηρετεῖ.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ὡς ἔνω φυσιολο-γικῆς ἐπαυξήσεως τῶν ἀλεστικῶν ἐ-ξόδων, λόγῳ καταμερισμοῦ μεγαλυ-τέρων ποσῶν γενικῶν ἀλεστικῶν ἐ-ξόδων ἐπὶ μικροτέρων ποσοτήτων ἀ-λεθόμενου οἴτου συνεπεία τοῦ ὑπε-ρεπαγγελματισμοῦ, δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ὅτι λόγῳ τῆς ἐν συνε-χείᾳ παρωθήσεως τῶν ἀλευροβιομη-χανῶν εἰς συναγωνισμόν ἀλλήλοε-ξοντώσεως, ἔχομεν καὶ ἐτέραν πη-γὴν αὐξήσεως τῶν ἀλεστικῶν ἐξό-δων (εἰς προμηθείας, ἐκπτώσεις, ἐκ ζυμῶν βελτιώσεως ποιότητων, ἀνε-πιδέκτων εἰσπράξεως βερσεδίων, με-ταφορικῶν εἰς ἀντιφυσιολογικὰς συγ-κοινωνιακὰς ἀκτίνας κλπ. κλπ.) αἱ ὁποῖαι αὐξήσεις ὑπάρχουσιν καὶ ἐάν ἐπὶ δὲν ἀναγνωρισθῶν παρὰ τοῦ κράτους νὰ ἐπιπέσουν αὐτοῦσαι διὰ τῆς διατιμῆσεως ἐπὶ τῆς καταναλώ-σεως, πάντως κόπου καὶ πέσου ἢ αὐτοῦσαι εἰτε κατανεμόμεναι ἐπὶ ἐ-τέρων κλάδων τῆς ἐθνικῆς μας οἰκο-νομίας τ.ἐ. τῶν πιστωτικῶν ἱδρυμά-των κλπ. ἢ συνδυασμένως ἐπὶ τούτων καὶ τῆς ἀλευροβιομηχανίας πρὸς ἐ-ξοντώσιν τοῦ κλάδου τούτου καὶ τα-λαιπωρίαν παραλλήλως τῶν χιλιά-δων ἐργατικῶν τῶν χειρῶν καὶ τῶν ἐπικουρικῶν τῇ ἀλευροβιομηχανίᾳ κλάδων.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἰδίᾳ ἐπιμείναμεν ἵνα γίνῃ ἐντονώτερον ἀντιληπτὸν ὅτι ἡ ἐξυγιάνεις τοῦ κλάδου τούτου ἐκ τοῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ οὐχὶ μό-νον δὲ πρὸς τὸ γενικώτερον συμφέ-ρον δὲν ἀντιτίθεται, ἀλλὰ τούναυ-τον μάλιστα ὅτι ἀπολύτως καὶ τὸ ἐξυ-πηρετεῖ καὶ μετὰ τούτου συνταυτί-ζεται καὶ συνεπῶς ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀναμ-φοβητικότητος ταύτης ἀληθείας δέον ἐκ νέου καὶ δι' τὸ συνομότερον τὸ θέμα τοῦτο ὑπὸ τῶν ἰθύνοντων ν' ἀν-τικρουσθῇ.

Καὶ ἤδη, κατόπιν ὅλων τῶν ὅσον ἀνωτέρω ἐξέθεσάμεν καὶ ἰδίᾳ τοῦ ὅτι ὅσον αὐξάνει ἡ κατανάλωσις τῶσον μειοῦνται τ' ἀλεστικὰ ἐξόδα, εὐεξή-γητον καθίσταται ὅτι πρωταρχικόν καὶ δεδικαιολογημένον μέλημα ἐκά-στου ἀλευροβιομηχανίου καθίσταται τὸ πῶς ν' αὐξήσῃ τὴν κατανάλωσιν του. Ἐν συνεχείᾳ ἐπίσης αὐτονόητον καθίσταται τὸ διατὶ, ὀγκομένου ὁ-σημέραι τοῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ καὶ προστεθέντος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πεισματος καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς αὐ-

τοσωτηρίας εκάστης αλευροβιομηχανικής επιχείρησης, διατί η προσπάθεια εκάστου αλευροβιομηχανού αύξησεως της καταναλώσεώς του, αρχίσασα διά λογικών παροχών προμηθειών εις τούς πελάτας και εκπώσεων βερεσδιών κλπ. και βελτίωσιν της οριζομένης παρά της διατιμήσεως ποιότητος των αλευρών, εξεστράπη βαθμυδόν εις ένα άφρονα αλληλοεξοντωτικόν, πολλάκις δε και άθέμιτον μεταξύ των, συναγωνισμόν μέ την δικαιολογίαν εκάστου των αλευροβιομηχανών ότι άλλοι πρώτοι ήρξαντο χειρών άδικων. Ως επίσης και ότι, όταν υπό τοιαύτας συνθήκας ζημιών ήρχισαν να στενεύη διά τας έπισημαστέρας των άλλων έπιχειρήσεων το κεφάλαιόν των και η πίστις των, ήναγκασθήσαν περαιτέρω να εισέλθουν εις τον φαύλον κύκλον τ.ε. υπό έτι μείζονα αύξησιν προμηθειών κλπ. να προσπαθούν να έργασθουν έτι έντατικώτερον διά να ρολάρουν ταχύτερον το όλοον και άνεπαρκέστερον προς άνετον κίνησιν της έργασίας των κεφάλαιών των, παρασύροντες εις τον φαύλον τοιούτον κύκλον και τούς κατόχους ύγιεστέρων έπιχειρήσεων συναδέλφους των.

Ως επίσης και διατί, εάν κυλινδρόμυλος τις υπό τοιαύτην διασπάθισιν προμηθειών κλπ. και υπό επέκτασιν της καταναλώσεως και εις άκτίνας συγκοινωνιακάς αντιφυσιολογικάς ή λίαν άπομακρυσμένης έπιτύχη υπέρντασιν της έργασίας του, διατί, λέγομεν, ή του Πύρου αυτή νίκη επί των αντιπάλων του άντι να θεωρήται (έξημνησε της 'Αγορανομίας και του κ. Πανοπούλου) ως ένδειξις ευρωστίας ή μεγάλου περιθωρίου κέρδους, ώστε τοιαύτας προμηθείας κλπ. να δίδη, την πιστώσαν του Τράπεζαν και τούς λοιπούς των πιστωτών του εις μεγάλην ανησυχίαν θέτει.

Επίσης και διατί έφόσον το κακόν τουτο εξήκολούθησε και εξακολουθεί και οι αλευροβιομηχανοί, έθελον τυφλόυτες εκόντες άνοιγες εις την έκμετάλλευσιν των ένδοιμέλων, εξακολουθούν να υποπιπτουν, παρ' όλον ότι παρά πάντων τούτων και δη από λίαν έγκαίριος έγένετο αντίληπτόν ότι έπείλθοντος του υπερεπαγγελματισμού και άφ' ής ο εις τον έτερον ανταγωνιστήν των αλευροβιομηχανών εις την έξυπνότητα μιας όρισμένης ημετέρας ένκαθήλασεν (ήσσονος της άλεστικότητός του) πάσα υπερεπαγγελμία εις προμηθείας και εκπώσεις, μη έξυπνότερα το παράπαν το κοινωνικόν σύνολον, δέν καταντά ή τελικώς παρὰ να έμπλουτίζη την ένδοιμέσον μεταξύ αλευροβιομηχανών και καταναλωτού τάξιν, έφ' όσον και αυτή με την σειράν της, έπαυξηθείσα εις αριθμόν, από μεγαλύτερου έμπορίου εις μικρότερον δέν έξανεμίζη και αυτή το άθέμιτον τουτο κέρδος.

Και ούτω, φθάσαντες εις το συμπέρασμα ότι ο υπερεπαγγελματισμός πρόσθετος ζημίας γιγνώμενος εις τον έντιμον βιοπαλαστήν αλευροβιομηχανόν (δικαιούμενον πολλών μείζονος ή έτεροι άσχημότεροι διά την έθνικήν μας οικονομίαν πολιτεί να τύχη της κρατικής άντιλήψεως και προστασίας) άμέσως όμοιως τη έθνική μας οικονομία επεζήμισε, διότι της ύποσκάπτει την ύπόστασιν έ-

νός άπολύτως άπαραίτητου και έκ των σημαντικωτέρων αυτή κλάδων, κατ' άντανάκλασιν τοιούτος και διά συμφέροντα έτέρων κλάδων (πιστωτικά ιδρύματα, έπικουρικοί και έξυπηρετούμενοι παρά της αλευροβιομηχανίας κλάδοι), ή καταναλώσει ούχι μόνον άχρηστος, αλλά και επίζήμιος διότι και αυτό έτι το προσόν της βελτιώσεως της ποιότητος έξυγιάνσει έκ του υπερεπαγγελματισμού και μειώσει των άλεστικών αυτοματών και κατά φυσιολογικόν — τον και καλύτερον — των τρόπων θά άποκατασταθί και τέλος ούδδ και τω αλευρεμπόρῳ έτι χρήσιμος, διότι κλάδος έχων υπέρμετρα κέρδη πολ- λούς προσελκύει και εκεί ο υπερεπαγγελματισμός έπέρχεται και τὰ

κέρδη του κλάδου τούτου έξανεμίζονται, φρονούμεν ότι μόνον κακόν και δη μέγα δέον να θεωρηθί και συνεπώς όλοι — κράτος, αλευροβιομηχανοί, ειδικοί και κοινή γνώμη — καθήκον έπιτακτικόν έχομεν προς θεραπείαν τούτου δλοφύχως και άμ' έπος άμ' έργον να βαδίσωμεν.

Εις το προσεχές: Η συνέχεια.

ΤΑΚΗΣ Δ. ΒΟΥΡΒΟΥΛΗΣ

Ν. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΣ

Όδός Πανδρόσου 4 (Πλ. Μη-
'Ιατρός, 'Αφροδισιολόγος
τρόπως). Τηλ. 25.408
'ΙΚΑΡΟΣ'

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ύστερα από πειράματα 20 έτών ο διάσημος Οδύγγρος Ιατρός "Ε-
μεριχ Στράους, άνεκάλυψε φάρμακον, διά του οποίου δύναται να προ-
φροδίσει νοσήματα.

'Αρκούν προς τουτο δύο σταγόνες του φαρμάκου διά την επάλειψιν
και δύο διά την ένστάλαξιν, το όποιον έχετε εις την τσέπην του γιλέκου
ας έντός κομφοτάτης νικελίνης και μικροσκοπικής θήκης.

Το σωτήριον τουτο φάρμακον ονομάζεται «ΒΕΤΟ».
'Η έπιτυχία άνά τον κόσμον δλόκληρον του φαρμάκου «Βέτο» υπήρ-
ξε τοιαύτη, ώστε έντός πενταετίας από της ανακαλύψεώς του, να εισαχθί
και να προστατεύεται διά Νόμων εις πλέον των 40 κρατών του κόσμου.

'Η χώρα μας πεισθείσα άπολύτως διά την αξίαν του φαρμάκου «Βέ-
το» το επέβαλε διά της υπ' αριθ. 73)22)081 έγκυκλίου διαταγής του 'Υ-
πουργείου 'Εσωτερικών, της 28)7)34 εις τας 'Αστυνομίας Πόλεων, εις την
'Ο Γενικός 'Αρχίατρος του 'Υπουργείου των Στρατιωτικών Κιτάνος,

λέγει ότι τα άποτελέσματα εις τον στρατόν διά του «Βέτο» υπήρξαν θε-
τικά κατά 100 %.

'Ο Γενικός 'Υγειονομικός 'Επιθεωρητής των 'Αφροδισίων νόσων κ.
λακτικών είναι ιδεώδες και θά σώση ού μόνον τά άτομα, αλλά και την
κοινωνίαν έν γένει.

'Η 'Αντιαφροδισιακή 'Εταιρεία, ή όποια ως γνωστόν είναι έπιστημο-
νικόν Σωματείον μεγίστου κύρους, εξετάσασα το «Βέτο» άποφαίνεται ότι
άναποκρίνεται άπολύτως εις την προφυλακτικήν αυτού ιδιότητα.

Διάλειξις του διασήμου καθηγητού Ρούς, γενομένη έν Βιέννη ένώ-
πιον 2.000 Ιατρών, απέδειξεν ότι πειράματα γενόμενα παρὰ του αξιοτί-
μου κ. Παπαράκου επί λευκών ποντικών, χελωνών θαλάσσης, κονίκλων
κατά 100 %. Πλέκων δε το έγκώμιον του έφευρέτου της προφυλακτικής ιδιότητος
ότι ή ανθρωπότης εάν εύχαριστή τούς 'Ερlich και Χάτα, διά το Νευσαλ-
βόουν, πρέπει να εύγνωμονή και τον έφευρέτην του «Βέτο».

Το «Βέτο» φονεύει άκαριαίως τον Σπιροχέτην και τον Γονοκόκκον.
Είναι υγρόν άχρουν, άσμον, άνώδυνον και δέν λερώνει. Όλοι λοιπόν
σήματα, όφείλομεν έκ καθήκοντος προς τον έαυτόν μας και προς την
Κοινωνίαν να έχομεν πάντοτε εις την τσέπην μας το προφυλακτικόν
«Βέτο».

Πωλείται εις όλα τα μεγάλα φαρμακεία άντι δραχ. 60 το σωληνά-
ριον, και είναι διά 15-20 χρήσεις.
Χονδρική πώλησις παρὰ τη Γενική 'Αντιπροσωπεία Γλαντζή Σταύρου
Πλατεία Μητροπόλεως 11α
Τηλέφ. 26.965

ΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑΓΟΡΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΞΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ (14-29-6-35)

Καθ' όλήν την λήξασαν εβδομάδα ή χρηματιστηριακή αγορά χρεογράφων δι-
ετήρησε τον από πολλών ήδη ημερών και
Ιδία εύθυσ μετά τας έίλογάς παρατηρού-
μενον ανατιμητικόν τόνον αυτής, βελ-
τιωθεισών αισθητώς όλων σχεδόν των
αξιών, ατίνες ούτω εκέδιδαν άρε-
τάς μονάδας, έν συγκρίσει προς την
προηγούμενην εβδομάδα.

Το έν άλλη σελίδι του παρόντος τεύ-
χους δημοσιευόμενον χρηματιστηριακόν
Δελτίον τιμών δίδει έναργή εικόνα της
τε κινήσεως, αλλά και της πορείας των
τιμών των διαφόρων αξιών, ατίνες
κατά την λήξασαν εβδομάδα συνεκέν-
τρωσαν το ενδιαφέρον της αγοράς.

Αι συναρθείσαι και εκκαθαρισθείσαι
κατά την εβδομάδα ταύτην τοίς μετρη-
τοίς και επί προθεσμία συναλλαγαί έν
τῷ Χρηματιστηρίῳ υπερέβησαν κατά
πολύ τας της προηγούμενης εβδομάδος
τοιαύτας, διεκνυάνθησαν δε κατά κα-
τηγορίας τίτλων ως έξης:

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ. Έκ τούτων
αξιόλογον κίνησιν είχαν τα έξης διακυ-
μαίνετα ως ακολούθως: του 1881 και
1884 (3050-3080), 1887 (2350-2460),
1889 (2175-2350), 1890 (2850-2900),
Μοναστηρίου (2126-2070), 1902 (2300-
2350), 1910 (2225-2370), 1914 (3-
180-3150), 1924 (4000-4125), 1925
(70400-70500) και Παραγωγικών 1931
(4375-4410-4390).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ. Τα κυριώ-
τερα εκ τούτων, επί πολύ άπασχολήσαν-
τα την αγοράν, διεκνυάνθησαν ως έξης:
'Ανταλλάξιμα 8 % (816.50-726.50 -
722.50), 'Ανταλλάξιμα 6 % (708-718),
'Υπηρείων (429-335.50-332.50), Με-
ταναστεύσεως (264.50-268-265.50), 'Εν-
'Απαιλωτριώσεως (66-67-66.50), 'Εν-

Ι. Κ. Κ.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Την 19ην τρέχοντος διενεργήθη όμα-
λως ή εκκαθάρισις των επί προθεσμία
150ημέρων 'Ιουνίου έ.ε. Οι τόκοι μετα-
φοράς διεκνυάνθησαν μεταξύ 9-13 %,
ανάλογως των εις το β' 150ημέρον 'Ι-
ουνίου μεταφερομένων τίτλων. 'Η εις
χρεόγραφα και μετρητά κινήσις του
«Γραφείου 'Εκκαθαρίσεως» υπήρξε κα-
τά ή μεγαλύτερα της κατά το προηγού-
μενον 150ημέρον τοιαύτης (ούτω: αι
εισπραξείς του ταμείου μετρητών άνήλ-
θον εις δραχ. 13.300.000 έναντι δραχ.
16.630.000, αι εκ των διαφορών προθε-
σμίας εισπραξείς άνήλθον εις δραχμάς
173.000 έναντι δραχ. 76.000 και οι μέσω
του ταμείου χρεογράφων παραληφθέντες
τίτλοι άνήλθον εις 82.000 χρηματιστη-
ριακής έν συνόλῳ αξίας επί τας τιμαίς
συμφηρισμού δραχ. 34.000.000 έναντι
τίτλων 64.500 αξίας δραχ. 31.000.000).

Την 14ην τρέχοντος έγένετο ή προ-
αγγελθείσα κλήρωσις 11 όμολογίων με-
στεως 1904.

Την 17ην τρέχοντος το Χρηματιστή-
ρια 'Αξιών και έμπορευμάτων, ως και
αι Τράπεζαι, παρέμειναν κλειστά λόγω
της έορτής.

—Από της 14ης τρέχοντος πληρώ-
νεται το έν δραχμών 70, καθαρών με-
ρίσμα χρήσεως 1934 των μετοχών της
Πειραικής-Πατραϊκής 'Εταιρείας διά
της υπ' αριθμόν 2 μερισματοποδείξεως
(Αιόλου 26).

—Την 14ην τρέχ. επωλήθησαν τοίς
μετρητοίς άναγκαστικώς διά του 'Επο-
πτου 279 όμολογίαί του 'Αναγκαστικού
Δανείου 1922 και 50 όμολογίαί του Δα-
νείου 'Εντόκων Γραμματίων.

—Από της 15ης τρέχ. πληρώνεται το
υπ' αριθ. 90 τοκομερίδιον των όμολο-
γιών του Δανείου Σιδηροδρόμων Πει-
ραικώς-Λαρίσης 1890 προς £ 0.3.0
96)100 ή δραχμάς 80.70 (το 35% του έ-
ξαμηνιαίου τόκου).

—Ο χρηματιστής κ. Δημ. Φιλάρετος
παρητήθη της θέσεώς του.

—Από της 19ης τρέχοντος πληρώ-
νεται: 1) το έν δραχμών 8 καθαρών
μερίσμα χρήσεως 1934 των μετοχών της
Τραπεζής 'Ελληνικής 'Εμπορικής Πί-

στεως διά της υπ' αριθ. 24 μερισματο-
ποδείξεως, 2) το έν δραχμών 35 καθαρ-
ών μερίσμα χρήσεως 1934 των μετοχών
της Οικονομικοτεχνικής 'Εταιρείας
«Προμηθεύς» διά της υπ' αριθ. 6 μερι-
σματοποδείξεως (παρά τη 'Εθνική Τρα-
πέζην) και 3) το έν δραχ. 28 καθαρών
μερίσμα χρήσεως 1934 των μετοχών της
Βιομηχανικής 'Εταιρείας «Ερμής» διά
της υπ' αριθ. 23 μερισματοποδείξεως
(παρά τη Τραπεζή 'Αθηνών).

Κ.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑ ΑΞΙΩΝ

Τιμαί 'Ελληνικών χρεογράφων
από 13-19-6-35

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Κατά
την λήξασαν εβδομάδα ένδιαφέρον πα-
ρουσίασαν έν των ελληνικών δανείων
μόνον τα έξης, διακυμαίνετα ως ακο-
λούθως:

1887 Μονοπωλίων £ 22, 1889 Πάγιον
21 1/2, 1924 Προσφυγικόν £ 40 3/4-40 1/2
και Κτηματικής Τραπεζής 7 % £ 86 3/4.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ (τιμαί αγοράς Τραπεζής
της 'Ελλάδος 14-20-6-35). Κατά την
λήξασαν εβδομάδα ένδιαφέρθη αξιόλο-
γος διακύμανσις των τιμών επί των κά-
τωθι έν των ξένων συναλλαγμάτων: εις
την λίραν 'Αγγλίας (524-522), το Γαλ-
λικόν φράγκον, την λιρέταν 'Ιταλίας,
το 'Ολλανδικόν φλωρίνιον, την Σουηδι-
κήν κορώναν και το Βελγικόν φράγκον.

ΣΗΜ. Λεπτομερής πίναξ της πορεί-
ας των τιμών των ξένων συναλλαγμά-
των έν 'Αθήναις δημοσιεύεται εις άλλην
σελίδα του παρόντος τεύχους.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (κλεισίμον Χρηματιστη-
ρίου 18-6-35). 'Επί Ζυρίχης 15.085,
Παρισιών 74.60, Νέας 'Υόρκης 4.9312,
Μιλάνου 5978, 'Αλεξανδρείας 97.50,
'Αμστελδάμου 7.26, Στοκχόλμης 19.
395, Βρυξελλών 29.16, Βερολίνου 12.24,
Βιέννης 26.25, Πράγας 117.87, Βαρσο-
βίας 26.06.

ΖΥΡΙΧΗ (κλεισίμον Χρηματιστηρίου
18-6-35). 'Επί Παρισιών 0.2021, Λον-
δίνου 15.07, Νέας 'Υόρκης 3.0575, Μι-
λάνου 0.252, 'Αμστελδάμου 2.0753,
Στοκχόλμης 0.7765, Βρυξελλών 0.516,
Βουκουρεστίου 0.0306, Βερολίνου 1.
2325, Βιέννης 0.573, Βουδαπέστης 0.62,
Βελγικαδίου 0.0698, Πράγας 0.1276, Σό-
φιας 0.035, Κωνσταντινουπόλεως 2.45,
Βαρσοβίας 0.578.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Τιμαί αγοράς Τραπεζής της 'Ελλάδος
Δελτίον της 19-6-35

Λίρα 'Αγγλίας	Δραχ. 865.—
Λίρα Αιγύπτου	> 872.—
Λίρα Τουρκίας	> 777.50
Εκασόφραγκον	> 685.—
Δολλάριον	> 177.25
Ρούβλιον	> 90.—
Φλωρίνιον 'Ολλανδίας	> 71.—
Μάρκον Γερμανίας	> 42.—
Κορώνα Αυστρίας	> 35.—

ΑΙ ΕΜΠΟΡΑΓΟΡΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΤΙΜΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Κλείσιμον Χρηματιστηρίου Λονδίνου
της 17-6-35

Είδος	Μετρητοίς	3 μηνών
Χρυσός καθ. σελ.	140.7	
Αργυρός πέν.	32 1/2	32 3/4
Χαλκός	31.39	31.11.3
Χαλκός ηλεκτρολ.		
Κασσίτερος	227.5.0	220.0.0
Μόλυβδος	13.13.9	13.15.0
Ψευδάργυρος	13.15.0	13.17.6

ΣΗΜ. Αί τιμαί του χρυσοῦ καὶ τοῦ
αργύρου εἶναι τῆς 6-6-35.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποθέματα ἐμπορευμάτων:

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 8ης τρέχοντος
ἐπύχον ἐν ταῖς ἀποθήκαις (ὑπόστρα
1-6) τῆς Ε.Ζ.Π. αἱ ἐξῆς ποσότητες ἐκ
τῶν κάτωθι εἰδῶν ἐμπορευμάτων:

Ζάχαρις	χιλιόγραμμα	3.894.600
Καφές	»	414.618
»	»	1.357.900
Φασόλια	»	357.565
Πιπέρι	»	20.804
Κανέλλα	»	9.500
Μπαχαρί	»	4.380
Δέρματα	»	60.000
Κακάο	»	16.000
Φανές	»	19.050
Φυστίκια	»	3.700
»	»	76.230
Μπιζέλια	»	1.000
Τσίρον	»	12.220
Λιναρόσπορος	»	95.351
Βάμβαξ	»	48.260
Βούτυρον	»	543
Λίπη ἐδάδιμα	»	1.518
Σαρδέλλες κντία	»	615
Γάλα	»	3.031
Κονσέρβες	»	2.223

ΣΤΑΦΙΔΑΓΟΡΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Δελτίον τῆς 12-6-35

Τιμαί εἰς ἀνάγκην κατὰ στατήρα ἀγγλ.
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑΙ: Μετρία ζήτησις
τόσον ἐλληνικῶν ὥσον καὶ αὐστραλιανῶν.
Ἀναφέρονται ὀλίγαι πωλήσεις
καρπού, διὰ μικρὰς ὁμῶς ποσότητας.
Ἐξαιρέσεις παρατηρεῖται δι' ἐμπόρευμα
Βοστίτης, ἡ ζήτησις τοῦ ὁποίου εἶναι
μεγαλύτερα.ΤΙΜΑΙ: Πύργου 29—29)6, Ἀμαλιά-
δος 30—30)6, Πατρῶν 31—33, Ζακύν-
θου 32)6—33, Κόρφου 34—35, Αἰγίου
40—42 καὶ γουλό 43, Αὐστραλίας 32
—42.ΣΟΥΛΤΑΝΙΝΑΙ: Ἀγορὰ χαλαρὰ γε-
νικῶς. Αἱ ὀλίγαι γενόμεναι πωλήσεις
ἀφορῶν ἐμπόρευμα Αὐστραλίας νέας
ἐσοδείας. Σουλτανίνα ἄλλων προελεί-
σεων ἀζητητοί.ΤΙΜΑΙ: Αὐστραλίας (παλαιὰς ἐσο-
δείας) 32 καὶ ἄνω, (νέας ἐσοδείας) 41
καὶ ἄνω, Κορινθίας 48—65, Κρήτης 50
—60, Σμύρνης 40—46, Περγίας 32—44,
Νοτίου Ἀφρικής 33—44 καὶ Καλλιφορ-
γίας 56.

ΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΞΙΑΙ

Τιμαί ἀγορᾶς (13—19-6-35)

Δάνεια Κτηματικῆς Τραπεζῆς 8430—
8650—8530, Δάν. Δήμου Πειραιῶς 250,
Προνομ. ὁμολ. Ν. 5985 48, Κοινὰ ὁμολ.
Ν. 5985 10, Τράπ. Ἀνατολῆς 50, Τρ.
Βιομηχανίας 27, Τρ. Κουλουνοῦνδῃ 92,
Τράπ. Νέου 160, Ἐθν. Ἀσφαλιστικῆ
7000, Γεν. Ἀσφάλεια 1100, Πανελλήν.
ἀσφάλεια 925, Ἀσφαλ. Κυκλαδικῆ 185,
Ἀσφαλ. Φοινῆς 1600, Λατομεία Ψυχι-
κοῦ 87, Ἀσπιδωτὴ Ἑλκ. 38—33, ΕΤ-
ΜΑ 1210, Ζυθοπ. Φίξ 420, Ἑλλ. Ἱπ-
ποδρομιῶν 210, Κάδμος 36—34, Σανατ.
Μελισσίων 280, Σαντ. Πεντέλης 380,
Τσιμ. Χαλκίδος 560, ΣΠΕΣ 300, Ὑδρ.
Λακωνίας 160, Πτηνοτροφικῆ 78, Λανα-
ρα—Κύρση 1200, Κλωστοῦφαντουργικῆ
170, Ὑφαντ. 385, Ἑλκ. 20, Τηλεφων.
ἐταιρ. 800, Ἐναερ. Συγκοινωνιῶν 3750,
ΕΒΕΣ 50, Ἐκάλ. 40, Καλογρέζα 35,
Καστρί 75, Λυσισμαχία 60, Μαργαρίτη
Κερκύρας 10, Ἐλαιουργ. Κερκύρας 32,
Ἐλαστικῶν 30, ΘΕΤΕΚ 35, Ἑλκ. 100,
Λάμψα 675, Ἑλλήν. Μεταλ-
λουργία 525, Τροφ. Ὀλυμπος 400, Κυλ.
Εὐαγγελιστρίας 190, Βιομηχ. Ἀπόλλων
70, Ἀλεξόπουλος 22, Ἡσάις 0.50,
Λαύρια 2.73—3, Ὁρωπού 1, Σάντας
0.50, Κάππαρη 0.50.ΣΗΜ. Τὰς τιμαίς τῶν ἀνωτέρω χρεο-
γράφων, ἀκτισθεῖσας ἐντός χρηματιστη-
ρίου, ἀναγράφονται μετ' ἐπιφύλαξης.

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ

Τιμαί ἀγορᾶς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
Δελτίον τῆς 19-6-35

Κόσμημα:	Ἀξία:
Καρατίον 12 τὸ 1 γραμ. Γαλ. φρ.	8.34
» 13 » » »	9.05
» 14 » » »	9.75
» 15 » » »	10.45
» 16 » » »	11.15
» 17 » » »	11.85
» 18 » » »	12.55
» 19 » » »	13.25
» 20 » » »	13.95
» 21 » » »	14.65
» 22 » » »	15.38
» 23 » » »	16.07
» 23 1/2 » » »	16.42
» 24 » » »	16.77

ΣΗΜ. Τὸ γαλλικὸν φράγκον ὑπολογί-
ζεται, μειωμένον κατὰ δεχ. 0.20, ἐπὶ
τῇ ἐκαστοτῇ εἰς δραχμὰς τε καὶ ἀγορᾶς
δελτίου τιμῶν ἐξωτερικοῦ συναλλάγμα-
τος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΛΕΩΝΙΔΑ Β. ΔΕΡΤΙΑΝ

Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7

Τηλέφωνον 27-732

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Στατιστικὸς πίναξ τῶν διενεργηθεισῶν
πραγμάτων ἐν τῷ Χ.Ε.Π. ἀπὸ 1—15-6-35

Εἶδος	Τόννοι	Ἀξίας δρ.
Ἀραβόσιτος	10.—	32.660
Κριθή	329.300	1.165.900
Πίτυρα	16.600	32.500
Βρώμη	108.—	495.500
Ζάχαρις	315.—	1.238.558
Καφές	147.—	3.023.046
Ὁρυζα	65.—	451.656
Κτηνάλευρα	35.800	78.400
Κομπρά	150.—	1.119.250
Σύνολον	1.176.600	7.637.470

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡ ΚΟΥΖΑΧΧΑΡΙΣ. Λονδίνον: παράδοσις
Ἰουνίου 4.6, Ἰουλίου 4.6 1/2, Ἀγού-
στου 4.6 1/2, Σεπτεμβρίου 4.6 1/2, Ὀκτω-
βρίου 4.6 1/2, Δεκεμβρίου 4.6 1/2, Ἰα-
νουαρίου 4.7, Μαρτίου 4.8 1/2.Νέα Ὑόρκη: παράδοσις Ἰουλίου 2.36
Σεπτεμβρίου 2.42, Δεκεμβρίου 2.48, Ἰα-
νουαρίου 2.33.ΣΙΤΟΣ. Λίβερπουλ: παράδοσις Ἰου-
λίου 5.2 1/4, Ὀκτωβρίου 5.3, Δεκεμβρί-
ου 5.3 1/4.Σικάγον: παράδοσις Ἰουλίου 80 1)8,
Σεπτεμβρίου 80 1/2, Δεκεμβρίου 82 5)8.Βίνιππεγκ: παράδοσις Ἰουλίου 82
3)8, Αὐγούστου 82 5)8.ΚΑΦΕΣ (Ρίου Νο 7). Νέα Ὑόρκη:
παράδοσις Ἰουλίου 4.83, Σεπτεμβρίου
4.95, Δεκεμβρίου 5.03, Μαρτίου 5.07.ΒΑΜΒΑΞ. Λίβερπουλ: παράδοσις Ἰου-
λίου 6.35, Ὀκτωβρίου 6.07, Δεκεμ-
βρίου 6.02, Ἰανουαρίου 6.02, Μαρτί-
ου 6.02.Νέα Ὑόρκη: παράδοσις Ἰουλίου 11,
66, Ὀκτωβρίου 11.35, Δεκεμβρίου 11.
39, Ἰανουαρίου 11.41, Μαρτίου 11.49.Ἀλεξάνδρεια: παράδοσις Ἰουλίου 14.
21, Αὐγούστου 12.59.ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ. Λονδίνον: παράδοσις
Ἰουλίου 6 3)16, Σεπτεμβρίου 6 3)16.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ

Αποθέματα ἐμπορευμάτων:

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 8ης τρέχοντος
ἐνυπύχον ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῆς Ε.Ζ.
Θ. αἱ ἐξῆς ποσότητες ἐκ τῶν κάτωθι εἰ-
δῶν ἐμπορευμάτων:

Σίτος	χιλιόγραμμα	250.000
Κριθή	»	2.850
Φασόλια	»	249.493
»	»	27.465
Ζάχαρις	»	16.338
»	»	2.898.595
Καφές	»	554.400
Φαρίκα	»	112.753
Ἑλκ. 543	»	543
Βούτυρον	»	55.597
Λίπη	»	5.801
Βάμβαξ	»	33.120
Τσίρον	»	416.373
Ντομάτα πολτὸς	»	14.094
Τυρὸς	»	667
Σαρδέλλες κονσέρβαι	»	248.249
»	»	2.174

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΖΟΛΔΗ

Μία σκοτεινὴ θυελλώδης νύχτα, ἐνῶ τὰ
κύματα χτύπαγαν μετ' ἰσχύος τὴν ἀκτὴν
τῆς Βρετάνης καὶ ὁ ἄνεμος ἔβρισκε τὸ
ἀπαίσιο σφύριγμα τοῦ μετ' ἰσχύος
βογγητοῦ τῆς θαλάσσης, σὺν τῷ ἡμέ-
ρα τοῦ ἱππότη Ριβαλίνου, ἡ Λευκὴ, ἡ
δελφὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κορνουάλης
Μάρκε, κρυφὰ ἀπ' ὅλους, μόνη καὶ ἔρη-
μη, μετ' ἰσχύος καὶ στήριγμα ἔσαν
πιστὸ ὑπὲρ τοῦ Ριβαλίνου, ἔφερον
σὺν ἡμέρᾳ ἑνὶ παιδί, ὥραϊο ὥπως ὁ ἡ-
λιος.Ἡ δύστυχη εἶχε γνωρίσει τὸν ἱππότη
αὐτὸν τῆς Βρετάνης σὺν τῷ παλάτι τοῦ
δελφου τῆς. Τὸν ἀγάπησε τρελλά. Μὰ
πρὶν προφτάσει νὰ τοῦ πῇ τὴν μεγάλη
ἀλήθεια, ὁ ἱππότης πέθανε.Γιὰ τὴν προλάβῃ τὸ σκάνδαλο καὶ τὴν
ντροπὴν, ἡ Λευκὴ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκα-
ταλεῖψῃ τὸ παλάτι καὶ ἀναγκάζεται νὰ
ἀφῇ τὴν ἐγκαταλεῖψῃ τὴν Ἀγγλίαν,
καὶ νὰ πᾶ σὺν τῷ ἀπόμορῳ πύργῳ τοῦ
προσφιλοῦς τῆς νεκροῦ, σὴν Βρετάνην,
μακριὰ ἀπ' τοὺς δικούς τῆς, συντρο-
φεμένη μόνον ἀπὸ τὴν γλυκίαν ἀναμνή-
σιν τοῦ παρελθόντος καὶ ἀπὸ τὴν ἀγῶ-
νιστὴν τοῦ παρὸντος (82 5)8).ΚΑΦΕΣ (Ρίου Νο 7). Νέα Ὑόρκη:
παράδοσις Ἰουλίου 4.83, Σεπτεμβρίου
4.95, Δεκεμβρίου 5.03, Μαρτίου 5.07.
ΒΑΜΒΑΞ. Λίβερπουλ: παράδοσις Ἰου-
λίου 6.35, Ὀκτωβρίου 6.07, Δεκεμ-
βρίου 6.02, Ἰανουαρίου 6.02, Μαρτί-
ου 6.02.Νέα Ὑόρκη: παράδοσις Ἰουλίου 11,
66, Ὀκτωβρίου 11.35, Δεκεμβρίου 11.
39, Ἰανουαρίου 11.41, Μαρτίου 11.49.
Ἀλεξάνδρεια: παράδοσις Ἰουλίου 14.
21, Αὐγούστου 12.59.ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ. Λονδίνον: παράδοσις
Ἰουλίου 6 3)16, Σεπτεμβρίου 6 3)16.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ

Αποθέματα ἐμπορευμάτων:

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 8ης τρέχοντος
ἐνυπύχον ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῆς Ε.Ζ.
Θ. αἱ ἐξῆς ποσότητες ἐκ τῶν κάτωθι εἰ-
δῶν ἐμπορευμάτων:

Σίτος	χιλιόγραμμα	250.000
Κριθή	»	2.850
Φασόλια	»	249.493
»	»	27.465
Ζάχαρις	»	16.338
»	»	2.898.595
Καφές	»	554.400
Φαρίκα	»	112.753
Ἑλκ. 543	»	543
Βούτυρον	»	55.597
Λίπη	»	5.801
Βάμβαξ	»	33.120
Τσίρον	»	416.373
Ντομάτα πολτὸς	»	14.094
Τυρὸς	»	667
Σαρδέλλες κονσέρβαι	»	248.249
»	»	2.174

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ χώρα εἶ-
χε πᾶν ἐλευθερωθῇ. Ὁ Τριστάνος ἔ-
γινε τὸ ἰνδαλμα τοῦ λαοῦ καὶ ὁ βασι-λέως βασιλεὺς Μάρκε νὰ πάρῃ γιὰ γυ-
ναῖκα τοῦ τῆς Ἰζόλδης, ὥστε καὶ ἡ δια-
δοχὴ τοῦ θρόνου μετ' ἰσχύος γάμον αὐτὸν
νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ οἱ πόλεμοι μεταξὺ
τῶν δύο χωρῶν νὰ καταπαύσων. Ὁ
βασιλεὺς, χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῇ, τ'
ἀποφασίζει.Μέσ' σὺν θαυμάσιον καράβι, ποὺ γορ-
γὰ φέρει τὴν Ἰζόλδην ἀπὸ τῆς Ἰρλαν-
δίας σὺν βασιλείῳ τοῦ μέλλοντος συζύγου
τῆς, ἡ νεαρὰ κοπέλλα μένει ἀποτραβηγ-
μένη μετ' ἰσχύος τῆς μοῖρας τῆς.
Μετ' ἰσχύος καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξι, δέ-
χθηκε τὴν νέα στροφὴν τῆς μοῖρας τῆς.Μέσα σὺν εἶναι τὴν ὁμῶς, ὁ ἥλιος εἶ-
χε σβύσει πᾶν γιὰ πάντα. Γιὰ πάντα ἔ-
πλησε εἶχε σβύσει ὁ ἥλιος μέσ' σὴν
ψυχὴν τοῦ Τριστάνου. Σὺν εἶπε τὴν ἄ-
πόφασιν τοῦ βασιλέως καὶ κυροῦν τοῦ γιὰ
τὸν γάμον αὐτὸν, δὲν μύλησε. Μάλιστα
ὁ ἴδιος ἐπῆγε νὰ παραλάβῃ τὴν Ἰζόλδην,
ὡς ἐπίσημος ἀπεσταλμένος τοῦ, γιὰ νὰ
τοῦ τὴν φέρῃ.Καὶ τώρα, ἀποτραβηγμένος ἀπὸ αὐτὸς
σὺν μίαν ἀκρὴν τοῦ καραβιοῦ, μετ' ἰσχύος
βλέμμα κυττάζει πρὸς τὸ πέλαγος.
Ἡ Ἰζόλδη ὁμῶς δὲν μπορεῖ πᾶν νὰ
κρατηθῇ. Κάτι ἀνεβαίνει καὶ τὴν πνί-
γει. Καταριέται τὸ καράβι, καταριέται
καὶ αὐτὴν τὴν μαγικὴν τέχνην ποὺ τῆς ἔ-
μαθε ἡ μητέρα τῆς. « Ἀνοίξε! φωνάζει
στὴν πιστὴν τῆς δούλην, τὴν σκηνὴν νὰ
πάρῃ ἀέρα! Ἡ καρδιά μου μ' ἀφίνει! »Καθὼς ὁμῶς ἀνοίγει ἡ σκηνή, βλέπει
στὴν ἄλλην ἀκρὴν τὸν Τριστάνον. Καὶ τὰ
χέλια τῆς, ἀβλαβὴ προφέρουν αὐτὰ τὰ
λόγια: « Γιὰ μετ' ἰσχύος, μὰ καὶ χα-
μένους γιὰ πάντα, ὑπέροχος καὶ δυνατός,
γενναῖος καὶ ἀνάνδρος! Καρδιά δοσι-
μένη σὺν θανάτῳ! » Ὅσο πλησιάζει τὸ
καράβι, τόσο ἡ Ἰζόλδη νοιώθει νὰ με-
γαλῶνι καὶ ἀγωνία καὶ ἡ ταραχὴ ποὺ τὴν
κατέχουν. Ἐχει πάρει πᾶν τὴν ἀπόφασιν
τῆς. Διατάζει τὴν Μπραγκιένη νὰ τῆς ἔ-
τοιμάσῃ μέσα σὲ χρυσοῦ ποτήρι τὸ ποτὶ
τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖο θὰ φέρῃ τὸν ἐξί-
λαστο καὶ τὴν συμφιλίωσιν! Γιὰ νὰ τὸ
πῇ αὐτὴ καὶ αὐτὸς, ποὺ τῆς ὀρεῖται
καποτὲ αἰωνία πίστι καὶ εὐγνωμοσύ-
νη! Ἀδύνατον ἡ πιστὴ δούλη κλαίει καὶ
δύρεται. Δὲν μένει πᾶν πολλὰ καιρὸς.
Τὸ καράβι σὲ λίγο θ' ἀράξῃ. Καλεῖ
τὸν Τριστάνον σὴν σκηνὴν τῆς. Καὶ ἐκεῖ
τοῦ δίνει μετ' ἰσχύος τῆς νὰ πῇ ἀπ' τὸ
φοβερό ποτό. Ἀπ' τὸ ἴδιο ποτήρι πίνει
καὶ αὐτὴ. Ἡ πιστὴ ὁμῶς δούλη, ἀντὶ νὰ
τοὺς παρασκευάσῃ τὸ ποτὶ τοῦ θανάτου,
τοὺς ἐτοίμασε τὸ φίληρον τοῦ ἔρωτος.Καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, βρί-
σκονται ἀεὶ ἀπὸ τὸν ἑνα σὴν ἀγκαλιὰ
τοῦ ἄλλου. Τὸ καράβι ὁμῶς ἐφθασε καὶ
οἱ δύο ἐρῶνται πρὸς καὶ χωριστοὶ.
Ἀπ' τὴν στιγμήν ὁμῶς ἐκείνην, ὁ ἑνας δὲν
ἔξ πᾶν παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἄλλον. Ἡ
κρυφὴ ὁμῶς ἀγάπη τοὺς γρήγορα

προδόθηκε. 'Ο βασιλιάς ακούοντας τα λόγια του Ιππότη Μελό, που ήξερε τον έρωτα του Τριστάνου για την 'Ιζόλδη και που φανόυσε τον Τριστάνο, μπήκε άξαφνα ένα βράδυ στον κήπο και βρήκε τους δυο έραστές μαζί. Τα λόγια που τους είπε άφησαν να φανή όλη ή λύπη του για την προδοσία του πολυαγαπημένου του Τριστάνου. 'Ο Μελό όμως δεν θέλει να χάση την ευκαιρία. Τραβά γοργά το σπαθί του να χτυπήση. Καί ένφ' ό Τριστάνος, τραβώντας κι' αυτός το σπαθί του ερχνεται άπάνω στον Μελό, πέφτει θανάσιμα πληγωμένος.

'Ο πιστός υπηρέτης Κούρβενάλ παίρνει με σαραγμύ τον κύριο του και φέρνει στην πατρίδα του, στην Βρετάνη, στον πατρικό πύργο. 'Ο Τριστάνος, ξαπλωμένος στην αλή του πύργου, σβύνει σιγά-σιγά. Μιά λυπητερή μελωδία που παίζει ένας βοσκός στη φλογέρα του άκούεται από μακριά. Μόνο ή 'Ιζόλδη μπορούσε να γλυκάνη τις τελευταίες του στιγμές. 'Ο πιστός υπηρέτης έστειλε και την έκάλωσε κρυφά.

'Ο Τριστάνος την περιμένει. Καί όταν άκούη πως φάνηκε μακριά στον όρizzόντα ένα πλοίο, παίρνει, θαρρείς, καινούργια ζωή. 'Η 'Ιζόλδη έρχεται και ό άγαπημένος της πεθαίνει προσφέροντας τ' όνομά της. 'Εκείνη ή στιγμή φθάνει και ό βασιλιάς Μάρκε με την ακολουθία του για να συγχωρήση τους δυο έραστές και τους κάνει εύτυχισμένους. 'Η 'Ιζόλδη όμως δεν άνήκει πιά σε τούτον τον κόσμο. Κυττάζοντας το σώμα του Τριστάνου, του μιλεί με τα πιο τρυφερά λόγια. Δεν έχει πιά μπροστά της το άβυχο κομμάτι του πολυαγαπημένου της. Τόν βλέπει ν' άνιψώνεται στα σύγνια, περιβαλλόμενος από ένα θείο φως. Καί τότε ακολουθεί στην άλλη ζωή, ένωμένη έτσι διά του θανάτου για πάντα μαζί του...

□□□

Όταν σ' όλόκληρον τόν Μεσαίωνα και στους νεότερους ακόμη χρόνους ήθελαν να μιλήσουν για την ύψιστη έρωτική εύτυχία, αλλά και για τόν πιο βαθύ έρωτικό πόνο, δεν είχαν παρά να προσφέρουν τα δυο αυτά όνόματα: Τριστάνος και 'Ιζόλδη. Δεν ύπηρεζαν μάτια που να μην έδακρυσαν και καρδιές που να μην έχτυπουν πιο δυνατά στο άκουσμα της θλιβερώς αυτής έρωτικής ιστορίας. 'Απ' τα λαμπρά παλάτια των ευγενών και άρχόντων, ως τις πιο φτωχικές καλύβες των ύποτελων, μεταξέχονταν και του 13ου ίδιως αιώνας, δεν άκουες, όταν ήθελαν να εύχηθούν κανένα στον έρωτα, παρ' αυτά τα λόγια: «ν' αξιωθής ν' άγαπήθης όπως ό Τριστάνος».

Στις συγκεντρώσεις, στις γιορτές και στα πανηγύρια οι πλανόδιοι μουσικοί, οι ραψωδοί και οι τροβαδούροι έψαλαν και τραγουδούσαν σε λυπητερό ήχο τή «τραγουδιό» αυτό της φλογερής αγάπης, που σιγά-σιγά, από στόμα σε στόμα, από τραγουδιστή σε τραγουδιστή, από τόπο σε τόπο, άπ' την Ουαλλία πρώτη, την χώρα που τις ψηλές βουνοκορφές και τα πολλά βοτάνια, πέρασε στην Γαλλία και άπ' εκεί σ' όλες τις άλλες χώρες της Ευρώπης.

Δυο μύθοι χρησίμευσαν στον ποιητή, για την δημιουργία του «Τριστάνου και της 'Ιζόλδης». 'Ο καθάρος Κελτικός μύθος του «Τριστάνου», ό οποίος βασίζεται σε γεγονότα, που κάποτε έλαβον πράγματι χώρα, και ό μύθος της «Κόρης με τα χρυσά μαλλιά» που έχει την

προέλευσή του γαλλική. Ένα περιότερο, λέει ό μύθος αυτός, άφησε μια φορά να πέση μπροστά από έναν βασιλιά, μια χρυσάφενια τρίχα που κρατούσε με τό ραψόφους του.

'Ο βασιλιάς σάν μαγεμένος, ώρκίστηκε να πάρη για γυναίκα του την κόρη εκείνη στην οποία άνηκε ή τρίχα αυτή. Που να την εύρη όμως; Ποιος άρα γε φοβερός δράκοντας να φύλαγε την καλή του; Ακούοντας τις συμβουλές των αλικών του, που μισούσαν τόν πιο ώμορφο και γενναίο Ιππότη του βασιλείου του, άναθέτει σ' αυτόν να πάη να εύρη και να τού φέρη την νέα.

Τό παλληκάρι φεύγει και κατορθώνει με άπειρους κινδύνους να βρή την κόρη. Στο τέλος όμως, αντί να την πανδρεύθ ή βασιλιάς, την παίρνει αυτός για γυναίκα του. 'Ο δημιουργός του «Τριστάνου και της 'Ιζόλδης» κρατεί ως βάσι τον Κελτικό πάντοτε μύθο. Καί δίδει μιαν τραγική λύσι. 'Ο νέος και ή νέα, δηλαδή ό Τριστάνος και ή 'Ιζόλδη, δεν παίρνουνται, αλλά πεθαίνουν. Πθαίνουν, γιατί άγαπήθηκαν, ένφ' δεν έπρεπε ν' άγαπηθούν, ούτε και μπορούσαν ποτέ να έννοθούν, άφού ή κόρη ήταν προσωρισμένη για τόν βασιλιά και κύριο εκείνου, που πήγε να τού την φέρη.

Στόν μύθον αυτόν, ό οποίος φθάνει πίσω έως τό έτος 1150 περίπου, έδωσε μιαν άνωτερη ποιητική πνοή ό Γκότφριδ φόν Στράσμπουργκ, ό μεγάλος ποιητής τών Μέσων Χρόνων. Πήρε τό θέμα αυτό και έδημιούργησε ένα πραγματικό έπος. 'Οχι μόνο με τό ύφος και την δύναμη της ποιητικής του έκφράσεως, όχι μόνο με την μαγεία του λεκτικού και τού ύφους του, αλλά πρό πάντως με την βαθύτερη ψυχολογική σημασία που έδωσε σε εκείνο τόν μύθον τό σημείο, που αποτελεί άναμφισβητήτως ή βάσι αυτού: τόν έρωτα. Τόν μοιραϊόν, τόν δολέθριο, τόν «άνικτον μάχαν». Τόν έρωτα που ένώνει σφιχτά δυο άπαρξεις και που δεν γνωρίζει τί θα πη οικογένεια και κοινωνία, που δεν γνωρίζει τί θα πη τιμή, ζωή και θάνατος. Τόν έρωτα, ό οποίος, όπως λέγει ό ίδιος ό Γκότφριδ φόν Στράσμπουργκ, «ένώνει μέσ' την ίδια καρδιά γλυκύνον πόνο και πικρή χαρά, ύψιστην εύδαιμονία και άνήκουστη θλίψη, μαύρον θάνατο και θεία ζωή».

Όπως όμως όλα τα πράγματα στον κόσμο αυτόν έρχονται και άντιπαρέρχονται, έτσι και ό μύθος του Τριστάνου και της 'Ιζόλδης, που έπί τόσους αιώνας έκανε τους ανθρώπους να κλαίν στο άκουσμά του, που έπί τόσους αιώνας έλάφρωνε τόν πόνο εκείνων που πραγματικά πονούσαν, έπεσε σιγά-σιγά με την πάροδο του χρόνου στην ληρμονία.

Ένα θείο μόνο πνεύμα μπορούσε να έμφυσηση ζωγόνο πνοή, μπορούσε να εύνηση άπ' έτσι τον βαθύ τόν λήθαργο, που τό είχαν πέσει οι αιώνες, τό παλητό το παραμύθι.

Μιά μεγαλοφυΐα μόνο μπορούσε να δώση νέα ζωή στο γέριμο, στο κουρασμένο και χλωσιεποιημένο έρωτικό αυτό τραγούδι, ζωή τέτοια που να μην σβύση ποτέ πιά.

Και την ζωή αυτή, την αιώνια, την έδωσε ένα από τα δυνατότερα και φωτεινότερα πνεύματα τού περασμένου αιώνας: ό Ριχάρδος Βάγκνερ.

Είναι γνωστό πως ό Βάγκνερ διάλεγε τα θέματα του για την δημιουργία των μελοδραμάτων και μουσικοδραμάτων του, από τόν κόσμο τών μύθων, άπ' την «παράδοση».

'Ο ίδιος άλλως τε κάποτε έγραφε:

«Εκείνα μόνο τα θέματα παίρνω, που μπορώ να τα φαντασθώ στο ίδιο ύψος, στο ίδιο επίπεδο, τόσο από άπόψεως ποιητικού, όσο και από άπόψεως μουσικού περιεχομένου. Πριν γράψω έναν στίχο, ή πριν έτοιμάσω μια σκηνή, βρίσκομαι ήδη στον μουσικό δημιουργικό μου δρόμο, έχω ήδη μέσα στο μυαλό μου όλους τους ήχους, όλα τα χαρακτηριστικά μουσικά θέματα, ούτως ώστε, όταν έχω γράψει τους στίχους και τακτοποιήσι τις σκηνές, για μένα ή κυριαρχία έργασια έχει πλέον γίνει. Γι' αυτό όμως και τα θέματα που διαλέγω δεν έπιδέχονται παρά μονάχα μουσική επεξεργασία» δεν θα μεταχειρίζομαι ποτέ ένα θέμα που θα μπορούσε να σταθ ή πόλυτα και ως δράμα, χωρίς την συνδρομή της μουσικής. Καί εάν έργο τού σημερινού δραματικού ποιητού είναι να έξετάξη από της ήθικης σκοπιάς τα γεγονότα της ζωής και να διυλίξη τα διάφορα άντικρουόμενα συμφέροντα τού ύλικού μας κόσμου, έργο τού μουσικού δραματικού ποιητού είναι, τα θεία εκείνα ποιήματα, τα οποία πηγάζουν από μουσική, άνασπώληθη άποκλειστικά μ έναν άνθρωπο, ό οποίος ήρθε στη μοναχία μου σάν δώρο έξ ουρανού: είναι ό 'Αρθούρος Σοπενχάουερ, ό μεγαλύτερος φιλόσοφος από την εποχή τού Κάντ. 'Η κυρ:αρχούσα δοξασία του, ή τελική άγνοια της βουλήσεως για τη ζωή, είναι πράγματι τρομακτική, άλλ' όμως ή μόνη που φέρνει την άπόλυτρωσι. 'Οταν σκέπτομαι τις θύελλες που χτύπουν στην καρδιά μου, όταν σκέπτομαι τις άπεγνωσμένες προσπάθειές μου στη ζωή, τώρα ακόμη, όταν ή θύελλα δύναμής μου γίνεται λαίλαψη, μόνο ένα πράγμα βρήκα που με καταπραίνει και που με κάνει να βρισκό τον ύπνο μου κατά τις άτέλειωτες νυχτιές: ό ελλικρινής, ό πραγματικός πόθος τού θανάτου. Θα ήθελα την άπόλυτη άνιπαρξία, τό άπόλυτο μηδέν, τό τέλος όλων τών όνείρων, την μοναδική και αιώνια άπόλυτρωσι».

Παίρνοντας όμως ό Βάγκνερ τα θέματα για τις όπερές του άπ' τις παλιν, γερμανικές ιδίως, «παράδοσεις», δεν άρκείται στο ξαναζωντανά του τών μύθων. Ούτε και περιορίζεται στο εζ' ύπαρχής δεδομένο». Μπαίνει βαθεία μέσα στο ποιήμα, κυττάει να βρή εκείνα που έπρεπε να φαίνονται στην πρώτη γραμμή, κυττάει να βρή νέες ψυχολογίες, να βρή τους βαθύτερους λόγους και τις αίτιες που κινούν τους ήρώας του και δημιουργούν την δράσι.

'Ο τοπικός και χρονικός καθορισμένος μύθος, γίνεται μια δημιουργία εκτός χρόνου και τόπου. Γίνεται ένα σύμβολο που άγκαλιάζει όλην μας την ύπαρξη.

Ετσι και με τό μύθο του Τριστάνου και της 'Ιζόλδης. Έχοντας πάντοτε ως βάσι τό έπος τού Γκότφριδ φόν Στράσμπουργκ, ό Βάγκνερ γράφει τό όμιον μουσικοδραμά του, δίνοντας όμως έντελώς νέα μορφή στην κεντρική ιδέα τού μύθου, αλλάζοντας από την βάσι της την ψυχολογία τών ήρώων του.

Δυο πράγματα επέδρασαν άπόλυτα στον συνθέτη και τόν ώθησαν ώστε να δώση την βαθύτερη ψυχολογική κατεύθυνσι που έδωσε στο άριστουργήμα του αυτό, δυο πράγματα που ξεπηδούσαν άμεσα άπ' τόν αιώνη άνθρωπο πόνο, άπ' την ματαιότητα τού κόσμου τούτου, άπ' την διαρκή και άπεγνωσμένη πάλη τού ανθρώπου με την άδυσώπητη μοίρα. 'Ο σφοδρός έρως του για την Ματθίλδη Βέσσεντονκ, την γυναίκα τού φίλου και ετεργέτη του 'Οττο Βέσσεντονκ και οι άπαισιόδοξες δοξασίες τού φιλοσόφου Σοπενχάουερ.

Και ως προς τόν έρωτά του με την γυναίκα αυτή, τόν «άγγελό της άληθείας», όπως την άποκαλούσε, από πολλ νωρίς κατάλαβε, πως μια έπισφράγις του, δια της έννώσεώς των, ήταν έντελώς άδύνατος. 'Η γυναίκα αυτή ήταν σθένος φίλου και ετεργέτου του. Έπρεπε λοιπόν για τόν λόγον αυτόν να χωρήση από την Μούσα του και να γενθ ή έως τό τέλος τό πικρό ποτήρι ένός όνειρου που ποτέ δεν μπορούσε να εκπληρωθ ή.

Απαράλλακτα, όπως ό έρως τού Τριστάνου για την 'Ιζόλδη. 'Αφού στην

ζωή μου όλη, έγραφε κάποτε στον Λίστ, δεν έννοιωσα ποτέ την πραγματική εύτυχία, που χαρίζει ό έρως, θα ύψώσω στο όνειρο αυτό, τό ωραιότερο άπ' όλα τα όνειρα, ένα μνημείο, όπου ό έρως θα ίκανοποιείται άπόλυτα, άπ' την μια άκρη έως την άλλη. Σχεδίασα μέσ' στο μυαλό μου τόν «Τριστάνο και την 'Ιζόλδη»: Είναι μια μουσική σύλληψις τόσο άπλη, αλλά και τόσο δυνατή, τόσο ζωντανή, όταν τελειώσω τό έργο αυτό, θα σκεπασθώ με τό μαύρο πέπλο, για να πεθάνω!» Τό ίδιο γράμμα τού Βάγκνερ προς τόν Λίστ μας δείχνει πόσο επέδρασε ή πεσσιμιστική φιλοσοφία τού Σοπενχάουερ στον συνθέτη: «Δίπλα στη μοναχία, άπασπώληθη άποκλειστικά μ έναν άνθρωπο, ό οποίος ήρθε στη μοναχία μου σάν δώρο έξ ουρανού: είναι ό 'Αρθούρος Σοπενχάουερ, ό μεγαλύτερος φιλόσοφος από την εποχή τού Κάντ. 'Η κυρ:αρχούσα δοξασία του, ή τελική άγνοια της βουλήσεως για τη ζωή, είναι πράγματι τρομακτική, άλλ' όμως ή μόνη που φέρνει την άπόλυτρωσι. 'Οταν σκέπτομαι τις θύελλες που χτύπουν στην καρδιά μου, όταν σκέπτομαι τις άπεγνωσμένες προσπάθειές μου στη ζωή, τώρα ακόμη, όταν ή θύελλα δύναμής μου γίνεται λαίλαψη, μόνο ένα πράγμα βρήκα που με καταπραίνει και που με κάνει να βρισκό τον ύπνο μου κατά τις άτέλειωτες νυχτιές: ό ελλικρινής, ό πραγματικός πόθος τού θανάτου. Θα ήθελα την άπόλυτη άνιπαρξία, τό άπόλυτο μηδέν, τό τέλος όλων τών όνείρων, την μοναδική και αιώνια άπόλυτρωσι».

Σ' αυτήν την ψυχολογική κατάσταση ό Ριχάρδος Βάγκνερ έγραψε τόν Τριστάνο και την 'Ιζόλδη. Άφήρεσε από τόν μύθο τα άτέλειωτα έπεισόδια και κάθε τι που δεν είχε κεφαλαίωδη σημασία, μπαίνοντας έτσι ευθύς έξ άρχής μέσα στην καρδιά του. Τό μουσικοδράμα άρχίζει άπ' εκεί που ό Τριστάνος φέρνει με τό πλοίο την 'Ιζόλδη από την 'Ιρλανδία στην Άγγλία, στην Κορνουάλη, για να τελήση τους γάμους της με τόν βασιλέα Μάρκε.

Κάτω από τό στίβαδό χέρι τού Βάγκνερ τό άπλό αυτό έρωτικό παραμύθι γίνεται μια ιδέα που εκπορεύεται άπ' τις άνώτερες, τις άκατανίκτης και αιώνιες εκείνες δυνάμεις, που ρυθμίζουν την ζωή μας εδώ κάτω στην γή. 'Ο Τριστάνος και ή 'Ιζόλδη δεν είναι πλέον δυο πρόσωπα ώρισμένα, δυο χαρακτήρες ξεχωριστοί. Καί οι δυο μαζί συμβολίζουν τό Πάθος που ακολουθεί τόν μοιραϊόν δρόμο του, την Ψυχή στην διαρκή της τάσι και προσπάθεια για την άπόλυτρωσι.

Και οι δυο μαζί συμβολίζουν τόν έρωτα, που χωρίς καμμία να μπορεί να τόν σταματήση δύναμις, φθάνει στις άνώτατες και ύπερκόσμιες σφαίρες, στο άνώτατο εκείνο σημείο, που την μοναδική ίκανοποίησι, την ύψιστη και αιώνια έπισφράγις τού βρίσκει πιά στην τελεία έκηθένισι.

Γι' αυτό ό Τριστάνος και ή 'Ιζόλδη ποθούν τόν θάνατο. Νοιώθουν πως τις καρδιές τους τις χωρίζει στην ζωή ένας κόσμος ψεύτικος.

Γιά να βρούν την άπόλυτη εύτυχία και την γαλήνη, για να κατορθώσουν να ένώσουν τις δυο ξεχωριστές άπαρξεις τών σε μέ, για να καταργήσουν κάθε άτομικότητα, κάθε άδιπαρξία, ή οποία έμποδίζει να φθάσουν τό ποδομένο 'Ενα, πρέπει να περάσουν από τό φώς της 'Ημέρας στην αιώνια Νύχτα, να τα έννοήση.

άπό την Ζωή στο σκοτεινό βασίλειο τού Θανάτου!

Με πόση δύναμι έκφράσεως άκούμε από τό στόμα τών δυο έρωτευμένων την τραγική αυτήν αλήθεια, στην ύπεροχη έρωτική δυοδία της δευτέρας πράξεως, που ύψώνεται σάν έπίκλησις και δέσις συνάμα, μέσα από τό μυρωμένο άνοιξιάντικο νυχτερινό αέρακι, στα σύγνια:

«'Ο! νύχτ' αγάπης,
σκέπασέ με,
να ξεχάσω,
πως ύπάρχω»
στα φτερά σου
σηκώσέ με
λύτρωσέ με,
άπ' την ζωή!

□□□□□□□□□□

«Ετσι πάντα
ένωμένοι,
ας έκλείναμε
τά μάτια,
δίχως τρέμος,
δίχως τέλος,
δίχως πλέον
ξυπνημό!

Νύχτα αιώνια
γλυκιά νύχτα
όλο άγνόνη!

Νύχτ' αγάπης».

Πολλοί νομίζουν, ότι ό έρως τού Τριστάνου και της 'Ιζόλδης όφείλεται στο φίλτρο που τούς παρεσκεύασε ή πιστή δούλη και άπ' τό όποιο ήπιαν και οι δυο. 'Ο μύθος, μάλλον συντηρεί ύπέρ της άπόψεως αυτής.

'Ο Βάγκνερ όμως ξεκαθαρίζει τα πράγματα. 'Η αγάπη τού Τριστάνου και της 'Ιζόλδης γεννήθηκε την εποχή που ή τελευταία γιάτρευε τόν Τριστάνο στο παλάτι τού πατέρα της, στην 'Ιρλανδία, άπ' την φοβερή πληγή του. Με κύττα-ξ, λέγει ή 'Ιζόλδη για τόν Τριστάνο, στα μάτια και τό σπαθί... έπεσε άπ' τα χέρια μου».

Κανείς όμως από τους δυο δεν μίλησε στον άλλον για αγάπη. Καί οι δυο φύλαγαν βαθεία μέσα τους τό φλογερο αίσθημα, που τούς έκαie τα σωθικά.

Έν τούτοις, ή φωτιά αυτή δεν μπορούσε να μένη για πολλήν καιρό κρυμμένη. Όταν ή 'Ιζόλδη βλέπη ότι αυτός που της ώρκίστηκε πίστι αιώνια και που τόν άγαπά τρελλά, την οδηγεί ό ίδιος σε έξνο μισσητό νυφικό κρεββάτι, άποφασίζει να πεθάνη μαζί του, πίνοντας τό ποτό τού θανάτου. 'Ο Τριστάνος από την άλλη μεριά, παίρνοντας τό ποτήρι από τα χέρια της 'Ιζόλδης για να πιή ήθελε τό μαγικό ποτό που θα τόν έξιλώση για τόν πόνο τού μνηστήρες της, καταλαβαίνει ότι ή 'Ιζόλδη τόν άγαπά και ότι αυτό τό ποτό, είναι τό ποτό τού θανάτου. Καί με έννομοσύνη τό δέχεται, άφού ή αγάπη τους ήταν καταδικασμένη να μένη αιώνιως κρυμμένη. 'Από τό κατώφλι όμως τού θανάτου ξεπήδησε με όλην της την λαμπρότητα ή φλόγα της αγάπης.

Τό φίλτρο τού έρωτος, με τό όποιο άντικατέστησε ή πιστή δούλη τό ποτό τού θανάτου, δεν προκαλεί τό έρωτικό πάθος, αλλά τό άποκαλύπτει.

Τίποτε τό μαγικό, τό τεχνητό και τό ψεύτικο δεν ύπάρχει στην αγάπη τού Τριστάνου και της 'Ιζόλδης. Για τόν Βάγκνερ τό φίλτρο τού έρωτος είναι τό σύμβολο της ανθρώπινης άμβλύτητας, της ανθρώπινης άδυναμίας, ώρισμένα πράγματα που άνάγονται στον ψυχικό πόνο, που περάσαν από τό πικρό και τό έννοήση.

Πράγματι! μιά τέτοια αγάπη, όπως τού Τριστάνου και της 'Ιζόλδης, που ζητεί την έπισφράγις της στην τελεία έκηθένισι, είναι πράγμα έξνο και καθολικής άκατάληπτο για τους πολλούς. Γι' αυτό και πρέπει διά τού έρωτικού φίλτρου να περιβληθ ή μαγική, μυστηριώδη, άνεξιχνίαστη και ύπερφυσική δύναμις.

Τό μουσικοδράμα αυτό τού Βάγκνερ στέκεται άναμφισβητήτως στην κορυφή τών δημιουργικών του έργων.

'Η ποιητική του δύναμις, ή γλώσσα, ή μουσική, ή δράσις, όλα τέλος πάντων αποτελούν ένα σφιχτοδεμένο σύνολο, άποτελούν αυτό τό έρωτικό δράμα έν όλη τη κυριολέξια τών λέξεων. Καί μέσα άπ' αυτήν την ένότητα και την άπίστευτη ίσορροπία ξεπηδά ή μουσική, ή αιώνια αυτή γλώσσα της άνθρωπότητας, φορέας τού συναισθηματικού μας κόσμου.

'Η μουσική στο έργο αυτό παίζει πρωτεγοντα ρόλο. Πως όμως; 'Οχι έν τών έξω προς τα μέσα, άλλ' έν τών μέσα προς τα έξω. Ένφ' δηλαδή αποτελεί ένα όλον με τα λόγια, έν τούτοις εκεί που αυτά στέκονται άνίκανα να έκφρασουν κάτι, έρχεται αυτή και, ή συμπληρώνει ή μιλά μόνη, χωρίς την βοήθειά τους.

'Η μουσική μές άποκαλύπτει τόν έσωτερικό κόσμο τών ήρώων. Αύτη κατορθώνει να εισχωρήση εκεί που ή ποιήσις μόνη δεν θα μπορούσε ποτέ να τό επιτύχη και να μς παρουσιάση σάν σε άνατομικό πλάνο (ίσως ή έκφρασις είναι έν προκειμένο πολύ πεζή, πάντως όμως ή πιο παραστατική), τό βαθύτερο είναι τών δρώντων προσώπων. 'Ο Τριστάνος και ή 'Ιζόλδη για να μς κάνουν κοινωνούς της ψυχικής των καταστάσεως, μόνο στην μουσική βρίσκουν πλέον καταφύγιο. Καμμία άλλη ανθρώπινη έκδήλωσις δεν μπορεί να μιλήση φωτεινότερα άπ' την μουσική για τό βασίλειο τού σκότους, τό όποιο ζητούν και ποθούν οι δυο έρωτευμένοι.

Μόνη ή εισαγωγή τού άριστουργήματος αυτού άρκεί για να έχουμε άνάγκη μς μιστούς μας όλον τόν ύλικό και ύλο κόσμο τού δράματος. 'Από τις πρώτες νότες, από τις πρώτες συγχωρίες, νοιώθουμε καταβαθ να τόν μοιραϊόν χωρισμόν εδώ κάτω στην γή τού Τριστάνου και της 'Ιζόλδης. Καί ένφ' τό παρόφορο αίσθημα, όσο προχωρεί ή εισαγωγή, σάν τα κύματα της θαλάσσης, που άρχίζει να τα χτυπά δυνατός αέρας, όλα και φουσκώνει, ένφ' έχει φθάσει πλέον στο ζενιθ της έντάσεώς του, έν τούτοις δεν ξεσπά ποτέ, δεν βρίσκει ποτέ την λύσι του σε μια βασική και τελική συγχωρία, σύμβολο και αυτό τού θγωνιόδους έρωτήματος, στο όποιο καμμία δεν δίδεται άπάντησις, σύμβολο τού φλογερού έρωτικού πάθους, για τό όποιο όμως στην Ζωήν αυτή δεν ύπάρχει, άλλοιμονο! έκπλήρωσις και ίκανοποίησις.

Ίσως πολλοί να βρίσκουν την ψυχολογία τών ήρώων τού μουσικοδράματος αυτού περιεργή, αν όχι νοσηρά. Ίσως να μην μπορούν να συλλάβουν τό έως που μπορεί να οδηγήση ένα μεγάλο αίσθημα και μία ύπερρομαντική φύσις.

Όπως όμως και έν έχη τό πράγμα, και για τους αισιοδόξους και για τους άπαισιόδοξους της Ζωής, δεν παύει τό άριστουργήμα αυτό ν' αποτελεί ένα ύψιστο έρωτικό τραγούδι.

Δεν παύει ό δημιουργός του να είναι ό γέρο-πλάτσος, κάτω άπ' τό πικρό φύλλωμα τού όποίου ή μικρή τριστάνο

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΜΗΝΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ, ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ. ΠΑΙΔΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

«Αν ο 'Απρίλης είναι ο μήνας που περιλαμβάνει τη Μ. Εβδομάδα των Παθών του Χριστού, ο 'Ιούνιος είναι ασφαλώς ο μήνας των παθών της νέας γενεάς, και προ πάντων της εφηβικής, που πρόκειται να εγκαταλείψει την τάξη του μαθητευομένου για να μπει μέσα στο στίβο της βιοπάλης.

Και για να μπορέσει να εισχωρήσει σ' αυτό το στίβο, της χρειάζεται το εισιτήριο που θα πάρει, αφού εξεταστεί κι αφού ξυριστούν οι ικανότητές της και βαθμολογηθεί ανάλογα. Όλος ο άγαντας της νεολαίας αυτό το μήνα γίνεται για αυτό το εισιτήριο. Θα είναι εισιτήριο α' θέσεως ή υπεράνου; Από το εισιτήριο αυτό περιμένουν ο νέος ή η νέα την επιτυχία τους στη σταδιοδρομία τους την επαγγελματική, την επιστημονική, την καλλιτεχνική.

Και δεν παρέχει βέβαια το εισιτήριο αυτό η καλύτερη ή θέση που θα τους δώσει το εισιτήριο την οριστική εξασφάλιση της επιτυχίας τους στην επαγγελματική τους ζωή. Ποσοί νέοι με άριστα ή πρώτα βραβεία έμειναν στάσιμοι, γιατί τους έλειπαν όλα τ' άλλα προσόντα, που τους χρειαζόνταν για να ανταλλάξουν τα προσόντα τους και να τα εκμεταλλευτούν ο' όλη τους την έκταση. Ένα άριστο όμως για τον απόφοιτο του 'Οδείου είναι ένα βραβείο αναφαίρετο που 'εξαρτάται πια απ' αυτόν πώς θα το κάνει παραγωγικό.

Ο 'Ιούνιος λοιπόν είναι ο μήνας της άγαντας για όλους αυτούς τους νέους, που σπούδασαν χρόνια για να ποικιλήσουν τούτ' αλχιστον αυτό το κεφάλαιο.

Στόν τόπο μας, όπου η συστηματική μουσική εκπαίδευση άρχισε από τον πενήντα χρόνια, ο συναγωνισμός των μουσικών ιδρυμάτων, των σχολών, των τάξεων έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που να είναι δύσκολο να χωρέσουν όλες οι εξετάσεις κι όλες οι επιδείξεις σ' ένα μήνα μέσα. Οι εξετάσεις που γίνονται μέσα στα 'Ιδρύματα και δεν αποβλέπουν στο κοινό, γίνονται συγχρόνως στα διάφορα 'Οδεία όπως ο' όλα τα σχολεία. 'Υπάρχουν όμως, εκτός απ' αυτές, και οι επιδείξεις των τάξεων των διαφόρων καθηγητών πιάνου, τραγουδιού, μελοδραματικής, σε θέατρο ή δημόσιες αίθουσες συναυλιών. Και το κοινό καλείται να τις παρακολουθήσει. Τάξη πιάνου της κ. Βατιέ, τάξεις τραγουδιού των καθηγητών Τριανταφυλλίου, Καρατζά, Φωκά, Γεννάδη, Αγγελουπόπουλου, Γκίνη, Κυριακή, Μπερτουμή, μελοδραματική Νικολάου, ντε 'Ιδάλιο κλπ. κλπ. 'Εφέτος επιληφθήσαν ακόμα και οι εμφανίσεις των διαφόρων σχολών ρυθμικής, μπαλέτου και πλαστικής, κάθε μία με διαφορετική μορφή και ποιότητες κατευθύνσεις, Σοργάν, Σπέν, Ραϊμόνδ, Ρενιέρη, Βάιντα κλπ. Ο συναγωνισμός

φυλλιά και ο κισσός, που, όπως λέγει η παράδοση, φύτευαν εννομένα απ' τον κοινό τάφο του Τριτανού και της 'Ιζόλης, βρίσκουν καταφύγιο και προστασία απ' τους κακούς ανέμους και τις κακές τις μπόρες.

Δ. Α. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

επεκτείνεται κι ο ανταγωνισμός επιτείνεται.

Προμηνύεται ένας πληθωρισμός καλλιτεχνικός, που θα φέρει σίγουρα μιαν υποτίμηση εμπορική της καλλιτεχνικής αξίας. Κι αυτό γιατί όλη αυτή η παραγωγή είναι ανοργάνωτη, όπως είναι δυστυχώς κάθε είδους παραγωγή στον τόπο μας.

Μίλησα παραπάνω για τα εισιτήρια, που θα πάρουν οι εξεταζόμενοι απόφοιτοι για τον επαγγελματικό στίβο. Θα είχαν ίσως κάποια αληθινή σημασία τα εισιτήρια αυτά, αν αντιπροσώπευαν όλα την ίδια καλλιτεχνική αξία. 'Αλλά την αντιπροσώπευαν άρα γε; Το πρώτο βραβείο του Α 'Ιδρύματος αντιπροσώπευε ίσα καλλιτεχνικά προσόντα με το Β 'Ιδρύματος; 'Η επιτυχία μιας επιδείξης της σχολής του τάδε καθηγητή, που έχει σχέσεις κοινωνικές και γεμίζει εύκολα μιαν αίθουσα συναυλιών για να διαφημίσει την τάξη του, έχει περισσότερη αξία από ενός άλλου που κάνει σοβαρή δουλειά χωρίς να τη διαλαλή στο πολύ κοινό;

Για όλα αυτά θα χρειάζονταν μια ρύθμιση σοβαρή, από ένα κράτος, που θα ενδιαφερόταν ειλικρινά όχι μόνο για την καλλιτεχνική μόρφωση της νεολαίας, αλλά και για την οικονομική άποψη του καλλιτεχνικού ζητήματος. Κι άλλοτε το είχα προτείνει και μου φαίνεται πως ολοένα ή ανάγκη για μια τέτοια ρύθμιση γίνεται επιταχυντικότερη. Διπλώματα και πτυχία να δίνονται μόνο από μια επιτροπή, κοινή για όλα τα 'Οδεία, με πρόγραμμα εξετάσεων ενιαίο. Το κράτος να επεμβαίνει μόνο για να ελέγχει την αυστηρή και δίκαιη λειτουργία των επιτροπών μ' έναν αντιπρόσωπό του. Θα δημιουργηθεί έτσι μια ευγενική αλληλα μεταξύ των 'Ιδρυμάτων όλων, που να παρουσιάζει τους καλύτερους μαθητές. Και θα έλειπε ο οικονομικός ανταγωνισμός μεταξύ των, που κατεβάει αναγκαστικά το καλλιτεχνικό επίπεδο, με το να χορηγεί το ένα 'ίδρυμα με περισσότερη ευκολία διπλώματα και βραβεία σε όσους απορρίπτει ένα άλλο 'ίδρυμα.

'Αλλά μέσα στο πολιτικό χάος, όπου ζούμε με μόνο ιδανικό την καμιατική επικράτηση, ποιος έχει καιρό να σκεφθεί βαθύτερα για καλλιτεχνικά ζητήματα; Κι αν κάποτε αναμινούνται, κι αν παρουσιάζεται κάποια επένδυση εθελοντική του κράτους στο ένα ή στο άλλο ζήτημα, δεν είναι βέβαια αποτέλεσμα ώριμης πολιτικής καλλιτεχνικής, αλλά 'αν εξετάσουμε βαθύτερα θα βρούμε κάποιο προσωπικό συμφέρον, που εξυπηρετείται για λόγους κομματικούς. Γι' αυτό, το πράγμα καταντά απελπιστικό. 'Ος τόσο, το καλλιτεχνικό προλεταριάτο σ' αυξάνει από χρόνο σε χρόνο, η ανεργία θα μαστίζει και την τάξη των καλλιτεχνών και το καλλιτεχνικό επίπεδο θα χαμηλώνει ολοένα.

Μέσα στο πλάγος των καλλιτεχνικών επιδείξεων, που κατακλύζει τις αίθουσες, το μαρτυρούν αυτό μήνα, πρέπει να σημειώσω και μια πολύ ενδιαφέρουσα εμφάνιση των παιδικών σχολών του ελληνικού 'Οδείου και προ πάντων

της Παιδικής ορχήστρας που κάτω από τη στοργική διεύθυνση της δίδας Λέας Λέλη και του κ. Μ. Βάρβογλη, έκανε αληθινά θαύματα. Δε θάναφρω όνομα τα ούτε των μικρών εκτελεστών ούτε των νεαρών διευθυντών της παιδικής ορχήστρας, γιατί νομίζω πως δεν πρέπει να καλλιεργείται από τόσο μικρή ηλικία η μανία της ρεζίστας και της επίδειξης. Τα παιδιά, ως μάθουν να παίζουν από αγάπη για τη μουσική, ως αντικρύζουν την ορχήστρα τους σαν ένα όμαδο παιχνιδι, διασκεδαστικό μαζί και μορφωτικό. 'Ας προσπαθήσουν μάλιστα να τα μαζέψουν τώρα το καλοκαίρι λιγα-λίγα μαζί σε παρέες οι γονείς τους να τα βάζουν να παίξουν μικρά κομμάτια για ορχήστρα ή μουσική κάμερας εύκολη. Θάπρεπε μάλιστα να οργανωθεί μια δανειστική βιβλιοθήκη για το σκοπό αυτό. 'Ετσι και θα τα συμβαλεύουν από το ρεπεριό και θα τα προετοιμάζουν για τη δουλειά του ερχόμενου χρόνου. Μια φορά ή άλλη έγινε από το 'Ελληνικό 'Οδείο. Κι ήταν μια ωραία άρχη. 'Ας ελπίσουμε πως θα συνεχιστεί. 'Ισως, όταν μεγαλώσει η νέα γενιά μέσα στην ατμόσφαιρα και στην αγάπη της μουσικής, η αυριανή κοινωνία και το αυριανό κράτος που θαποτελέσει αυτή η γενιά θάντικράσει σοβαρώτερα από τη σημερινή τα καλλιτεχνικά ζητήματα στον τόπο μας και θα δρώ τη λύση τους.

ΑΥΡΑ Σ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ Ο' ΤΙΤΑΝ,

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κεφάλαια 30.000.000

Διεύθυνσις εν 'Αθήναις οδός Σταδίου
Τηλέφωνον 125

Γραφεία φοιτώσεων εν Πειραιεί. Τηλέφωνον αριθμός 42 π.

'Εργοστάσιον εν 'Ελευσίνι. Τηλέφωνον αριθμός 365.

Τηλεγραφ. «ΤΙΤΑΝ» 'Αθήνας
Ταιμέντα «ΤΙΤΑΝ» τύπου PORT-
LAND (Ciment Artificiel Portland), ανταποκρινόμενα εις τους αυστηρότερους κανονισμούς των πεπολιτισμένων Κρατών δι' έργα εκ μετόν πάσης φύσεως: Μπετόν άρμε λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις οδών, κατασκευή πλίνθων, τούβλων και ογκολίθων (άγκωνάρια) πρέκια κλπ.

Ταιμέντο «ΚΥΚΛΩΣ». Ειδική κοινία κατάλληλος διά την παρασκευήν υδραυλικών άμμοκονισμάτων δι' οικοδομής, αντικαθιστάσασ με πλείστα όσα προτερήματα τα άμμοκονισμα-
τα της άσβεστου.

Πολύ ταχύτερα πήξις. 'Ασυγκρίτως μεγαλυτέρα άντοχή, άθεν: Ταχύτης εκτελέσεως. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι: Κέρδος εις χρήσιμον χώρον και οικονομία εις έργατικά και δγκον λιθοδομής. Συνιστάται ιδιαίτερας δι' έργα λιμενικά.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ε. ΜΠΟΓΚΑ: 'Η τηλεφωνογραφία, 1935. (Εις τας επαρχίας αποστέλλεται υπό του συγγραφέως, Τροί-
ας 2, αντί δραχ. 35).

Όταν ο Μάυ, ταπεινός τηλεγραφητής του παρὰ την Ιρλανδικήν πολήνην Βαλέντια δοκιμαστικού σταθμού του ένουντος την 'Αμερικήν μετά της Ευρώπης υπερατλαντικού καλωδίου, παρετήρει, όλος τυχαίως, ότι, όταν παρεντίθετο μεταξύν του παραθύρου και του πίνακος των οργάνων του σταθμού του, έν ος και αι εκ σεληνίου αντίσταςεις, το άμπερόμετρον έδεικνυν ελάττωσιν, τού ρεύματος, όταν δ' άπεμακρύνετο, αύξήσιν αυτού, οδδόλως εφαντάζετο ότι έκαμνε μιαν μεγάλην ανακάλυψιν.

Πράγματι, ή παρατήρησις αύτη του Μάυ έπέπρωτο να επιτρέψη, τή 1906, εις τον γερμανόν φυσικόν Κόρν να αποστείλῃ, τή βοήθειά κυτάνον εκ σεληνίου, από απόστασεως 1000 χιλιομέτρων, την φωτογραφίαν του Προέδρου της γαλλικής Δημοκρατίας Φαλλιέρ. 'Εκτοτε και παραλλήλως προς την άναπτύξιν του φωτοηλεκτρισμού, του σπουδαίου τούτου κλάδου της νεωτέρας φυσικής, ή τηλεφωνογραφία και ή τηλεόρασις, ώριμοι πλέον καρποί των εργα-
στηριακών έρευνών, έπετέλεσαν τιαύτας προόδους, ώστε ή μὲν τηλεφωνογραφία (φωτοτηλεγραφία) να τεθή ήδη εις την ύπηρεσίαν της κοινωνίας διά την άποστολήν φωτογραφιών, υπογραφών, στέκ, συμβολαίων, ένταλμάτων συλλήψεως, δακτυλικών άποτυπωμάτων, άκτινογραφιών, μαθηματικών και χημικών τύπων, σχεδιαγραμμάτων κλπ. εις πλείστα μεγάλα και μικρά κράτη, ή δε τηλεόρασις με γοργόν και σταθερόν βήμα να πραγματοποιή το μάλλον άπίθανον όνειρον, να βλέπομεν τους αντίποδας ήμών...

Τό άρτι έκδοθέν βιβλίον τηλεφωνογραφία (φωτοτηλεγραφία) του παρὰ τή άνωτάτη σχολή ΤΤΤ ΔΦΕ κ. Ε. Μόγ-
να περιέχει τας έπιστημονικάς βάσεις και τας μεθόδους πραγματοποίησεως της νέας έφευρέσεως. 'Ο συγγραφέας με σαφήνεια και με επιστημονικήν ακριβολογίαν, άπληλαγμένην δυσνοήτων θεωριών, επιτυγχάνει να μύση τον άναγνώστην εις τα μυστήρια του θαύματος τούτου, να παράσχω εις τον έρασι-
τέχνην την ευκαιρίαν μιās ευχαρίστου ένασχολήσεως, εις πάντα δε μορφωμένον ενδιαφερόμενον έγκυκλοπαιδικήν ύλην εκ της νεωτέρας φυσικής.

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής 'Ιατρός ΕΛΕΥΘ. ΣΚΟΡΔΟΜΒΕΚΗΣ

Κεντρική Θέρμανσις. Τιμαί συγκαταβατικά

Πληροφορία Σαρπύλου 4 (Πάροδος 'Ηρακλείου. Δεξιά πλευρά
'Αρχαιολογικού Μουσείου) 4—6 μ.μ. (Τηλ. 25-535).

'Ιδιωτική ήλεκτρική εγκατάστασις

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΚΤΙΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Γλάδστονως 1

Μετοχικόν Κεφάλαιον δραχ.
14.600.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

'Εν Δραπετσώνα παρὰ Πειραιά.
Ταιμέντα «ΗΡΑΚΛΗΣ» 70.000
τ. έτησ.

ΕΝ ΒΟΛΩ

Ταιμέντα «ΟΛΥΜΠΟΣ» 35.000
τ. έτησ.

Αί μεγαλυτέρα και με τα πλέον συγχρονισμένα μηχανήματα εγκαταστάσεις: Τρεις περιστροφικοί κλίβανοι, άρτιώτατα έργαστήρια χημικών και μηχανικών δοκιμών παρακολουθήσεως ποιότητος προϊόντων.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ

'Εργοστασίου αριθ. 40-441. Πειραιεύς Κεντρ. Γραφεία αριθ. 25-101 'Αθήναι. Πρατηρίου αριθ. 25-191, 'Αθήναι.

Γραφεία Βόλου: Δημητριάδος 128—Τηλ. 55.

Πρατήριον Θεσ/νίκης: Στοά «Παρθενών» 8.—Τηλ. 39-18.

Τηλεγραφική διεύθυνσις: «Σι-
μηνρακλής» 'Αθήνας. — «Βολοσι-
μεντα» Βόλου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ
ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ

Αί επιτροπαί κατανομής του 'Επιμελητηρίου 'Αθηνών υπέβαλον προς το ύπουργείον 'Εθνικής Οικονομίας σημείωμα έν σχέσει με τον καθορισμόν των εισακτέων ποσοτήτων έμπορευμάτων επί τη βάσει του νέου συστήματος.

Δι' αύτου ζητούνται τα κάτωθι: 'Αδήςις κατά 200.000 χιλιόγραμ-
μα της κλάσεως 222—223 (τυπωτά και νηματοβαφή ύφάσματα εκ βάμ-
βακος).

Διατήρησις των μέχρι τούδε ισχυόντων «κοντενζαν» διά τας έπιμελητηριακάς περιφέρειας 'Αθηνών—Πειραιώς των μαλλινών και λινών ύφασμάτων. Δηλαδή αδήςις κατά 50.000 χιλιόγραμμων εις την κλάσιν 235 και 75.000 χιλιόγραμμων εις την κλάσιν 208.

'Επίσης ζητείται α') όπως το εισακτέον ποσόν εις τας κλάσεις 80, 81, 82, 83 και 84 αναβιβασθώ από φράγκα έλβετικά 150.000 εις 450.000, β') Το αυτό θα ισχύση και διά τας κλάσεις 119, 120, 277, διά τας όποιās τά όριζόμενα εισακτέα ποσά είναι ελάχιστα.

Διά τα γυναικεία είδη ζητείται όπως επαναφερθώσιν εις τας έπίπεδα του 1932 αί εισακτέα ποσότητες. Ειδικώτερον ζητείται ή αδήςις της εισακτέας ποσότητος της κλάσεως 225 (χειρόκτια, περικνημίδες και πλεκτά εκ βάμβακος) από χιλιόγραμμα 9.000 εις 25.600.

Όσάυτως ζητείται: 'Αδήςις των εισακτέων ποσοτήτων ειδών πιλοποιίας, ήτοι των κλάσεων 259 α, β, 260, 261 και 262.

'Επαναφορά της εισακτέας ποσότητος των κατεργασμένων δερμάτων κλάσεως 37 εις το ποσόν της κατανομής του 1932.

'Αδήςις της εισαγωγής των αλβερών έλαιών κλάσεως 163 κατά 3.000 χιλιόγραμμα διά την περιφέρειαν 'Αθηνών.

'Αδήςις διά τα άποικιακά και έδάδια της εισακτέας ποσότητος των κλάσεων 4 δ, ε, θ και ι, 12β, ι, 35α, μ και 2 β γ.

Διατήρησις της όρισθείσης κατά το 1932 εισακτέας ποσότητος, διά την κλάσιν 134 (είδη φωτισμού κλπ.) ή επαναφορά της εισακτέας ποσότητος της κλάσεως 88 (λάμπα και όργανα φωτισμού).

'Αδήςις των εισακτέων ποσοτήτων όρολογίων και κοσμημάτων από 5.000 έλβετικά φράγκα εις 50.000, ως και αδήςις των εισακτέων ποσοτήτων όπτικων ειδών, άρθμητικών μηχανών, γραφομηχανών, φωτογραφικών και κινηματογραφικών μηχανών.

'Αδήςις των εισακτέων ποσοτήτων των φυσίων, φαρμάκων και δευ-
γονούχου ύδατος, βερνικοχρωμάτων, βάσεων αυτοκινήτων, κολύκων κύν-
γιου και φυσιγνίων, κλωστών και νημάτων εκ βάμβακος και έριου.

Τέλος ζητείται ή επαναφορά των εισακτέων ειδών έμπορίας χάρτου εις τας έπίπεδα του 1932.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον
Δραχ. 30.000.000

*Αποθεματικόν Τακτικόν και
*Εκτακτον δρ. 120.496.030.25

Τηλ. Διεύθ. ΟΞΕΑΔ 'Αθήνας
Πειραιά

*Έδρα εν 'Αθήναις
Κοραή Ι.

*Εμπορική Διεύθυνσις και *Εργαστήρια εν Πειραιεί (Δραστηριότητα)

ΧΗΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΑΝΟΡΓΑΝΑ ΟΞΕΑ
(Θεικόν, Υδροχλωρικόν, Νιτρικόν, Θειώδες, Ανυδρ.)
ΘΕΙΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΣ
ΘΕΙΙΚΟΝ ΝΑΤΡΙΟΝ
ΦΘΟΡΙΟΠΥΡΙΤΙΚΟΝ ΝΑΤΡ.
ΖΩΙΚΟΣ ΑΝΘΡΑΞ
ΥΔΡΥΛΛΟΣ

ΧΗΜΙΚΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

*Απλά Λιπάσματα
*Υπερφωσφορικά πάσης πυκνότητος
Φωσφορική 'Αμμωνία (ΑΖΩΤΟΦΩΣ)
Σύνθετα παντός τύπου

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

*Εντομοκτόνα, Παρασιτοκτόνα.
(Θειικός Χαλκός, Περονόσπορην, Θειοχλωρίνη, Μελιόρην, Δαυλιτίνη, Πετρελαιοσάπων, Θειοισόβειον, Νικοτινούχα, 'Αρσενικούχα, Διθειούχος 'Ανθραξ, Φθοριοπυριτικών Νάτριν)

ΥΕΛΟΥΡΓΕΙΟΝ

Φιάλαι παντός είδους, Λαμψάναι πλεκταί.
'Υαλοπίνακες κοινοί (Τζάμια).
'Υαλοπίνακες Μάτ.
'Υαλοπίνακες Διαμάντε.
'Υαλινά οικιακής χρήσεως.
Διάφορα Καλλιτεχνικά.
'Υαλινά είδη οικοδομής.
(Τουβλά, Κέρμοι, Φωταγωγοί)

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΠΥΡΙΤΑΙ Κασσάνδρας
'Ερμιόνης
ΛΙΓΝΙΤΑΙ 'Ορωπού
Κορώνης

*Αντιπρόσωποι και Πράκτορες
άπανταχοῦ τῆς 'Ελλάδος.

**ΜΟΝΤΕΡΝΑ
ΣΠΙΤΙΑ
ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑΙ
ΕΠΑΥΛΕΙΣ
ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΙ**

Τεχνική Εταιρία
ΚΟΚΚΙΝΗΣ & ΣΙΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ - ΜΕΛΕΤΑΙ - ΕΠΙΒΛΕΨΕΙΣ -
ΑΠΕΛΛΟΥ 4

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ ΝΑ ΚΤΙΣΟΥΝ Η ΝΑ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ ΣΠΙΤΙ

“Όλα τὰ ἔτοιμα σπιτία εἶνε πλέον ἀποδεδειγμένον πὼς δὲν συμφέρουν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως δι' ἀγοράν. Διότι: 1) οἱ μηχανικοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακριβώσουν τὴν πραγματικὴν κατασκευὴν τοὺς ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, στερεότητος κλπ. 2) Τὰ πλείστα εἶνε ἀσυγχρόνιστα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς αἰσθητικῆς, ἐξυπηρετήσεως πρακτικῆς κλπ. 3) Εἶνε ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ κατασκευαζόμενα, δεδομένου ὅτι ὅπωςδήποτε ὑπολογίζεται κέρδος ἰδιοκτῆτου. 4) Δὲν δύνανται ν' ἀνταποκριθῶν ἐντελῶς πρὸς τὰς διαθέσεις μας ἐκμεταλλεύσεως καὶ ἱκανοποιήσεώς μας.

Τὸ Τεχνικὸν Γραφεῖον «ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ» ἀναλαμβάνει νὰ κατασκευάσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ συντομώτατα οἰονδήποτε σπιτί (μονοκατοικίας — ἐπαύλεις — πολυκατοικίας) τέλειον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως (ἀρχιτεκτονικῆς, ἐξυπηρετήσεως αἰσθητικῆς, στερεότητος) καὶ οἰκονομικώτατο, διότι ὑπολογίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν κέρδος. Ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸν προϋπολογισμόν καὶ διαθέτει πρὸς τοῦτο οἰονδήποτε λογικὴν ἐγγύησιν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τῶν πελατῶν του. Δέχεται εἰσέτι ὅπως πληρωθῇ τὴν ὅλην ἀξίαν τοῦ ἔργου μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν του.

*Αναλαμβάνονται ἐπίσης Μελέται — *Επιβλέψεις — Καταμετρήσεις — Μετὰ τὸν Ἀρμ.έ.

Συνεργάζονται γνωστοὶ κύριοι μηχανικοὶ καὶ οἰκοδόμοι.

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

«ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ»

*Απελλοῦ 4

"SHELL", ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ - ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΩΣ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
Καταθέσεις παρὰ Τραπεζαίς	120.228.50	Μετοχικόν Κεφάλαιον	100.000.000,—
Γραμμάτια Εισπρακτέα	633.416.40	Φόροι Δημοσίου	877.064,—
Γήπεδα καὶ Κτίρια	51.078.804.05	Προσωρινοὶ Λ)σμοὶ	1.053.494.05
Μηχανήματα, Ἐγκαταστάσεις κλπ.	49.458.607.90	Διάφοροι Πιστωτ. Λ)σμοὶ	1.095.511.55
Ἐπιπλα καὶ Σκεύη κλπ.	3.112.108.50	Shell Co (Hellas) Ltd. London	
Πρώται ὕλαι κατασκευῆς δοχείων	8.890.374.35	Διάφ. Πιστωτικοὶ Λ)σμοὶ	49.284.559.15
Βαρέλια	3.152.330.85	Λ)σμοὶ «Μερίσματα Bloqué» 1932, 1933 ἔ.	8.093.282.60
Προπληρωθέντα Ἐξόδα	318.946.20	Λ)σμοὶ «Μερίσματα Bloqué» 1934 ἔ.	2.171.373.10
Προκαταβολαὶ εἰς Διαφόρους	317.325,—		10.264.655.70
Προσωρινοὶ Λογαριασμοὶ Χρεωστικοὶ Λογ)σμοὶ Παλατῶν καὶ Πρακτορείων	4.917.510.25		162.575.284.45
	40.575.632.45	ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΣΕΩΣ	
	162.575.284.45	Shell Co (Hellas) Ltd. London ἐμπορεύματα ἐπὶ παρακαταθήκῃ	70.246.432,—
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΣΕΩΣ			
Ἐμπορεύματα ἐπὶ παρακαταθήκῃ διὰ λ)σμὸν Shell Co (Hellas) Ltd London	70.246.432,—		
Δρχ.	232.821.716.45	Δρχ.	232.821.716.45

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ

ΧΡΕΩΣΙΣ	ΠΙΣΤΩΣΙΣ
*Ἐξόδα Ἐκκαθαριστῶν	76.639.50
*Υπόλοιπον μεταφερθὲν εἰς λ)σμὸν Shell Co (Hellas) Ltd London «Μερίσματα Bloqué»	2.171.373.10
Φόροι Δημοσίου ἐπὶ μερίσμ. 1932 ἔ.	511.641,—
Δρχ.	2.759.653.60
Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου 1935	
Οἱ Ἐκκαθαρισταὶ	
ΙΩ. ΑΦΤΙΑΣ, ΒΑΣ. ΛΥΧΡΟΣ	

ΚΗΛΗ

ΥΠΕΡ-ΝΕΟ-ΜΠΑΡΡΕΡ

ΧΩΡΙΣ ΠΕΛΟΤΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΛΑΣΜΑΤΑ

Εἶνε ὁ μόνος κηλεπίδεσμος εἰς ὅλον τὸν κόσμον ποὺ συγκρατεῖ ὅλας τὰς κήλας, καὶ τὰς πλέον ὀγκώδεις, καὶ δύναται ὁ πάσγων νὰ ἐργάζεται καὶ περιπατῇ γωρὶς ἐνόηλσιν, ὡς ἄνθρωπος ἐντελῶς ὄντιον.

Τὸ νέον αὐτὸ σύστημα τοῦ ἱατροῦ Μπαρρέρ τῶν Παρισίων συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς ὅλης τῆς Εὐρώπης. Δοκιμαὶ δωρεάν παρ' εἰδικῷ τεχνικῷ εἰς τὸ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ — ΑΘΗΝΑΙ

Γεν. Ἀντιπρόσωπον τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

*Ἐπίσης ΖΩΝΑΙ εἰδικαὶ διὰ ΠΤΩΣΙΝ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΑΙ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ, ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ κ.λπ.
ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικῆς διὰ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ καὶ ἐπιδέσμους ΒΕΛΩΝ ΙΔΕΑΛ κ.τ.λ.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ εἰκονογραφημένα με γρησίμους ὁδηγίους περὶ κήλης ἐπὶ ἀποστολῇ 10 δρχ. ἢ εἰς γραμματόσημα. Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ.

Τὸ ἐπιτραπέζιον
μεταλλικὸν ὕδωρ

ΣΟΥΡΩΤΗ

Εἶνε τὸ πλουσιώτερον εἰς φυσικὸν ἀνθρακικόν (2.4608) ραδιενέργειαν (7.2) καὶ εἰς ὅλα πολυτιμώτατα στοιχεῖα ὅλων τῶν ὁμοίων αὐτοῦ ὁδῶν ἑλληνικῶν καὶ ξένων.

Εἶνε τὸ εὐγευστότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον ὅλων.

*Εμφαλίζεται ἐπιστημονικῶς ἐν τῇ πηγῇ.

Εἶνε θαυματουργὸν κατὰ τοῦ ἀρθριτισμοῦ, πολυσάρκας, φαμμάσεως, λιθιάσεως, νοσημάτων στομάχου, ἐντέρων, νεφρῶν καὶ ἐν γένει οὐροποιητικῶν ὀργάνων.

Εἶνε ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκονομείαν εἴτε ὡς προφυλακτικὸν τῆς υγείας, εἴτε ὡς εὐχάριστον ποτὸν διὰ κάθε τραπέζιν. Κεντρικὴ ἀποθήκη ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου 8.

Τηλέφωνον 26532

ΤΙΜΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΕΙΩΝ 14-20)6)35

(Εκ του επίσημου Δελτίου του Χρηματιστηρίου Ἀθηνῶν)

ΤΙΤΛΟΙ	Παρ.	Σαβ.	Δευτ.	Τρίτη	Τετάρ.	Πέμπ.	ΤΙΤΛΟΙ	Παρ.	Σαβ.	Δευτ.	Τρίτη	Τετάρ.	Πέμπ.
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ							Πειρ.-Πατραϊκή						
I. Ἐθν. Δαν.							Ἰφντουργ.	1170.	1115.		1125.	1125.	—
α) εἰς χρυσὸν							Πειρ. Ἐπιχειρ.	1600.	—		—	—	—
1881 120 ἑκατ.	3060.	—		3080.	—	—	Ἀθηναῖς	413.	420.		—	—	418.
1884 170 ἑκατ.	3060.	—		3080.	—	—	Ἰαθαναήλ	160.	165.		—	—	—
1887 Μονοπολ.	2400.	—		2425.	—	2460.	Χρυσάλλης	1100.	—		—	—	—
1889 Πάγλιον	2200.	2275.		2300.	2350.	—		250.	250.		250.	—	248.
1890 Ἀσπίσης	2875.	2850.		2900.	—	—	Οἰκοδομικά						
1893 Κεφαλαῖωσ.	2125.	—		—	—	—	Ἐργοληπτική	38.	—		—	—	—
1893 Ποναστήρ.	415.	—		—	2100.	2070.	Ἔργον	230.	—		—	—	—
1893 Κων)πόλ.	84000.	—		—	—	—	«ΕΡ-ΘΑ»	670.	—		—	—	—
1898 Ἡγγυημ.	2300.	—		—	—	—	Καφαμπέλης	32.	—		—	—	—
1902 Σιδηροδρ.	590.	—		—	—	—	Κέκροφ	226.	—		—	—	—
1907 Ἀμύνης	2225.	—		—	—	—	Πρότῃ Θεσ)νίκης	220.	—		—	—	—
1910 110 ἑκατ.	3180.	3165.		2300.	2325.	2370.	«Τέκτων»	124.	—		—	—	—
1914 500 ἑκατ.	4025.	4025.		—	—	—	«Ἀέλας»	30.	—		—	—	—
1924 Προσφ. £	23000.	70400.		—	—	—	«Ἡρακλῆς»	1260.	1270.		1285.	1295.	1305.
1925 Ὑδρεύσεως	3625.	—		—	—	—	«Κούκλωψ»	78.	—		—	80.	82.
1928 Σταθερ. £	16000.	—		—	—	—	«Τίτωνα»	4400.	—		—	—	—
1928 Σταθερ. \$	3680.	—		—	—	—	Μεταλλευτικά						
1928 Παραγωγ.	4410.	4410.		4380.	4390.	—	Ἀλιβερίου	6.	—		—	—	—
1931 Παραγωγ.	—	—		—	—	—	Ἐπιχ. κοιναί	44.	—		—	—	—
							Ἐπιχ. προνομ.	108.	—		—	—	—
β) εἰς τραπεζ.							Οἰνοποιητικά						
1898 Ἐνοποιήσ.	45.	—		—	—	—	«Εὐνοσία»	90.	—		—	—	—
1900 Σιδ. Μεταλ.	50.	—		—	—	—	Οἶν. Θεσσαλική	220.	—		—	—	—
1906 Ναυτ. Χορ.	32.	—		—	—	—	«Καμπὰς»	530.	—		—	—	—
1917 Ἐπιτάξ.	48.	—		—	—	—	Οἰνοπνευματοπ.	244.	240.		250.	253.	535.
1918 75 ἑκατ.	66.25	66.25		66.25	66.50	265.50	Οἶνον	1270.	1255.		1260.	1260.	1270.
Ἀπαλλοτριώσ.	265.50	265.		266.	226.50	—	Διάφορα						
1923 Μεταναστ.	80.	—		—	—	—	«Ελλούλα»	57.	52.		—	—	—
1925 Ἐκτεκτοφ	331.50	329.		334.	334.	332.50	«Σέκερης»	70.	—		—	—	52.
1926 Ἐντ. Γρ.	718.50	718.50		724.	724.	722.50	«Βασίλειάδης»	1180.	—		—	—	—
Ἀνταλ. 8%	711.	—		718.	718.	718.	«Εστίας»	650.	—		—	—	—
Ἀνταλ. 6%	51.75	51.50		52.	52.25	52.50	«Εὐρώταρ»	150.	—		—	—	—
1929 Πολυμστ.	535.	—		—	—	—	Σύμμαχ. Ἀρτοπ.	330.	330.		—	—	—
1931 Ἀγροτικῆς	—	—		—	—	—	Κολινδρ. Ἀττικ.	225.	—		—	—	330.
γ) Λαχειοφ.							Κονοστέρων	515.	—		—	—	—
11885 Πατριωτ.	4.50	—		—	—	128.	Ἀλατος	8.	—		—	—	—
1920 300 ἑκατ.	128.	—		—	—	68.	Βιομηχ. Καπνοῦ	360.	—		362.	—	—
1922 Ἀναγκ.	68.	68.25		68.50	68.75	61.25	Ἀερίοφοτος	10000.	—		—	—	—
1926 Ἀναγκ.	60.25	60.25		61.	61.	—	Ἡλεκτρικῆς	237.	239.		—	—	—
II. Τραπεζ. Ἐτ.							Ἡλεωτρ. (ἐπικ.)	29.	—		—	—	—
1925 £ 1.800.000	6950.	—		—	—	—	Λαμπτ. «Φῶς»	600.	—		—	—	—
1912 «ΣΠΑΠ»	3000.	—		—	—	—	Παγ. Πατησίων	80.	—		—	—	—
1913 Ἀπασμ.	9500.	—		—	—	9450.	Ψυγεία Θεσ)νίκ.	175.	—		—	—	—
1904 Ἐθν. Τρα.	99.	—		—	—	—	Ψυγεία Πειραιῶς	160.	—		—	—	—
1912 Ἐθν. Τρ.	90.	—		—	—	—	«Ερμῆς»	400.	—		—	—	—
1925 Κτ. Πίστ.	337.	338.50		339.	338.	337.50	Χαρτοποιίας	330.	330.		—	375.	—
1926 Κτ. Πίστ.	318.	318.		321.	320.50	320.	«Β.Ι.Ο.»	106.	104.		106.	325.	330.
ΜΕΤΟΧΑΙ							Γεωργ. Βιομηχ.	222.	222.		—	106.	106.
Τραπεζικά							Αὐτ. Ἀθηνῶν	40.	—		—	219.	—
Ἑλλάδος	7580.	7600.		7665.	7650.	7620.	Γεν. Ἀποθηκῶν.	460.	—		—	—	—
Ἀθηνῶν	238.	239.		—	—	237.	Ὑπεγγ. Προσδ.	4800.	—		—	—	—
Εθνικῆς	60700.	—		60600.	—	60950.	«Εὐναιάδα»	850.	890.		895.	940.	—
Ἐμπ. Πίστωσης	124.	—		—	—	—	Ἐν. (ἰδρ. τίτλοι)	20.	—		—	—	—
Ἐμπορ. Τραπεζ.	413.	418.		420.	—	420.	Ἀπρομηθεύσ.	515.	515.		—	500.	485.
Καραβασίλη	2150.	—		—	—	—	ΤΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ						
Κτηματικῆς	1600.	—		—	1600.	1600.	Τιμαὶ ἀγορᾶς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος (14 - 20)6)35						
Λαϊκῆς	6400.	—		—	—	—		Παρ.	Σαβ.	Δευτ.	Τρίτη	Τετάρ.	Πέμπ.
Λακωνίας	79.	—		—	—	—	Λογδίνον	524.	—		522.	—	—
Πειραιῶς	250.	—		—	—	—	Νέα Ὑόρκη	105.50	—		—	—	—
Χίου	225.	—		—	—	—	Παρίσιοι	6.99	—		6.98	6.99	—
Σιδηροδρομ.							Ζυρίχη	34.25	—		—	—	—
Ἡλεκτρ. Σιδ.	532.	530.		528.	530.	530.	Μόσχαν	8.70	—		8.67	8.69	—
Θεσσαλίας	910.	—		915.	910.	905.	Βαρσοβία	19.90	—		—	—	—
«ΣΠΑΠ»	91.	—		—	—	—	Ἀμστελδάμ	71.60	—		—	—	—
Ἀτμοπλοϊκά							Στοκχόλμη	26.90	—		26.85	—	—
Ἐθν. Ἀτμοπλ.	364.	373.		374.	356.	364.	Βρυξέλλαι	3.58	—		3.57	—	—
Διῶρ. Κορίνθου	250.	—		—	—	—	Βουκουρεστίοι	1.	—		—	—	—
«Κορκόδελοφ»	65.	—		—	—	—	Βερολίνον	40.50	—		—	—	—
«Μιχαλινδφ»	340.	345.		—	—	—	Πράγα	4.40	—		—	—	—
Βιομηχανικά							Κων)πολις	84.60	—		—	—	—
«ΑΒΕΛ»	180.	—		—	—	—	Βελιγράδιον	2.45	—		—	—	—
«Αἰολος»	960.	—		—	—	—	Σόφια	1.15	—		—	—	—
Ἀπασμάτων	1345.	1355.		1375.	1355.	1365.	ΤΙΜΑΙ ΚΑΗΡΙΓΚ						
Παλ. Ἀθηνᾶ	600.	—		—	—	—	Παρίσιοι	6.97	—		6.96	6.97	—
Πυριτιδοποιείου	2470.	2470.		2505.	2525.	2510.	Βερολίνον	40.50	—		—	—	—
Χημ. Βιομηχ.	269.	—		274.	—	—	Πράγα	4.40	—		—	—	—
Χρωματούργ.	942.	950.		970.	984.	1005.	Ζυρίχη	34.50	—		—	—	—
«Βαμβακ»	190.	—		—	—	—	Βρυξέλλαι	3.57	—		3.56	—	—
«Βέρμινον»	263.	—		—	—	—	Ἐπεξήγησις: Ἡ κεραία (—) δηλοῖ ὅτι οὐδεμία πω- δεί, οὐδὲ προσφορά ἢ ζήτησις ἀνημειώθη ἐπὶ τῆς ἀντιστοίχου ἀξίας.						
«Ελασιουργ. Λαβ.	220.	—		—	—	—							
«Ἐρία»	21.	—		—	—	—							
Ἐριουργίας	337.	342.		353.	355.	357.							